

XXI
2
6
7

Αποχουδία

Αγ. Παρασκευής
26 Ιουλίου

Αγ. Ιουλίας - 73 Ιουλίου

Αγ. Κωνσταντίνου - 9 Ιουλίου

Γ. Α. Βουτσών 1911

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΛΕΙΜΩΝΑΡΙΟΥ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΚΑΙ ΒΙΟΙ

Τῆς Ἀγίας Ὁσιομάρτιρος Παρασκευῆς. Καὶ τῆς Ἀγίας
Λουκίας, καὶ Κυρίλλου Ἀρχ. Ἀλεξανδρείας. ψαλλό-
μεναι 26 Ἰουλίου, 13 Δεκεμβρίου, καὶ 9 Ἰουνίου
Ποιηθεῖσαι ὑπὸ Νικοδήμου Ἀγιορίτου 1856. Νῦν
δὲ ὑπὸ τοῦ ἐλλαχίστου ἐν Ἱερεῦσι Γεωργίου Α.
Βουτέρη ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ἀγ. Κων-
σταντίνου (τοῦ Νέου)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1902

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Ψαλλομένη τῇ ΚΣΤ', Ἰουλίου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν προοιμιακόν. Ψάλλομεν Στιχ. προσόμοια δ'.

Ἦχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Πολυώδυνα βάσανα, ὑποστῆναι πανένδοξε, ἀνδρικῶ φρονήματι ἠὺτομόλησας· τὰ γὰρ Ἑλλήνων σεβάσματα, ὡς κόνιν λεπύνασα, καὶ τῷ σθένει τοῦ Σταυροῦ, τὸν ἀντίπαλον κτείνασα, τὸν καυχώμενον, ὑπεράνωθεν ἄστρον θρόνον θεῖναι· τοῦτον ἔρραξας ποσί σου ἅτε στρουθίου παιζόμενος.

Τῆς πλακὸς τὴν βαρύτητα, καὶ πυρὸς τὴν κατάκαυσιν, οὐρανόθεν Ἄγγελος θεῖα νεύσει τε, τὴν μὲν ὡς φύλλον ἀνέδειξε, τὴν δὲ αὖραν ἐνδροσον, οἷα πάλαι τοῖς παισὶ, τοῦ τετάρτου ἡ ὄρασις· μεθ' ὧν ἔκραζες· Σοῦ τὸ ἔλεος μέγα, Πανοικτίρμον' ὅθεν σέβω γηθόμενη, σοῦ τὸ πανύμνητον ὄνομα.

Καθαρότητα σώματος, καὶ ψυχῆς τὴν λαμπρότητα, κτησαμένη πάντοτε, ὥφθης ἁμωμος· σὺ γὰρ νυμφίον ποθήσασα, κατ' ἔχνος ἐβάδισας, νοητοῦ μύρου σεμνή, Παρασκευὴ ἀοιδίμε· καὶ νῦν πρέσβευε, τὸν Σωτῆρα τῶν ὅλων λύσιν δοῦναι, ὁφλημάτων τοῖς ἐν πίστει, ἐπιτελοῦσι τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ἦχος β'.

= 3 =

Ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει ἁγίῳ αὐτοῦ, ἐκεῖ κατεσκήνωσεν ἡ Ἁγία, τὴν λαμπάδα ἁσβεστον τηρήσασα. Ἀκούσωμεν τῆς Παρθένου ἐγκώμιον· ὦ Παρθενία, νὰς Θεοῦ! ὦ Παρθενία, Μαρτύρων δόξα! ὦ Παρθενία, Ἀγγέλων συμμέτοχε!

Καὶ νῦν Θεοτόκιον.

Τὴν πᾶσιν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στιχ. Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Πάντες οἱ εὐσεβεῖς προσδράμωμεν ἐν πίστει ἐν τῷ σεπτῷ τεμένει Παρασκευῆς τῆς θείας, καὶ τούτην μεγαλύνωμεν.

Στιχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον,
καὶ προσέσχε μοι.

Ὅσοι τῶν γηγενῶν, ἐν νόσοις καὶ κινδύνοις, Εἰκό· α τῆς Ἁγίας, ἀσπάσασθε ἐν πίστει, τούτων εὐρεῖν τὴν ἱασιν.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου
καὶ κατεύθυνε τὰ διαθήματά μου.

Δεῦτε σὺν ἀδελφοί, ἐν συντριβῇ καρδίας, πνευματικὴν χορείαν, κροτήσαντες, προφρόνως, ὑμνήσωμεν τὴν Μάρτυρα.

Δόξα Ὅμοιον.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, Πατέρα Λόγον Πνεῦμα, ἐκήρυξε τῷ Κόσμῳ Παρασκευὴ ἡ θεία, ἕνα Θεὸν ἀχώριστον.

Καὶ νῦν Θεοτόκιον ὁμοιον.

Χαῖρε ἡ τὴν χαρὰν, τοῦ κόσμου δεξαμένη, Χριστὸν τὸν Ζωοδότῃν, καὶ παύσαντα τὴν λύπην, Παρθένε τῆς προμήτορος.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος γ'.

Ψαλλόμενον εἰς τὴν Εἰκόνα καὶ εἰς τὸν Ναόν
Τὴν ὡραιότητα.

Ἡ θαυματόβρυτος εἰκὼν τῆς Μάρτυρος, προέχει ἅπασι, χύδην τὰς χάριτας. Καὶ ὁ πανσέβαστος Ναὸς πηγὰς ἰάσεων βρύει. Ὅθεν μετὰ πίστεως, θερμότητος προσέλωμεν, καὶ κατασπασώμεθα, ἀθληφόρου ἐκτύπωμα. Ἀπαλλαγὴν, τῶν νόσων αἰτοῦντες καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν, τὸ Μακάριος ἄνθρωπος.
Εἰς τὸν Κύριον ἐκέκραξεν, ἰστώμεν στίχους 5'.
Καὶ ψάλλομεν προσόμοια. Ἦχος β'.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασιν.

Ποίους εὐφημιῶν στέμμασι, στέψωμέν σε τὴν Ἀγίαν, τὴν βδελυξαμένην τὰ γήινα, καὶ ἀσπασαμένην τὰ ἄφθαρτα, τὴν ὑπὲρ Χριστοῦ ἀναireθείσαν· τὴν νύμφην τοῦ Βασιλέως καὶ Θεοῦ ἡμῶν, τὴν πάσῃ τῇ οἰκουμένη διαλάμπουσιν, περιστερὰν τὴν Ἀγίαν ἥπερ εἰς παστάδα προσεδέξατο οὐρανῶν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ποίους ἐγκωμιῶν ἄνθισιν ἀναδήσωμεν τὴν ἀθλοφόρον, τὴν τοὺς δυσεβεῖς ἀπελέγξασαν, καὶ τὴν πᾶν πᾶσαν πατήσασαν, καὶ εἰς οὐρανίους, νῦν θαλάμους ἀξίως περιτιρκῶσαν καὶ χορεύουσιν, Τριάδα θεολογοῦσαν τὴν πανταίτιον σὺν τοῖς ἁγίοις Ἀγγέλοις, ἧς ταῖς μεσιτείαις τοῖς τιμῶσιν αὐτὴν σεπτῶς, παράσχου ἡμῖν Χριστέ, εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίους ὑμνωδιῶν ῥήμασιν, ἐπαινέσωμέν σε τὴν Ἀγία, καὶ παρθενομάρτυρα σήμερον, τὴν Παρασκευὴν τὴν πανένδοξον, τὴν τῆς δυσεβείας καταλύτην, τὴν πάντας τοὺς φιλοσόφους καταπλήξασαν, καὶ θάρσος, τοῦ Ἀντωνίνου κα-

Γ. Α. Βουτιέρης ἱερεὺς

ταταράξασαν, καὶ τὸν Χρ.στὸν ἐν σταδίῳ, μέσον ἀνομοῦντων, διαγγείλασαν εὐσταθῶς, Θεὸν προκαίωτον, καὶ ἄνθρωπον ἀναμάρτητον.

Ἔτερα προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος! Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, Ἀντωνίνου τὸ φρύαγμα, ἀνδρικῶς κατέβαλες, προθύμως ἀναθλήσασα· καὶ τῶν βραβείων τῆς ἄνω κλήσεως, καὶ τῶν στεφάνων ἀξιοθεῖσα σεμνὴ, ὑπὲρ τῶν δούλων σου, τῶν πιστῶς τιμώντων σε, μνείαν ποιοῦ, πάντοτε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι ἡμᾶς.

Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ πανεύφημε, ἡ τὸν Δεσπότην Χρ.στὸν, δλοφύχως ποθήσασα τῶν βασάνων ἡνεγκας, τὰς πληγὰς καρτερώτατα· καὶ ξεομένη πλευρὰς ταῖς μάστιξιν, αἰκίας πάσας διὰ τὸν σὸν ἐραστὴν, καθυπομένουσα, τῶν στεφάνων ἔτυχες τῶν παρ' αὐτοῦ· ὅθεν εὐφημοῦμέν σε, Θεομακάριστε.

Ὁ σιομάρτυς πανένδοξε, τίς ἐξισχύσει εἰπεῖν, τῶν σὼν πόνων τὰ ἐπαλθα, καὶ τοῦ μαρτυρίου σου, τὰ ἀνδρεῖα τεράστια, ὑπομονὴν τε καὶ τὴν πραότητα, ἣν ἐνεδείξω σε σεμνὴ ὡς ἄσαρκος; ὅθεν συνόμιλος, τῶν Ἀγγέλων γέγονας, Παρασκευὴ, νύμφη τοῦ Παντάνακτος, σκεῦος τοῦ Πνεύματος.

Δόξο Ἦχος πλ. 6'.

Παρθενομάρτυς ἀθληφόρε, Παρασκευὴ πανένδοξε τοὺς τὴν ἀθλήσιν τὴν σὴν ἐορτάζοντας ἀξίως, αἰτήσε ῥυθθῆναι, πειρασμῶν καὶ θλίψεων, τὰς πρὸς Θεὸν πρεσβεΐαις σου καὶ τῆς μελλούσης κρίσεως, Μάρτυς παναοίδιμε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένη; τίς μὴ ἀνυμνήσει σου τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς μονογενὴς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρκωθεὶς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων, καὶ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυνά-

δα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωρίζομενος. Αὐτὸν ἰκέτευε, σεμνὴ παμμακάριστε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς δος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς
ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀναγνώσμα. Κεφ. μγ'. 9.

Τάδε λέγει Κύριος. Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστὰ ποιήσει ὑμῖν; Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν, ἀληθῆ. Γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ· ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔστι. Ἐγὼ ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔψαλα· ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεός ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ Μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός. Ἐτι· ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς ὁ Ἅγιος Ἰσαάκ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀναγνώσμα. Κεφ. γ'. 1.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνᾶνα, καὶ ἐλογίσθη κῆκος ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, συντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέφρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἐλπίου. Ὡς χρυσὸν ἐν χονευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοὺς, καὶ ὡς ἐλοκάρπημα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινούσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιοῦντες ἐπ' αὐτὸν, συνήσουσιν ὀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ

προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀναγνώσμα. Κεφ. ε'. 15.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον· λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· ὀξυνεῖ δὲ ἀπότομον ὀργήν, εἰς ῥομφαίαν· συνεκπολεμήσει δὲ αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονas. Πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύκλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται· καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ, πλήρεις ῥιφῆσονται χάλαζαι· ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλύτουσιν, ἀποτόμως· ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιχμήσει αὐτοὺς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωπίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτησις ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτάν, Στιχηρὰ ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Ἡ Ἐκκλησία σήμερον φαιδρῶς ἐστολισμένη τοῖς ἄθλοις σου, νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενα, πανδήμως εὐφραίνεται, καὶ τὴν σὴν παγγέραστον μνήμην κατ' ἄξιαν γεραίρει, συνετῶς ψάλλουσα. Χαίροις ἡ τῶν Ἀγγέλων τὸν βίον ζηλώσασα, καὶ τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ προφρόνως ἀραμένη, καὶ τὰς παγίδας τοῦ ἀρχεκάκου ἐνθέως συντρίψασα. Χαίροις μαρτύρων τὸ καύχημα, καὶ παρθένων ἐγκαλώπισμα, καὶ ὑπέδειγμα. Μὴ διαλείψης οὖν ὁσιομάρτυς Παρασκευή, ὑπὲρ ἡμῶν ἀντιβολοῦσα, τὸν Ὑψίστον, τοῦ ῥυσθῆναι, νόσον παντοίων, καὶ περιστάσεων, καὶ τῶν σκανδάλων τοῦ νοητοῦ πολεμήτορος, ὡς παβήσιάν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη πανασόδιμε.

Τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἀρτοκλασίᾳ

Ὁ αὐτός.

Πεῖραν εἰδωλικὴν τῇ ἐκχύσει τοῦ σοῦ αἵματος, ἐναπέ-
σθεις πανένδοξε, Παρασκευὴ καλλιπάρθενε, καὶ κατενέ-
πρησας ξόανα, καὶ ἀνίδρυτα σεβάσματα, θείῳ ζήλῳ τὴν
ψυχὴν ἀναφλεγόμενη. Ὅθεν καὶ Θεὸν καθωμολόγησας, διὰ
σπλάγχνα οἰκτιρῶν, ἄνθρωπον γεγονότα, καὶ παθόντα, καὶ
ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, εἰς τὸ σῶσαι τὰ
σύμπαντα.

Ὁ αὐτός.

Ἀγάλλονται σήμερον ἐπὶ τῇ θείᾳ σου μνήμῃ τῶν φι-
λεόρων τὰ συστήματα, Παρασκευὴ πανένδοξε, ἀπεδέξαντό
σε· καὶ γὰρ οἱ μὲν Ἄγγελοι, τὴν ἐν ἀγνείᾳ ἰσαγγελον, οἱ
δὲ μάρτυρες πάλιν, τὴν ἐν συνάθλοις ἀτρόμητον, καὶ οἱ τοῦ
Λόγου Ἀπόστολοι, τὴν ἱσαπόστολον καὶ χριστοκήρυκα·
ἡμεῖς δὲ πλουτοῦντες ἰαμάτων σὲ πηγὴν, γηθοσύνως βοῶ-
μεν, πρέσβευε Παρασκευὴ πανεύφημε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, τὴν πανένδοξον καὶ
χριστοκήρυκα Παρασκευὴν ὑμνωδίαις εὐφημήσωμεν· αὕτη
γὰρ τὰς ἀπηνεῖς καὶ φρικώδεις τοῦ μαρτυρίου βασάνους
γενναιοφρόνως ὑπομείνας, παρέστη Χριστῷ πεφοινιγμένη
τοῖς αἵμασι. Ταύτη οὖν ἐκβοήσωμεν· Χαίροις Παρασκευὴ
μεγαλύνουμε, Νύμφη τοῦ Παντάνακτος, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τῶν
τὴν σὴν παναγίαν ἀθλήσιν, ἐν πίστει ἐκτελούντων, πρέσβευε
Χριστῷ, τοῦ αἰωνίου πυρὸς ῥυσθῆναι.

Δόξα Ἦχος δ'.

Παράρτημα Λειμωναρίου

Δοξάζομέν σου Χριστέ, τὴν πολλὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ
τὴν ἀγαθότητα, τὴν εἰς ἡμᾶς γενομένην· ὅτι καὶ γυναῖκες
κατήργησαν τὴν πλάνην τῆς εἰδωλομανίας, δυνάμει τοῦ
Σταυροῦ σου φιλόφρονε· τύραννον οὐκ ἐπτοήθησαν, τὸν
δόλιον κατεπάτησαν, ἰσχυσαν δὲ ὀπίσω σου ἐλθεῖν, εἰς ὁσμὴν
μύρου σου ἑδραμον, πρεσβεύουσαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ, τῶν ἀθληφόρων τὸ σεπτὸν
ἐγκαλλώπισμα· τὸν τούτων γὰρ σχοῦσα ζῆλον καὶ πίστιν
τὴν ἀβραγῆ, ἀνδρικοῖς ἀγῶσι προσεχώρησας· λαμπρὰ τε
παλέσματα, καὶ λαμπρότερα τρόπαια, ἡγείρας ὄντως, κατ'
ἐχθρῶν τῶν τῆς πίστεως καὶ ἀλάστορος, τοῦ δεινοῦ πολε-
μήτορος· τούτους κατατροπώσασα, εἰς τέλος καὶ παύσιον,
δείξασα τούτους καὶ μόνον, τὸν σὸν Χριστὸν μεγαλύνουσα·
αὐτὸν ἐκδυσώπει ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Χαίροις Παρασκευὴ ἐκλεκτὴ ἡ τῇ ἀθλήσει τῇ λαμπρᾷ
σου προσάγουσα, πληθὺν τῷ Χριστῷ Ὅσια, τῶν ἀσεβῶν
τοῖς φρικτοῖς, τοῖς ἐν σοὶ σημείοις τε καὶ τέρασι, τὸ πῦρ
μεταβάλλουσα ὁρροισμὸν εἰς ἀνέκφραστον, καὶ λυμεῶνα
τὸν δεινὸν θανατώσασα, τῷ σημείῳ τε τοῦ Σταυροῦ, καὶ
τῇ χάριτι, ἅπασαν ἐκτεφρώσασα, ἐχθρῶν τὴν παράταξιν,
τοὺς σπαραγμοὺς, καὶ διττὴν τε ὑπενεγκοῦσα κατάφλεξιν,
καὶ ξίφει τμηθεῖσα, πᾶσι δοῦναι ἡμῖν αἰτεῖ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον

καὶ προσέχέ μοι.

Χαίροις Παρασκευὴ ἡ σοφὴ τῶν δεομένων ἀσφαλὲς κα-
ταφύγιον, ἀπάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις παραμυθία τερπνὴ, καὶ
ἡμῶν προστάτις ἀκαταίσχυντος· τὸ τεῖχος τὸ ἀβρήκτον,
σκέπη πύργος ἀκράνδατος, τῶν κλονουμένων, καὶ θερμῶς
προσιόντων σοι, τὸ ἀκένωτον, ἰαμάτων τὸ πέλαγος, ἅπαν-
τας καταρδεύουσα, πηγὴ ἡ αἰβύρτος, θαυμάτων μάρτυς
καὶ κήρυξ Χριστοῦ χρηματίσασα, ὃν νῦν ἐκδυσώπει, ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πάντα τῆς γῆς τὰ πέρατα, πνευματικὴν χορεΐαν ἐπικροτήσωμεν, καὶ τὴν Χριστοῦ Παρθενομάρτυρος εὐφημήσωμεν λέγοντες· Χαίροις, Παρασκευὴ Ὁσία καὶ θεοτίμητε· Χαίροις, ἡ τὸ μαρτύριον καλῶς ὑποδεξαμένη. Χαίροις τῶν Μαρτύρων ἰσοστάσι; καὶ τῶν Ὁσίων ὁμόσκην· μεθ' ὧν ἰκέτευε τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Θεοτόκε σὺ εἰ ἡ ἄμπελος·

Ἀπολυτίκιον Ἦχος α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατὰλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν, εἰς κοιτίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα Ἦχος γ'.

Τὴν ὁρασιότητα.

Ἡ θαυματοβρῦτος εἰκὼν, ἡς Μάρτυρος, προχέει ἅπασιν, χύδην τὰς χάριτας· Καὶ ὁ πανσέβαστος Ναὸς πηγὰς ἰάσεων βρύει. Ὅθεν μετὰ πίστεως, θερμοτάτης προσέλθωμεν, καὶ κατασπασώμεθα, ἀθληφόρου ἐκτύπωμα. Ἀπαλλαγὴν τῶν νόσων αἰτοῦντες, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν.

Εἰς τὸν Ὀρθρον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν Τύφόν σου Σωτήρ.

Ὡς ἄμωμος ἀμνάς καὶ ἀγνή τῷ Κυρίῳ, τοῖς ἔχνεσι τοῦ σοῦ ἐραστοῦ ἐπομένη, προθύμως ἐζήλωσας τὸν ἐκείνου σὺ θάνατον· ὅθεν ἔτυχες, τῆς οὐρανοῦ παστάδος, στέφος ἄφθαρτον. περικειμένη ἀξίως καὶ δόξαν ἀμάραντον.

Δόξα Ὅμοιον.

Ὡς νύμφη τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενε Μάρτυς, συνή-

φθης μυστικῶς, ἐν σεμνότητι βίου, τῷ κάλλει τῆς ἀθλήσεως, σεαυτὴν ὠραίσα· ὅθεν εἰληφας τῶν ἰαμάτων τὴν χάριν, ἱατρεύουσα τὰ ἄρρωστήματα πάντα, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἐλπίς Χριστιανῶν, Παναγία Παρθένε, ὃν ἔτεκες Θεόν, ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἀπαύτως ἰκέτευε, σὺν ταῖς ἁγῶν Δυνάμεσι, δοῦνοι ἄφεσιν, ἁμαρτιῶν ἡμῶν πᾶσι, καὶ διόρθωσιν βίου τοῖς πίστει καὶ πόθῳ αἰεὶ σε δοξάζουσιν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν ὠραιότατον Χριστὸν ἀγαπήσασα, Παρασκευὴ παρθενομάρτυς Ὁσία, τοὺς προσιόντας εὐλαβῶς τῇ κάρᾳ σου, ῥύσαι πανασίδιμε, τούτους πίστεως ἀνάγκης, πάσης περιστάσεως, καὶ κινδύνων παντοίων, καὶ οὐρανῶν ἀξίωσον τυχεῖν, τῆς βασιλείας, μαρτύρων ἀγλάτσμα.

Δόξα Ὅμοιον.

Τῷ ἀθανάτῳ Βασιλεῖ ἀγαπήσασα, καὶ δι' ἀγνείας τὴν ψυχὴν ὠραίσα· διὰ παντοίων πόνων τε καὶ θλίψεων, τούτῳ κατεγγύησαι, ὥς περ ἄμωμος νύμφη· ὅθεν σε ἡξίωσεν οὐρανίων θαλάμων, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσα αὐτῷ, τῶν σε τιμώντων, Παρασκευὴ πανεύφημε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυνιστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνέξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ πρεῖστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διαφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ; σοὺς γὰρ δούλους σώζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Μετὰ τὸν Πολυελεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Παρασκευὴ μάρτυς Χριστοῦ, ἀνευφημοῦμέν σε πιστοί,
 ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν. θεῖα δυνάμει τοῦ Σταυροῦ. σοῦ τοῖς
 ποσὶ κατεπάτησας γενναιοφρόνως, καὶ γέγονας ἡμῖν. ἀνδρεία
 πίστεως, πᾶσαν τοῦ ἐχθροῦ πατοῦσα δύναμιν· καὶ οὐρανόθεν
 ἔλαβες τὸν στέφανον, τῇ κορφῇ σου ἀοίδιμε· Χριστὸν δυ-
 σάπει, σωθῆναι πάντας, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Δόξα Ὁμοιον

Κατεπλάγη ἀληθῶς, ὁ δεσμενέστατος ἐχθρὸς, τὴν ἀν-
 δρείαν θεωρῶν, καὶ καρτερίαν τὴν ἐν σοί, Παρασκευὴ ἱσα-
 πόστολε ἀθληφόρε. Σῶμα δοῦσα σὸν, εἰς κατάφλεξιν, δρά-
 κοντι δεινῷ προσπαλαίσασα, καὶ ἀπωλεία τοῦτον παραδοῦ-
 σα, τοὺς θεωροῦντας ἐξέπληξας, λαμπρῶς βοῶντας, μεγά-
 λη ὄντως, ἡ Χριστοῦ πίστις καὶ δύναμις.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ἡ παρθένος Μαριάμ, καὶ Θεοτόκος ἀληθῶς, τὰς οὐ-
 ρανίους στρατίας, φωταγωγοῦσα θαυμαστικῶς, αὐγαζόμενη τῷ
 κάλλει τῷ ἀπροσίτῳ, λυτροῦται καὶ ἡμᾶς, τῶν ψυχοφθό-
 ρων παθῶν, καὶ πάντων, τῶν δεινῶν, ὡς προστασία ἡμῶν,
 ἣν μετὰ δέους πάντες εὐφημοῦντες εὐσεβοφρόνως βοήσω-
 μεν· Θεοκυῆτορ, Ἀγγέλων δόξα, σὺ ὑπάρχεις πανάμωμε.

Οἱ ἀναβαθμοὶ τὸ ἄ. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. Ἦχος.

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Στίχ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον τῶν δέκα Παρθένων.

Ὁ Ν'. Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Εἰτα Ἐλέητόν με ὁ Θεός. κτλ. Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος, παρέστη ἡ Παρθένος, καὶ
 ἀθληφόρος καὶ μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ
 ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνίας, καὶ τῷ
 Γ. Α. Βουτίῳ ἱερῷ

αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν, ἐν ἀγαλλιᾶ-
 σει τὴν λαμπάδα κατέχουσα· εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδρα-
 μον Χριστὲ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ, μὴ
 χωρήσης με Νυμφίε ἐπουράνιε, αὐτῆς ταῖς ἱκεσίαις, κατὰ-
 πεμψον ἡμῖν παντοδύναμε Σωτῆρ τὰ ἐλέη σου.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον ιβ'.

Οἱ Κανόνες τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς Ἀγίας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ἄνευ ἀκροστιχίδος, φέρων
 τὰ ὅσα πρὸς αὐτὴν ὀνομαστήρια.

Ῥδὴ ἁ. Ἦχος δ'. ὁ Εἰρμός, δῖς.

» Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται πνεύμα-
 » τος, καὶ λόγον ἐρεῦξομαι, τῇ βασιλίδι Μητρί· καὶ
 » ὁφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄτω γηθόμε-
 » νος, ταύτης τὰ θαύματα.

Ὑμνῆσαι βουλόμενος, τὰ μεγαλειὰ σου Ἀχραντε,
 τοῦ λόγου μοι δώρησαι, τὴν καλλιέπειαν, Μήτηρ πέλουσα,
 τοῦ μόνου Θεοῦ Λόγου, καὶ λῦσιν πρυτάνευσον, τῶν ἐπται-
 σμένων μοι.

Μωσῆς ὁ Θεόπνευστος, βάτων προεδρὲ σε Δέσποινα,
 πυρὶ φλεγόμενην μὲν, μὴ καιομένην, δὲ προπιστούμενος,
 τὸ ἐπὶ σοὶ Παρθένε, χωρέσαν ἐν μήτρᾳ σου πῦρ τῆς Θεό-
 τητος.

Προφήτης ὁ ἔνθεος, ῥάβδον καὶ ῥίζαν προέφη σέ, Μα-
 ρία θεόνυμφε, ὁ μεγαλόφωνος· ἡμεῖς δὲ ἔφορον, Παρθένε
 σε καλοῦμεν, εἰ δοῦλοί σου Πάναγνε, νῦν καὶ προστάτιδα.

Ἐκ θείας ἀκήκοε, γῇ ὁ Θεόπτης Ἀγίατε, [φωνῆς ὀνο-
 μάζουσα, τὴν ὑπερένδοξον, διὰ Δέσποινα, πόλου καὶ γῆς
 ὡς οὔσα, συντήρει καὶ φύλαττε, τοὺς σὲ δοξάζοντας.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἀγίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

(ἄνευ τῶν Θεοτοκίων· ποίημα τοῦ Κυρίου Θεοφάνους.)

Ὑμνοῖς γεραίρω τὴν πανεύφημον Κόρην.

Ῥδὴ ἁ' Ἦχος δ'. Θελάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Ὑμνοῦσι τὴν φωτοφόρον μνήμην σου. μάρτυς πανεύ-
 φημε, χάριν δοθῆναι αἰτῆσαι ἡμῖν, καὶ πταισμάτων τὴν

ἄφεσιν, Παρασκευὴ αἰοῖδιμε, ταῖς πρὸς τὸν Κύριον δεήσεσιν.

Μαρτύρων σὺ καλλοπὴν ἀνέφηνας, τὰς τοῦ ἐχθροῦ μηχανὰς, καταβαλοῦσα ὄπλῳ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τυράννων ὀμότητα, ἀθλητικῶς παλαίσασα, θεοσεβῇ πίστιν ἐκήρυξας.

Νομίσας, τῆς καρτερίας λῦειν σου, Μάρτυς τὸ εὐτονον, ὁ τῆς ξοάνοις τύραννος δεινῶς, ἀπονέμων προσκύνησιν· ἀλλὰ σοφοῖς σου ῥήμασιν, τοῦτου τὸ θράσος ἅπαν λέλυται.

Θεοτοκίον

Ὁ Λόγος ἐκ τῶν ἀχράντων δέσποινα, αἱμάτων τίκτεται, ἐμψυχωμένην σάρκα εἰληφώς· καὶ ἡμᾶς ὀλισθήσαντας, ἀπαταιῶνος δῆγματι, τῷ θεῷ κράτει ἀνεπλάστατο.

Ὡδὴ γ'. ὁ Εἰρμός. εἰς.

» Τοὺς σοὺς ὑμολόγους Θεοτόκε, ὡς ζῶσα καὶ ἄφθονος
» πηγὴ, θιασον συγχροτήσαντας, πνευματικὸν στερέωσον,
» ἐπὶ τῇ θεῇ δοξῇ σου, στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ἀλήθειαν κράζει σε Παρθέने, καὶ γῆν τε ἐπίσης ποθητήν, ὁ ψαλμῳδὸς ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δέ σου οἱ τρόφιμοι, προστατίδα καὶ Δέσποιναν, τοῦ δὲ σοῦ κλήρου κηρύττομεν.

Θαιμᾶν ὁ προφήτης φε κηρύττει, Παρθέने ὁ θεὸς Ἀββακοῦμ, καὶ ὁρος αἰνιττόμενος, τὸν ἀπὸ σοῦ τμηθέντα τε· λίθον ἀτμήτως Ἀχραντε, ὃν Δανιὴλ προεώρακεν.

Ἐλαία κατάκαρπὸν σε, ἔφη, ἐστῶσα ἐν οἴκῳ τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβωτὸν πανάχραντε, ὁ ψαλμῳδὸς ἐν πνεύματι, ἡμεῖς δέ σε τὴν Ἀχραντον Σώτειραν πάντων κηρύττομεν.

Καλεῖ σε τὴν μόνην Θεοτόκον, καὶ θρόνον Παρθέने ὕψηλόν, ὁ μεγαλοφωνότατος, καὶ ἄλλος πύλην λέγει σε, ἡμεῖς δὲ τῶν θαυμάτων σου τὰ μεγαλεῖα δοξάζομεν.

Τῆς Ἀγίας. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ἐνείρου τὸ ἀσθενές, τὸ θεῖον Πνεῦμα καὶ παιδρὸν δέδειχεν, ἐξεικονίζον ἄριστα, τῆς σῆς ἀκραιφνοῦς ψυχῆς ἐλλαμψιν.

Ρωσθεῖσα σθένει Χριστοῦ, τὰς τῶν βουνεύρων ἀφειδῶς μάστιγας, μάρτυς Χριστοῦ ὑπέφερες, εἰς τις ἀδάμας στερεότατος.

Ἀγάπη τῇ πρὸς Θεόν, ἐν τῷ σταδίῳ καρτερῶς ἠνεγκας, τὸν σκορπισμὸν τοῦ σώματος, καὶ τοὺς ἀνυποίστους πικροὺς αἰκισμούς.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόγη τοῖς ἐπὶ γῆς, τῶν ὑπὲρ φύσιν ἀγαθῶν προσξενος, Μήτηρ Θεοῦ γεγονός· ὅθεν σοὶ τὸ χαῖρε κραυγάζομεν.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον,

Ἐκσπαργάνων μητρώων σὺ τῷ Χριστῷ, ἀνετέθης ὡς Μάρτυς διηνεχῶς, αὐτῷ εὐγρέστησας, τῷ Σωτῆρι τῶν ὅλων, καὶ τυράννων τὰ θράση, στερεῶς κατεπάτησας, καὶ βασάνους ὄντως ἀνδρείως ὑπέμεινας. Ὅθεν ὁ Χριστὸς σοὶ, τοὺς στεφάνους κομίσας, ἐνδόξως ἡτοίμασεν, εἰς νυμφῶνα οὐράνιον, Παρασκευὴ ἀξιόγασσε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τῆς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὡς Παρθένον καὶ μόνην ἐν γυναιξί, σὲ ἀσπόρως τεκοῦσαν Θεὸν σαρκί, πᾶσαι μαχορίζομεν γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων· τὸ γὰρ πῦρ ἐσκήνωσεν ἐν σοὶ τῆς Θεότητος, καὶ ὡς βρέφος θηλάζεις, τὸν Κτίστην καὶ Κύριον. Ὅθεν τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἀξίως δοξάζομεν τὸν πανάγιον τόκον σου, καὶ συμφώνως βοῶ ἐν σοὶ· πρέσβευε τῷ σῷ Υἱῷ καὶ Θεῷ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν δωρήσασθαι τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει, τὸν ἄσπορον τόκον σου.

Ὡδὴ δ'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Τὴν ἀνεξιχνίαστον θεῖαν βουλήν, τὴν ἐκ τῆς Παρθένου
» σαρκώσεως, σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακοῦμ,
» κατανοῶν ἐκραύγαζε· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κράζει σε Θεόνομφε ὁ ψαλμῳδὸς, Μήτηρ καὶ Σιών ὁ θεόπνευστος, ἀλλὰ καὶ Μήτηρ, οὐσα πάντων τῶν πιστῶν, ἐπισκοπεῖς τὰ τέκνα σου, τὰ μετὰ αἰδοῦς σὲ δοξάζοντα.

Κλίνην καὶ φορεῖόν σε Μήτηρ Θεοῦ, Ἄσμα τῶν Ἀσμάτων προέφησεν, οἱ δὲ τοῦ κλήρου, σοῦ Παρθέने Μονασταί, Σκέπην αἰεὶ καὶ Σώτειραν, καὶ προστατίδα πάντες σε κράζομεν.

Χεῖρα τεταμένην τε καὶ κεφαλὴν, Ἰεζεκιὴλ μεμαρτύρηκε, βιβλίον ἄλλος, τὴν Παρθένον καὶ Ἀγνὴν, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε τὴν ἡμῶν προστάτιδα κράζομεν.

Πάλαι Ἡσαίας σε πόμον καινὸν, ὁ μεγαλοκῆρυξ προέφησε, καὶ Ζαχαρίας, σὲ λυχνίαν τοῦ Φωτὸς, ἐν ᾗ Χριστὸς ἐσκήνωσε, φῶς τὸ ἐκ φωτὸς Ἀειπάρθενε.

Τῆς Ἀγίας Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Ἰαμάτων τυχοῦσα καὶ χαριομάτων, καὶ ὀπτασίας ἐνδοξε, τὰς θείας πηγάζεις χάριτας ἐκάστοτε, τοῖς πίστει γεραίρουσι, καὶ τῷ σὺ λιμένι προστρέχουσι.

Ῥυτίδα ὄντως καὶ σπῖλον μηδὲλως σχοῦσα, ἁγιασμόν τε σώματος, ἐπικτηταμένη, Ἀγγέλου τεθέασαι, μεθ' ὧν ἐκραύγαζες· δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὡς ἀκατάληπτον σημεῖον· φρικτῆς ἡμέρας, τοῦ σωτηρίου πάθους γὰρ ἐξεικονισθείσης, γυναικίῳ σώματι, Σταυρὸν τε καὶ κάλομον, στέφανον καὶ σπόγγον τεθέασαι.

Θεοτοκίον.

Ἀπειρογάμως ἐκύησας, ὦ Παρθένε, καὶ μετὰ τόκον ὤρθης παρθελεύουσα πάλιν· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σοι Δέσποινα, πίστει ἀδιαστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὡδὴ ε'. ὁ Εἰρμός, δις.

» Ἐξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ σου· σὺ γὰρ ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι, τοῖς ὕμνοῦσί σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

Λαβὶς θείου ἀνθρακος, ὑπάρχεις παντευλόγητε, ἔτι καὶ Παρθένος γαλουχοῦσα, ὡς καὶ προφῆτης, Δέσποινα μόνῃ Ἀγνὴ, κατὰ Ἡσαίου τὴν φωνήν, ὅθεν σὲ δοξάζομεν, καὶ πιστῶς μακαρίζομεν.

Παρέστης Βασίλισσα, ἐκ δεξιῶν τοῦ Κτίστου σου, τοῦ παμβασιλέως Θεοτόκε, ὁ προφητάναξ Δαβὶδ ἐν πνεύματι, ἔφη ὁ δὲ κληρὸς σου ἡμεῖς, σῆς πλουτοῦμεν χάριτος, σοῦ εὐρόντες σε πρόμαχον.

Πλησίον σὲ ἔφησε, καὶ Ἀδελφὴν καὶ Νύμφην τε, Ἄσμα Θεοτόκε τῶν Ἀσμάτων, οἱ δὲ Ναοὶ σου, λαμπρο-

φοροῦντες σεπτῶς, ἐν πόλει κοσμοῦσι τῇ μορφῇ, τὰ εἰκονοστάσια, καὶ κροτοῦσί σου ἄσματα.

Πηγὴν σε ἐνσφράγιστον, καὶ κῆπον κεκλεισμένον τε, βιβλος ἡ αὐτὴ σε ὀνομάζει, οἱ δὲ ὀρθόδοξοι λαοὶ καὶ Μονασταί, ἔφερον προστάτιδα φρουρὸν, σκέπην καὶ μεσίτριαν, σὲ καλοῦσι τὴν Δέσποιναν.

Τῆς Ἀγίας. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ἡγώνισας σεμνὴ, καὶ τὸν τύραννον ἔκτεινας, ῥητορεύσεις ταῖς πανσόφοις, πρὸ βημάτων ἀφρόνων, τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσα.

Νοῦν ἔχουσα στερρόν, ἀηττήτῳ φρονήματι, κατήσχυνας τῶν εἰδώλων, τὰ σεβάσματα πάντα, γραφικαῖς ἀποδείξεις.

Παστάδος νοητῆς, καὶ νυμφῶνος ἡξιώσας, χορεύουσα σὺν Παρθένοις, ταῖς φρονίμοις ἐνθέως, Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Θεοτοκίον.

Σὲ δπλον ἀβραγῆς, κατ' ἐχθρῶν προβαλλόμεθα· σὲ ἀγκυραν καὶ ἐλπίδα, τῆς ἡμῶν σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ὡδὴ ε'. ὁ Εἰρμός δις.

» Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Θυγάτηρ πέλεις πανάμωμε, κατὰ τὸν ψαλμῶδον Σολομῶντά τε, τοὺς θεοκῆρυκας, μεμνηστευμένην Παρθένον δέ, κατὰ τὸν θεηγόρον Λουκᾶν ἐν πνεύματι.

Ἰδοὺ ὁ Κύριος κάθηται, ἐπὶ νεφέλῃς κούφῃς ἐν πνεύματι, ὁ μεγαλόφωνος, βῶα προφῆτης Θεόνυμφε, ἡμεῖς, δὲ μετ' Ἀγγέλου χαῖρέ σοι κράζομεν.

Πυρὸς τε ἔρασις πέφυκας, καὶ θεᾶ ὡς ἡλέκτρον Πανάχραντε, ὥσπερ ἐν πνεύματι, ὁ ἱερὸς μεμαρτύρηκε, προφῆτης τοῦ Ὑψίστου Ἀγίῳ Δέσποινα.

Ἡμέρα νῦν καὶ ἀλλοίωσις, κατὰ τὸν προφητάνακτα πέφυκας, Θεογεννήτρια, καὶ ἱλασμὸς τοῖς τιμῶσί σου, τὸν θεὸν χαρακτῆρα, καὶ σὲ δαξάζουσι.

Τῆς Ἀγίας Θύσω σοι, μετὰ φωνῆς.

Ἀγγέλου, παρουσίᾳ τοῖς στέρνοις θεθεϊσάν σοι, μεγί-

στην πάνσεμνε πλάκα, καὶ χειρῶν τοὺς ἡλουξένδοξε μάρτυς, ὁ Δεσπότης, ῥοπή θεία θάττον ἠφάνισε.

Νέαν σε, πρωτομάρτυρα Θεόκλαν δοξάζομεν, εἰς κη ρύξασαν πᾶσι, καὶ πολλοὺς φωτίζουσιν θείῳ λόγῳ, καὶ ἀπίστους, πρὸς τὴν ἐνθεον πίστιν ῥυθμίζουσιν.

Ἐρῶ σοι, τῶν ἐνθέων δογμάτων ὁ σύλλογος, μελισταγῆς τῶν χειλέων, καὶ τὴν γνῶσιν πάντας διδάσκουσα, παρρησία Παρασκευὴ Μαρτύρων ἀγλαίσμα.

Θεοτοκίον.

Ὡ θαῦμα, τῶν ἀπάντων θαυμάτων καινότερον ! ὅτι Παρθένος ἐν μήτρᾳ, τὸν τὰ σύμπαντα περιέποντα, ἀπειράνδρως, συλλαβοῦσα, οὐκ ἐστενοχώρησεν.

Κοντάκιον * Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης Σήμερον.

Τὸν Ναόν σου πάνσεμνε, ὡς ἱατρεῖον, ψυχικὸν εὐράμενοι, ἐν τούτῳ πάντες οἱ πιστοὶ, μεγαλοφώνως τιμῶμέν σε, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Ὁ Οἶκος.

Ἡ τοῦ νυμφίου σε φωνὴ κιλέσασα ὡς νύμφην, στέφανῳ ἀφθαρσίας ἐκόσμησε, Θεόφρον Παρασκευὴ, πάνευκλεῆς, κατὰ μετὰ ἀθληφόρων καὶ Μαρτύρων τῶν σεπτῶν ἀξίας συνηρίθμησε· μεθ' ὧν εὐφραينوμένη, μέμνησο τῶν ἐκτελοῦντων τὴν ἁγίαν Ἐορτήν σου, καὶ συνεληθόντων ἐνδον τοῦ Ναοῦ σοῦ· ἐν αὐτῷ γάρ νυνὶ παρεστῶτες, ἀπὸ ψυχῆς προσφερόμεν σοι τοὺς ὕμνους, Ὁσιομάρτυς Παρασκευὴ αἰοῖδιμε.

Τῇ Κς'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ἁγίας Ὁσιομάρτυρος τοῦ Χριστοῦ Παρασκευῆς.

Στιχ. Θεῷ παρεσκευάσας ἀγνὸν εἰς δρόμον

Σαυτὴν ἀγῶσι, σεμνῇ, εἰς κατοικίαν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἀγ. Ἱερομάρτυρος Ἐρμίλου καὶ τῶν σὺν αὐτῶν μαρτυρησάντων Ἐρμίπου καὶ Ἐρμοκράτους. Μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Ὠραιόζήλης. Ὁ Ὁσιος Ἰγνάτιος ὁ Στεριωνίτης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται. Ὁ Ἁγιος μάρτυς Ἀσπίων ξίφει τελειοῦται. Ἡ Ἁγία μάρτυς Ἱερουσαλήμ ξίφει τελειοῦται. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ πέραν ἐν σκάλαις. Τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ πέραν ἐν Χάλδαις. Ἡ σύναξις τῆς

Θεοτόκου πέραν ἐν Παγαδίῳ. Τοῦ Ὁσίου Γερωντίου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἐν Χίῳ. Ταῖς αὐτῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς ἀμήν.

Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ὡδὴ ζ. ὁ Εἰρμός. δις.

» Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες παρὰ τὸν Κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλὴν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐψαλλον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Παντευλόγητε, τὴν γῆν ἢ οὐρανῶσατα τῷ θείῳ τόκῳ σου, διὸ καλῇ Οὐρανός, κατὰ τὸν θεόπνευστον, Δαβὶδ τὸν λέγοντα· ὅτι Κύριος, ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν, ὁ αἰεὶ εὐλογημένος.

Ἐκ σοῦ Ἀχραντε, ὁ Ἥλιος ἀνέτειλε, Χριστὸς ὁ Κύριος, Ἀνατολὴν δὲ οὐκοῦν καλεῖ σε, ἐν πνεύματι καὶ Δύσιν πάλιν αὐτὸς, ὁ θεόπνευστος, ἡμεῖς δὲ Θεοτόκον σε, τὴν αἰεὶ εὐλογημένην.

» Τὰ ὁρμήματα, τοῦ ποταμοῦ εὐφραίνουσι, πόλιν τὴν ἔμψυχον, Θεοῦ τοῦ ζῶντος Ἀγνὴ· διὸ περ καὶ Ἥλιος, καὶ πόλις εἰ τοῦ Θεοῦ, ὑπερύμνητε, ὡς ὁ Δαβὶδ προεῖρηκε, ὁ προπάτωρ σου Παρθένε.

Τόπον λέγει σε, ὁ Ἰακώβ καὶ Κλίμακα, καὶ πλίνθον ἕτερος, οἱ δὲ τοῦ σοῦ φρενιῶται, τοῦ κλήρου Πανάχραντε, λιμένα εὐδίου, καὶ ὑπέρμαχον, καὶ σωτηρίας πρόξενον, καὶ ἀντίληψιν καὶ σκέπην.

Τῆς Ἁγίας. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖοι.

ὑπὸ Κυρίου σὺ φρουρουμένη, πρὸ βήματος ἀσεβῶν, Μάρτυς, τὰς μηχανὰς ἔστεγες καρτερῶς, φλεγόμενη καὶ ὑπέψαλλες· εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεὸς μου βοῶσα καὶ Κύριον.

Φλέξαν μὴδόλως, τοὺς παρανόμους καίει μάλλον τὸ πῦρ, Κόρη, ὁ Χριστὸς φυλάττει σε ἀβλαβῇ, καθὼς πάλας διεσώσατο, πυρὸς τοῦ βρέμοντος ἀδαεῖς Νεανίας χειρὶ κραταῖα.

Ἡπειρον πᾶσαν, σαφῶς καὶ πόλον μὴ τεκτινᾶμενοι, ὄντως τὰ δαιμόνια ξόανα καὶ θεοὶ, ἀπολέσθωσαν ἐκραύγα-

ζες, Χριστὸς ὁ Κύριος, πλαστοουργός ἐστι πάντων ἐκήρυτ-
τες.

Θεοτοκίον.

Τῷ τοῦ Ὑψίστου ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, χαῖρε·
διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν·
εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν ὑπάρχεις, πανάμωμε Δέσποινα.

Ὡδὴ, η'. ὁ Εἰρμός· δις.

» Παῖδας εὐαγείς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διε-
» σῶζετο, τότε μὲν τυπούμενος, νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν
» οἰκουμένην ἅπασαν, ἐγείρει ψάλλειν σοι· τὸν Κύριον ὑ-
» μνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦνται εἰς πάντας τοὺς αἰῶ-
» νας.

Σὲ ἐν γυναιξίν εὐλογημένην, Λουκᾶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύ-
ματι, πόκον δὲ θεόδροσον, Θεοτόκε πάναγνε, ὁ Γεδεὼν προ-
εἶδὲ σε, καὶ ὁ Δαβὶδ, οἱ κλεινοί, προφῆται τοῦ Υἱοῦ σου
Παρθένε, θν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αὐτὸς Μαριάμ· ὁ θεηγόρος, Λουκᾶς ὁ αὐτὸς καὶ μακα-
ρίαν σε ἔφη, ὁ δ' Ἀρχάγγελος, τὸ χαῖρέ σοι προεἶρηκε, ὅς
ἐκ Θεοῦ παρέστη σοι, ἀπ' οὐρανοῦ καταπτὰς, ὁ θεὸς Γα-
βριὴλ Θεοτόκε, ὁ τῶν Μυστηρίων διάκονος τῶν θείων.

Σὲ τὴν Θεοτόκον καὶ Παρθένον, Προφῆται οἱ θεηγόροι
προκατήγγειλαν, οὗτοι γὰρ ἐν πνεύματι, σὲ προεωράκασιν,
Θεοῦ καὶ προειρήκασιν, τοῖς πᾶσιν Ἀχραντε, τὰ σοὶ παρὰ
Θεοῦ μεγαλεῖα, καὶ τὸν ἐν ὑστέροις, καιροῖς ἐκ σοῦ τε-
χθέντα.

Ἀπειρα ὑπάρχει σου Παρθένε, καὶ πλήρη τὰ μεγαλεῖα
καὶ ἐξαίσια, σοῦ καὶ τὰ δνόματα, ἀλλὰ καὶ οἱ δούλοι σου,
οἱ γνήσιοί σου Δέσποινα, πολλὰ σοὶ ἐπλεξαν, ἐγκώμια καὶ
ὕμνους, καὶ λόγους, καὶ πρὸς τὸν Υἱόν σου, τὸν μόνον Θεὸν
Λόγον.

Τῆς Ἁγίας. Χείρας ἐκπετάσας Δακνὴλ.

Οὐκ ὄντως θεός, ἀλλὰ ψευδῇ δαιμόνων φάσματα,
Μάρτυς ἀπέδειξας καὶ κατηδάφισας τέλεον, καὶ εἰς τέλος
κατελέπτυνας, ἐν εὐφροσύνῃ τῷ Χριστῷ ἀπαύστως μέλ-
πουσα· εὐλογεῖται πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ναοῦ δυνηθέντος ἐπὶ γῆς, ἐπιφοιτήσει σεμνὴ, Ἀπόλ-
λων πέπτωκε, καὶ κατηκόντισται ξόανα, ἐνεργεία τοῦ Ἀ-

χράντου Σταυροῦ· δι' οὗ φραγθεῖσα μυστικῶς, ἐν παρρη-
σίᾳ πολλῇ ἀνεβόας· πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Κάλλους καὶ τοῦ πόθου σου Χριστὲ, Παρασκευὴ ἡ
Ἀργία, τρωθεῖσα ἔφερε πυρὸς τὴν ἔκκαυσιν κρᾶζούσά· εἰς
δομήν τοῦ θεοῦ μύρου σου, νοῦν συναθροῦσα καρτερῶς,
δραμοῦμαι ἄληκτα, τοῦ ὀπίσω, εὐλογοῦσα τὸ θεῖόν σου
δνομα.

Θεοτοκίον.

Σὺ μόνῃ ἐν πάσαις γενεαῖς Παρθένε ἄχραντε, Μήτηρ
ἐδείχθης Θεοῦ· σὺ τῆς θεότητος γεγονός, ἐνδιαίτημα πανά-
μωμε, μὴ φλογισθεῖσα τῷ πυρὶ τοῦ ἀπροσίτου φωτός· ὅθεν
πάντες σὲ εὐλογοῦμεν, Μαρία Θεόνυμφε.

Ὡδὴ, θ'. ὁ Εἰρμός· δις.

» Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάω τῷ πνεύματι, λαμπαδοχού-
» μενος, πανηγυρίζω δὲ, αὐλῶν Νόων, φύσις γεραί-
» ρουσα, τὰ ἱερὰ θαυμάσια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω·
» Χαίροις παμμακάριστε Θεοτόκε Ἀγνή ἀειπάρθε.

Ἄπας γηγενῆς, θαυμάζει γηγόμενος τὰ μεγαλεῖά σου,
Μήτηρ Ἀειπάρθε, καὶ τῶν θαυμάτων σου τὸ ἀπέραντον,
τὴν δὲ σεπτὴν εἰκόνα σου, καὶ χαρυτόβρυτον, μεγαλύνει,
τῶν Ἀγγέλων τάγματα, καὶ βροτῶν φιλεόρτων συστή-
ματα.

Ἄγει ἐορτὴν, Παρθένε ἡ ποίμνη σου, ἡ ἐν τοῖς πέρα-
σιν, ἐπὶ τῇ συνάξει σου, καὶ μοῖαν ἄγουσα τῶν θαυμάτων
σου, τοῖς πᾶσι διαγγέλλει σου, τὰς θείας χάριτας, καὶ προ-
νοίας ἦν περὶ τὸν κληρὸν σου, Θεοτόκε, παρέχεις ἐκά-
στοτε.

Χαίρει καὶ σκιρτᾷ, νῦν ἡ κληρουχία σου, ὡς γὰρ ἐπλού-
τισε, Μήτηρ Ἀειπάρθε, σὲ πολιοῦχον καὶ ἀντιλήπτορα,
ἦν περιέπεις ἄνωθεν, τοὺς δ' ἐν αὐτῇ σχολιοὺς, μὴ παροψή,
τοὺς ἐχθροὺς σου Δέσποινα, ἀλλ' ἀπόδος αὐτοῖς τὰ ἐπί-
χειρα.

Δέχου προσηνῶς, τοῦτό μου τὸ πρόσφορον Θεοχαρί-
τωτε, τοὺς ἀνευφημοῦντας δὲ, καὶ ἀνυμνοῦντας τὰ μεγα-
λεῖά σου, τῆς θείας δόξης Ἀχραντε, μετόχους ποίησον, χο-
ρηγοῦσα, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ταῖς λιταῖς σου πρὸς Κύ-
ριον πάντοτε.

Τῆς Ἀγίας. Λίθος ἀχειρότμητος ὄρους.

Ῥευστῆς βιωτῆς καὶ προσκαίρου, Μάρτυς τὴν μέλλουσαν ἡλλάξω, κάλλος τὸ ἀμήχανον ὄραν, τοῦ σοῦ Νυμφίου ἐπειγομένη τρανώς· ἔθεν στεφάνων ἔτυχες, τῶν ἀκηράτων καλλιπάρθενε·

Ἀκούσασα φωνῆς βεβαιούσης Παρασκευῆ σοῦ τὰς αἰτήσεις, θείας οὐρανόθεν καὶ τὸν δρόμον, προθύμως Μάρτυς σεμνὴ διήνυτας. καὶ πρὸς αὐτὸν ἀνέδραμεις, κάραν τμηθεῖσα τὴν ἐρίτιμον.

Νίκην κατ' ἐχθρῶν δωρηθῆναι Παρασκευῇ Χριστὸν ἐξαίτει, πᾶσι τοῖς τῷ θείῳ Ναῷ σου, ποσερχομένοις ἐν θερμότητι πίστει, καὶ τῶν πταισμάτων ἄρεσιν, καὶ τῶν δεινῶν τὴν ἀπολύτρωσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡφθης Χερουβὶμ ἀνωτέρα, καὶ οὐρανῶν ὑψηλοτέρα, ἀχραντε παρθένε Μαρία, βουλῆς μεγάλης Ἀγγελον τέξασα, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, Κριτὴν ἀπάντων ἐλευσόμενον.

Ἐξ αποστείλῃς. Γυναῖκες ἀκουτίσθητι

Ῥωσθεῖσα καλλιπάρθενε, Σταυρῷ τῷ τοῦ Κυρίου σου, τυράννων ἔλυσας θράσος, ἀθλοῦσα Μάρτυς γενναίως· καὶ πρὸς Χριστοῦ ἀπειλήφας, βραβεῖα νίκης πάνσοφε, Παρασκευῇ πανθαύμαστε, ὑπὲρ ὧν δυσωποῦσα τῶν σὲ τιμῶντων ἐκ πόθου.

Ὁμοιον.

Μαρτύρων τὸ ἀγλάϊσμα, Παρθένων σεμνοπρέπεια, νύμφη Χριστοῦ σεμνοτάτη, Παρασκευῇ ἀθληφόρε, σορῷ τῇ τῶν λειψάνων σου, ταῖς ἱεραῖς πρεσβείαις σου, τοῖς προσιοῦσι δώρησαι, ἡμῖν τὰς ἰάσεις, ἢ πρὸς Θεὸν ἀναπτᾶσα.

Θεοτοκίον.

Μαρία καθαρῶτατον χρυσοῦν θυμιατήριον, τῆς ἁχωρήτου Τριάδος, δοχεῖον γεγεννημένη, ἐν ᾧ Πατὴρ ἡγδόκησεν, ὃ δὲ Υἱὸς ἐσκήνωσε, καὶ Πνεῦμα τὸ πανάγιον ἐπισκιάσαν σοι Κόρη, ἀνέδειξε Θεοτόκιον.

Εἰς τοὺς αἶνους. Ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμια γ'. δευτέρου τοῦ πρώτου. Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Κυρίου, χοροδοῦσα σεμνὴ, ἄμα

Γ. Α. Βονιέτης ἱερεὺς

Παρθένος Μάρτυς, ταῖς φρονίμοις ἐκείναις, ἐκείθεν ἐκομίσω χάριν σοφῆ, τοῦ ἰᾶσθαι νοσήματα, καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα μυσάρᾳ, ἐκ τῶν πίστει προσιόντων σοι.

Ῥήξασα κράτος τυράννων, ἀθεωτάτων σεμνῇ, καὶ πρὸς Θεὸν τὰς βάσεις, ἀναθεῖσα παρθένε, οὐδολως ἐπτοήθης, οὔτε κρουσμὸν, μολυβδίνων σφυρῶν, οὔτε πῦρ, οὔτε ξεσμούς τῶν σαρκῶν σου, οὔτε βρασμὸν τῶν λεβήτων, οὔτε ξίφους σφαγὴν.

Ἀσκήσειν πρώην τὸ σῶμα, τέξασα ἐνδοξε, τὸ δεύτερον ἀθλήσει, στομωθεῖσα τὴν φρένα, τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης, Μάρτυς Χριστοῦ, οὐρανοχάλκευτον φάσγανον, ὥσπερ χρυσὸς ἐν χωνεῖα δοκιμασθεῖς, ταῖς οἰκίαις καλλιπάρθενε.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'.

Σήμερον ἡμέραν ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔαρ πανευφρόσυνον, ἀνέτειλε τοῖς πέρασιν, ἢ πάνσεπτος πανήγυρις τῆς ἀθληφόρου λαμπρύνουσα τῶν εὐσεβῶν τὰς καρδίας, τοῖς θαύμασιν ὡς ἄνθεσι, τοὺς πιστοὺς εὐωδιάζουσα. Δεῦτε οὖν ἅπαντες πιστοὶ εὐφρανθῶμεν τῶν πνεύματι, καὶ τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, ἐπὶ τῇ λαμπρᾷ καὶ σεβασμῇ μνήμῃ τῆς μάρτυρος Παρασκευῆς, καὶ τοῖς ἄνθεσι τῶν ἐγκωμίων τοῦτων καταστέφωμεν, οὕτω βοῶντες. Χαίροις Παρασκευῇ καλλιπάρθενε κόρη· Χαῖρε νύμφη τοῦ Χριστοῦ· Χαίροις ἢ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἀπύλωτα στόματα, ὡς ἀφώνους ἀποδείξασα ἰχθύας, καὶ τὴν ἄνοιαν αὐτῶν, ἐναντίον Ἀντωνίνου τοῦ δυσεβοῦς ἐλέγξασα καὶ κηρύξασα Χριστὸν τὸν Θεόν, τὸν παρέχοντα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Δοξολογία Μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν τυπικὰ, καὶ ἐκ τοῦ κανόνος, ἡ Γ'. Ὡδὴ καὶ ἡ Δ'. τῆς Ἀγίας. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, Ὁσιομαρτύρων. Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον. Ἔστε δίκαιος.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Τῆς Ὁσιομάτυρος θαυμαστὴν καὶ σεπτὴν Εἰκόνα, προσκυνησώμεν ἀδελφοί, θαύματα τελοῦσαν καὶ βρύουσαν ἰάσεις, καὶ ταύτην μετὰ πόθου κατασπασώμεθα.

Ἐχόντες Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν, ᾧ παρθενομάρτυς, ὡς

προπύργιον ὄχυρόν, προσφεύγωμεν ταύτῃ, καιρῷ τῷ ἐν κινδύνοις, καὶ ἐπηρείας τούτων ἀπολυτρούμεθα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΝΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Μετὰ τὴν ἐνσαρκον οἰκονομίαν τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἐκ τῆς Παρθένου γέννησιν, ὡς 150 χρόνους, ἦτο τις βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλου πόλιν παλαιὰν Ρώμην, Ἀντωνῖνος λεγόμενος, τὸ ἐπικλὴν εὐσεβής. Παλαιὰν δὲ Ρώμην ὀνομάζουσι τὴν πόλιν τῶν Λατίνων, διότι καὶ ἄλλη Ρώμη Νέα εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης, τὴν ὁποίαν καλοῦμεν Κων/πολιν. Ἦτο δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος εἰς τὴν ἀρχὴν Ἑλλήν κατὰ τὴν θρησκείαν, καὶ ἐπροσκύνηε τοῖς εἰδώλοις τοῖς ἀψύχοις ὡς θεοῖς. Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐμαρτύρησεν αὕτη ἡ Ἀγία. Πλὴν ἀκούσατε ἀνέκαθεν τὴν ὑπόθεσιν πῶς ἦτο ἡ γέννησις καὶ ἡ ἀνατροφή αὐτῆς. Πρὸ τῆς βασιλείας τούτου τοῦ Ἀντωνίου, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βασιλέως Ἀνδριανοῦ, ἦτο τις Χριστιανὸς εὐσεβής καὶ ὀρθόδοξος, καὶ πλούσιος κατὰ πολλὰ, Ἀγάθων λεγόμενος, ἔχων γυναῖκα καὶ αὐτὴν χριστιανήν. Πολιτείαν καλουμένην εὐρίσκειτο δὲ εἰς μίαν χώραν, οὐσαν τῆς μεγαλοπόλεως Ρώμης· πλὴν ἐν ὁλκίς ταῖς καλοῦσιναις καὶ ἐλεημοσύναις, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Ἀγάθων ἐκεῖνος, καὶ παιδίον δὲν εἶχεν οὔτε ἄρρεν, οὔτε θῆλυ, καὶ διὰ τοῦτο ἦτο ἀείποτε λυπημένος· καὶ ἠξέφουρουν ὅσοι ἔχουσιν τὸ τοιοῦτον. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐπαρκαλοῦσαν καὶ οἱ δύο τῶν Θεὸν νὰ τοὺς δώσῃ τέκνον, οὐχὶ μόνον διὰ τὴν κληρονομίαν τοῦ πολλοῦ πλούτου, τὸν ὅποιον εἶχον, ἀλλὰ μᾶλλον διὰ διαδοχὴν τοῦ γένους αὐτῶν. Ἀλλ' ὅμως ὁ Θεὸς ὅστις παιεῖ τὸ θέλημα τῶν φοβουμένων αὐτόν, καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν εἰσκακούει, ὡς λέγει καὶ ὁ προφήτης Δαβὶδ, αὐτὸς ἐπήκουσε καὶ τῆς δεήσεως αὐτῶν. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας συλλαβοῦσα ἡ Πολιτεία, ἐγέννησε τὴν Ἀγίαν ταύτην ἐν τῇ ἑκτῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐβδομάδος, διὰ τοῦτο, καὶ ὅταν ἐβάπτισαν αὐτήν, ἔθεσαν τὸ ὄνομα τῆς Παρασκευῆς. Ἐκ πρώτης λοιπὸν ἡλικίας ἔδειχνε παρρηθὺς ὁποῖα τις θέλει γένει καὶ εἰς τὰ ὑστέρα, διότι δὲν ἐπαίξεν ἀτάκτως, ὥσάν τὴν σήμερον ἡμέραν τὰ μωρὰ κοράσια οὐδὲ εἰς ἀπρεπῆ παιγνίδια ἡσυχολεῖτο, οὐδὲ ἀκούετο ἀργολογία, ἢ μωρολογία ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς, ἀλλὰ ἐπαιδεύετο ὑπὸ

τῆς μητρὸς αὐτῆς Πολιτείας, εἰς πᾶν ἔργον θεάρεστον. Καθὼς πρέπει νὰ παιδεύωσιν αἱ μητέρες τὰς θυγατέρας· εἰς τὴν ἄλλην λοιπὸν ἀνατροφὴν καὶ παιδεύσιν τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ Ἀγία ἔμαθε καὶ τὰ ἱερὰ γράμματα, διὰ τοῦτο δὲν ἔλειπεν αἰετοτε ἀπὸ τῆς Ἑκκλησίας, οὐδὲ τὴν εἶδε ποτὲ ἄνθρωπος, νὰ μὴ κρατῇ βιβλίον εἰς τὰς χεῖράς της, παρεκτὸς μόνον ὅταν ἔτρωγε ψωμί, ἢ ἔκαμνεν ἀναγκαίαν χρείαν τοῦ σώματος. Ἠγάπα δὲ κατὰ πολλὰ τὴν παρθενίαν, κατὰ μέμνησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ διὰ τοῦτο οὐ μόνον τοὺς ὀφθαλμούς, οἱ ὅποιοι εἶνε δρόμος τοῦ ἔρωτος ἐρύλαττεν ἀπὸ θεωρίαν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ τὸ στόμα ἀπὸ αἰσχρολογίαν, καὶ τὴν ἀκοὴν νὰ μὴ ἀκουεῖ ἀπρεπῆ λόγια.

Ὅταν δὲ ἐγένετο ἡ Ἀγία εἰκοσιν χρόνων, ἀπέθανον οἱ γονεῖς αὐτῆς, καὶ ἀπέμεινεν ὁ πολὺς βίος ἐκεῖνος εἰς τὰς χεῖρας της καὶ παρρηθὺς ἔδειξε τὴν ἀγαθὴν τῆς προαίρεσιν, διότι δὲν ἐχρειάσθη τὸν βίον εἰς κακὰ θελήματα τοῦ κορμίου, οὐδὲ εἰς ἀναπαύσεις τοῦ σώματος οὐδὲ εἰς φαγοπότια καὶ στολίδια, ἀλλὰ ἀκούουσα τὸν Χριστὸν πῶς ὀρίζει εἰς τὸ εἶ. Κεφ. τοῦ κατὰ Λουκᾶν ἀγίου Εὐαγγελίου, Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια, μὴ παλαιοῦμενα, θησαυρὸν ἀνεκλείπτου ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἐμοίρασεν αὐτὸν ὅλον τοῖς δεομένοις καὶ πτωχοῖς ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Ἐπειτα ἐπῆγεν εἰς ἕνα Παρθενῶνα ὅπου ἦσαν καὶ ἄλλαι παρθέναι τὴν σωφροσύνην ἐξασκῶσαι· καὶ ἐκεῖ ἔκαμε καιρὸν ἱκανόν, ἐν πάσῃ ὑποτάγῃ καὶ ταπεινώσει. Δουλεύουσα τῷ Θεῷ καὶ τῇ Προσεστάτῃ τῆς ἀδελφότητος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡγάπα νὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο λαβοῦσα τὴν εὐχὴν τῆς Προσεστάτης καὶ τῶν ἄλλων παρθένων, ὡς ἀγαθὸν συνοδοιπόρον, ἐξῆλθε τοῦ Παρθενῶνος κηρύττουσα κατὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, τὸ ὄνομα τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅθεν καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων, ἀκούοντες τοὺς λόγους αὐτῆς ὑπέστρεφον εἰς θεογνωσίαν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι εὐρεθέντες εἰς μίαν πόλιν ὅπου ἐκήρυττεν ἡ Ἀγία, ὡς φθονερὸν γένος ὅπως εἶνε αἰετοτε καὶ ἐχθρότατον τῶν χριστιανῶν, βλέποντες τοὺς Χριστιανούς πληθυνομένους, καὶ τὴν θρησκείαν αὐτῶν ἀτιμαζομένην καὶ ὑβρίζομένην, προσελθόντες τῷ βασιλεῖ Ἀντωνίνῳ διέδωκαν τὴν Ἀγίαν, λέγοντες· Βασιλεῦ πολυχρονεμένε, οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἄνθρωποι πείθονται τῷ προστάγματι τῆς βασιλείας σου, γυνὴ δὲ τις ὀνόματι Παρασκευή, κηρύττει τὸν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τῆς Μαρίας, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ πατέρες ἡμῶν ὡς πλάνον καὶ ἀντίθεον, καὶ λέγει ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Θεὸς μόνος ἀληθινός, οἱ δὲ ὑπὸ τῆς βασιλείας σου προσκυνοῦμενοι θεοὶ εἶνε ζύλα κωφὰ καὶ ἀναίσθητα.

Παράσημα Λεμοναρίου.

Ἀκούσας ὁ βασιλεὺς Ἀντωνίνος ὅλος ἐπλήσθη θυμοῦ καὶ πα-
ρευθὺς ἀποστείλας στρατιώτας ἔφερε τὴν Ἀγίαν ἐμπροσθεν αὐτοῦ·
καὶ ὡς εἶδε τὴν ὠραιότητα αὐτῆς ὅλος ἐξεπλάγη, καὶ ἤρξατο
μὲ κολακείας λέγων πρὸς αὐτήν, ὦ Παρασκευή, ἐγὼ μὰ τὴν δύ-
ναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ τὴν νεότητά σου λυποῦμαι καὶ τὴν
εὐμορφίαν σου θαυμάζων καὶ τὴν γυνώσιν σου ἐπαινῶ, καὶ διὰ
τοῦτο συμβουλεύω σε νὰ θυσιάσῃς τοῖς θεοῖς οἱ ὅποιοι σοὺ ἔδωκαν
τὴν εὐμορφίαν ταύτην. Διότι εἰ μὲν ποιήσῃς καθὼς σοὺ λέγω,
θέλω σοὶ δώσῃ πολλὰς δωρεάς· εἰ δὲ θέλεις νὰ στήσῃς τὸ θέλημά
σου, καὶ νὰ φανῇς ἐναντία τῶν ἡμετέρων προσταγμάτων, ἤξευρε,
ὅτι θέλω σὲ τιμωρήσῃ μὲ βάτταν· τὰ ὅποια καὶ μόνον ἐξ ἀκοῆς
καὶ θεωρίας καταπλήττουσι τὸν ἀνθρώπον νὰ μὴ τὰ πάθῃ. Καὶ
ὁ βασιλεὺς τοιαῦτα καὶ ἄλλα περισσώτερα ἔλεγε, καλοπιάνων
τὴν Ἀγίαν· ἀλλὰ αὕτη σημειωσαμένη ἑαυτὴν τὸ σημεῖον τοῦ
τιμίου σταυροῦ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτόν· Μὴ νομίσῃς, ὦ Βασιλεῦ,
ὅτι μὲ τοιαύτας κολακείας ἢ μὲ τοιοῦτους φοβερισμούς, θέλω
ἀρνηθῇ ἐγὼ τὸν γλυκύτατόν μου Ἰησοῦν Χριστόν διότι δὲν εἶνε
καμμία βάσανος, οὔτε τιμωρία, οὔτε παιδεύσις, ἥτις νὰ μὲ χω-
ρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην του. Ὡς δὲ ἤκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ὥρισε
τοὺς στρατιώτας μετὰ μεγάλου θυμοῦ νὰ καύσωσι περισσῶς μίαν
περικεφαλαίαν σιδηρᾶν, ἕως οὗ κοκινίσῃ καὶ τότε νὰ τὴν βάλωσι
εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀγίας· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὅστις ἐφύλαξέ ποτε
τοὺς τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ καὶ δὲν ἐχωνεύθησαν ὑπὸ τοῦ πυ-
ρός, αὐτὸς καὶ τότε ἐθαυματουργήσῃ εἰς τὴν Ἀγίαν· διότι ἤθελες
εἰπεῖ ὅτι ψυχράν δρόσον ἔχουσα εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς, τοιοῦτο
τρόπως τὸ ἐλογίσθη ἡ Ἀγία. Πολλοὶ τῶν περιεστώτων Ἑλλήνων,
ιδόντες τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα, αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπίστευσαν εἰς τὸν
Χριστόν, τοὺς ὁποίους ὁ βασιλεὺς ὥρισε νὰ τοὺς θανατώσῃ μὲ δια-
φόρους θανάτους· ἄλλους μὲν νὰ ἀποκεφαλίσουν, ἄλλους δὲ νὰ κατα-
κύσουν, ἄλλους νὰ πνίξουν καὶ ἄλλους νὰ ἐκδάρουν. Καὶ τούτους
μὲν τοιοῦτοτρόπως τοὺς ἐτιμώρησε, τὴν δὲ Ἀγίαν ὥρισε νὰ τὴν
βάλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως νὰ συλλογισθῇ μὲ τίνα τρό-
πον νὰ τὴν θανατώσῃ. Βληθεῖσα δὲ ἡ Ἀγία εἰς τὸ δεσμοτήριον,
ἐδέετο τοῦ Κυρίου λέγουσα φυλαξόν με Κύριε, εἰς τὴν ἀληθινὴν
πίστιν σου, λύτρωσέ με ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἔχθρου, ὅτι πρὸς
σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Κατὰ τῷ μεσονύκτιον ἐφάνη αὐτῇ ἄγγε-
λος Κυρίου ἔχων εἰς τὰς χεῖρας σταυρὸν φωτεινόν, καὶ ἄλαμον,
καὶ σπάγγον, καὶ στέφανον, καὶ λέγει αὐτῇ. Χαίροις. Παρασκευή,
ἀθληφόρε τοῦ κυρίου. Μὴ φοβοῦ τὰς βασάνους τῶν τυράννων,
διότι ὁ Κύριος ἡμῶν, ὁ ὅποιος κατεδέξατο διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν
ἀνθρώπων σταυρωθῆναι καὶ φορέσας τὸν ἀκάθιστον στέφανον αὐ-

τὸς θέλει εἶσθαι βοηθός σου, νὰ σὲ λυτρώσῃ ἀπὸ πάντα πειρασμῶν·
ἐπερχομένον σοι. Καὶ ὁ μὲν ἄγγελος ταῦτα εἰπὼν πρὸς τὴν Ἀ-
γίαν, καὶ λύσας αὐτὴν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς οὐρα-
νοὺς· ἡ δὲ Ἀγία ἀκούσασα τοὺς λόγους τοῦ ἀγγέλου διετέλεσεν
προσευχομένη ἕως οὗ ἡμέρα ἐγένετο.

Τὸ δὲ ταχὺ ὥρισεν ὁ βασιλεὺς νὰ φέρουν τὴν Ἀγίαν ἐμπροσθεν
αὐτοῦ· ἀπελθόντες δὲ οἱ στρατιῶται νὰ φέρωσι τὴν Ἀγίαν, ὡς
εἶδον αὐτὴν λευμένην τῶν δεσμῶν ἐξεπλάγησαν· ὅτε δὲ παρέστη-
σαν αὐτὴν ἐν τῷ Κριτηρίῳ, ἀτενίσας ὁ βασιλεὺς, καὶ ἰδὼν αὐτὴν
εἶπεν. Ἄρα γε, ὦ Παρασκευή, ἐτωφρονίσθης ἀπὸ τὴν χθελινὴν
παιδεύσιν, ἢ ἀκόμη στέκεσαι εἰς τὴν προτέραν σου μαρίαν; ἡ
Ἀγία ἀπεκρίνατο· Τί νομίζεις ἀσεβέστατε βασιλεῦ, μὲ τοιαύτας
τιμωρίας νὰ παρασκαλεύσῃς τὸν στερεὸν πύργον τῆς ψυχῆς μου;
εὐκολώτερον εἶνε νὰ μαλάζῃς σίδηρον, παρὰ νὰ μεταστρέψῃς τὸν
ἀγαθόν μου λογισμόν· εἰ δὲ καὶ θέλεις δοκιμάσῃ με νὰ ἰδῇς τὴν δύ-
ναμιν τοῦ Χριστοῦ μου. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς, ὅλος ἡλλοιώ-
θη ἐκ τοῦ θυμοῦ αὐτοῦ, καὶ παρευθὺς προστάττει τοὺς στρατιώ-
τας νὰ κρεμάσωσι τὴν Ἀγίαν ἐκ τῶν τριγῶν τῆς κεφαλῆς, εἰς
ἕνα ὄρθιον ξύλον, ἔπειτα νὰ πάρωσι λαμπάδας, ἀναμμένας, καὶ
μὲ ἐκείνας νὰ καίωσι τὰς μοσχάλας τῆς, καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώμα-
τος. Καὶ ὁμῶς ἡ Ἀγία πάσχουσα τοιαύτην βάσανον, μὲ πᾶσαν
ἀνδρείαν ὑπέμενε· καὶ τὸν μὲν βασιλέα ὑβρίζε, τοὺς δὲ ψευδονύ-
μους θεοὺς αὐτοῦ ἐμυκτήριζεν. Ὡς δὲ εἶδεν ὁ βασιλεὺς, ὅτι εἰς
οὐδὲν λογίζεται ἡ Ἀγία ταύτην τὴν βάσανον, ὥρισε πάλιν νὰ βά-
λωσι εἰς ἕνα χάλκωμα μέγα. ἔλαιον καὶ πίσσαν, καὶ νὰ βράσω-
σιν δυνατὰ ἔπειτα νὰ τὴν ρίψωσιν μέσα· τοῦτου δὲ γενομένου, ἴ-
στατο ἡ Ἀγία ἐν μέσῳ τοῦ χάλκωματος δροσίζομένη καὶ
χαίρουσα ὥστε νὰ ἤθελεν εἶσθαι εἰς εὐμορφὸν περιβόλιον. Βλέπων
δὲ τοῦνο ὁ βασιλεὺς, καὶ θαυμάζων εἰς τὴν πολλὴν θαυματουργίαν
ἐκείνην, προσεγγίσας τῷ χάλκωματι εἶπε πρὸς τὴν Ἀγίαν·
ράντισόν με ἀπὸ τοῦ ἔλαιον αὐτό ὦ Παρασκευή, τὸ ὅποιον εἶνε εἰς
τὸ χάλκωμα νὰ ἰδῶ, ἄρα γε ἀληθῶς καίει ἡ πίσσα καὶ τὸ ἔλαιον,
ἢ φαντασία εἶνε τοῦτο τὸ ὅποιον βλέπω εἰς ἐσένα, καὶ δὲν κατα-
καίεται; Τότε ἡ Ἀγία γευήσασα τὰς δύο τῆς χεῖρας ἐκ τοῦ ἐ-
λαίου ἐκείνου καὶ τῆς πίσης, ἔριψεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ βασι-
λέως καὶ παρευθὺς ἐτυφλώθησαν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ,
καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη ὁ βασιλεὺς λέγων. Λυπήσου με δούλη
καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλη ὁ βασιλεὺς λέγων. Λυπήσου με δούλη
τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καὶ δός μου τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ
πίστεύω εἰς τὸν Θεόν, τὸν ὅποιον κηρύττεις. Ἐξελθοῦσα λοιπὴν
ἡ Ἀγία ἐκ τοῦ χάλκωματος, ἰάτρευσε τὸν βασιλέα καὶ σωματι-
κῶς, καὶ ψυχικῶς, βαπτίσασα αὐτὸν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς,

καὶ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος τῆς μιᾶς Θεότητος. Καὶ ὁ μὲν Ἀντωνίνος με τοιοῦτον τρόπον πιστεύσας τῷ Χριστῷ ἀπέβη-
λετο τὴν μικρὰν θρησκείαν τῶν Ἑλλήνων, ἡ δὲ Ἀγία ἐξεληθούσα
τῆς Ρώμης, ἀπῆλθεν εἰς ἑτέρας πόλεις καὶ χώρας, κηρύττουσα
τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἰσελθοῦσα εἰς ἐτέ-
ραν πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐβασίλευεν ἄλλος βασιλεὺς, Ἀσκληπιῆς
λεγόμενος, ἐκήρυττε καὶ ἐκεῖ παρρησίᾳ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.
Τοῦτο μαθὼν ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, παρέστησεν αὐτὴν τῷ Κριτηρίῳ
αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῇ πόθεν εἶσαι, ὦ γύναι, καὶ τίς εἶναι αὐτός
ὁ Θεός ὁ νέος τὸν ὁποῖον κηρύττετε; ἡ δὲ Ἀγία ἐπικαλεσαμένη
τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, καὶ σφραγίσασα ἑαυτὴν τῷ
τύπῳ τοῦ τιμίου σταυροῦ, ἀπεκρίθη τὸ μὲν πόθεν εἶμαι, ὦ βα-
σιλεῦ, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ μάθης, μηδὲ ὠφέλιμον ὁ Θεός, τὸν
ὁποῖον κηρύττω, δὲν εἶναι νέος, ὡς λέγεις, ἀλλὰ εἶναι Θεός ἀναρ-
χος καὶ προαιώνιος, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ πάν-
τα τὰ ἐν αὐτοῖς, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων ἤλ-
θεν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐσαρκώθη καὶ ἐσταυρώθη κατὰ τὸ ἀνθρώπινον
καὶ ἀνελήφθη καὶ πάλιν μέλλει ἐρχεσθαι, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον
ἅπαντα, καὶ ἀποδώσῃ ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· αὐτὸν κηρύτ-
τω, αὐτὸν ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθινόν, οἱ ἰδιόκοι σου Θεοὶ οἱ ψευδῶ-
νυμοι, οἵτινες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν οὐκ ἐποίησαν, ἀπωλέστη-
σαν καθὼς λέγει καὶ ὁ προφήτης Ἰερεμίας. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βα-
σιλεὺς Ἀσκληπιὺς καὶ παραχθὲς ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς Ἀγίας, ἔ-
πεμψεν αὐτὴν πρὸς τινα δράκοντα ἐμφωλευντά ἔξω τῆς πόλεως
ἐκείνης, εἰς τὸν ὁποῖον ἐρριπτον τοὺς καταδίκους· ὁ δὲ δράκων,
τὸν ὁποῖον ἀκούομεν εἰς τὴν Γραφὴν εἶναι μὲν ὄφις εἰς τὴν ἀρχὴν,
τρεφόμενος δὲ καὶ παλαιούμενος γίνεται μέγας καὶ φοβερός καὶ
ὀνομάζεται δράκων. Ὅταν δὲ ἡ Ἀγία ἐπλησίασεν εἰς τὸν τόπον
ἐκεῖνον, ὅπου ἐκατοίκει τὸ θηρίον, ὡς εἶδε αὐτὴν ὁ δράκων, με-
γάλως ἐβρηχθή, καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ εὐθγάλε καπνὸν
φοβερόν πολὺν, ὡς νὰ ἤθελε τὴν καταπίνει. Ἡ δὲ Ἀγία σταθεῖσα
πλησίον τοῦ δράκοντος, εἶπε θηρίον πονηρότατον ἔφθασεν εἰς ἐπὶ σὲ
ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰδοὺ ἡγγισεν ὁ ἀφανισμὸς σου, διότι πολλοὺς
ἀναιτίως κατέφραγες. Ταῦτα εἰποῦσα καὶ τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ
ποιήσασα εἰς ἑαυτήν, ἐνεφύσησε τῷ δράκοντι καὶ περὺβη (ὡς
τῶν θαυμασίων σου Χριστέ βασιλεῦ ὡς μεγάλη ἡ χάρις τῶν ἁγίων
σου!) ὁ φοβερός δράκων ἐκεῖνος μέγας συρίζας καὶ αὐτὸν πε-
ριστρέψας διερράχῃ εἰς δύο. Τοῦτο τὸ παράδοξον θαῦμα ἰδὼν ὁ
Βασιλεὺς Ἀσκληπιὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες ἐπίστευσαν εἰς τὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν· καὶ ἐβαπτίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἀγίας
εἰς τὸ ὄνομα τῆς ζωοποιοῦ Τριάδος. Καὶ οὗτοι μὲν με τοιοῦτον

τρόπον πιστεύσαντες καὶ βαπτισθέντες, ἔχαιρον δοξάζοντες τὸν
Χριστόν, ἡ δὲ Ἀγία ἐξεληθούσα ἐκείνης τῆς πόλεως ἀπῆλθε πάλ-
ιν εἰς ἑτέρας πόλεις καὶ χώρας κηρύττουσα τὸν Χριστόν.
Εἰσελθοῦσα δὲ εἰς ἄλλην πόλιν, ἐν ἣ ἐβασίλευε ἄλλος βασιλεὺς
Ταράσιος καλούμενος ἐκήρυττε καὶ ἐκεῖ τὸν λόγον τῆς ἀλη-
θείας. Μαθὼν ὁ βασιλεὺς τὰ περὶ αὐτῆς, παρέστησεν αὐτῇ τῷ
Κριτηρίῳ αὐτοῦ καὶ εἶπε. Ποῖος πονηρὸς δαίμων σὲ ἔφερε, ὦδε
γύναι, νὰ ὑβρίζῃς μὲν τοὺς μεγάλους καὶ αἰωνίους Θεοὺς νὰ
κηρύττῃς δὲ ἄγνωστόν τινα Θεόν, χθесινὸν καὶ προχθесινόν, γε-
νηθέντα πρὸ χρόνων ἑκατὸν πενήντην ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ βα-
σιλεῖως Αὐγούστου, τὸν ὁποῖον ἐσταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς κα-
κοῦργον καὶ πλάνον καὶ ἀντίθεον; Ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίθη. Οὐχὶ πο-
νηρὸς δαίμων μὲ ἐστείλεν ὦδε ὦ βασιλεῦ, νὰ κηρύττω τὴν ἀλη-
θειαν ἀλλ' ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθὴς Θεός, ὁ ὁποῖος εἶπε τοῖς θείοις καὶ ἱε-
ροῖς αὐτοῦ μαθηταῖς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη·
ἐκεῖνος μὲ ἐστείλε νὰ τὸν κηρύττω, ἀναρχον μὲν κατὰ τὴν θεότη-
τα, χρονικὸν δὲ κατὰ τὴν σάρκα· τὸν αὐτὸν ἀπαθὴ καὶ παθη-
τόν, ἄορατον καὶ ὁρατόν, ἀκτίστον καὶ κτιστόν. Τὸ μὲν διὰ τὴν
φύσιν τῆς θεότητος, τὸ δὲ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Τοῦτον ἐγὼ κη-
ρύττω, ὡς Θεὸν προαιώνιον· τοῦτον μόνον ὁμολογῶ εἶναι Θεὸν
ἀληθῆ, καὶ ἀνθρωπὸν τελειὸν τὰ δὲ εἰδωλα τὰ κωφὰ καὶ ἀναί-
σθητα. Ἄπερ προσκυνεῖτε ἐσεῖς οἱ ἄφρονες Ἕλληνες, ἐγὼ μυκτη-
ρίζω καὶ καταπατῶ, ὡς οὐδὲν ἄλλο ὄντα ἢ μόνον ζύλα ἄβρυχα,
καὶ λίθοι ἀναισθητοί. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς, μέγας ἐθυ-
μώθη, καὶ παρευθὺς ὤρισε τοὺς στρατιώτας τὰ βάλωσιν εἰς ἕνα χά-
λωμα μέγα, ἔλαιον καὶ πίσσαν καὶ μολύβδον, καὶ νὰ τὰ βράσωσιν
περισσῶς, ἔπειτα νὰ ρίψουν μέσα τὴν Ἀγίαν. Τί γοῦν ἐθαυμα-
τούργησεν ὁ Θεός, δι' ὃν ἔπαχε ταῦτα ἡ Ἀγία; Καθὼς ἐστείλε
ποτε τὸν αὐτοῦ ἄγγελον καὶ ἐδρότισε τὴν Βαβυλωνίαν κάμινον,
οὕτως ἀπέστειλε καὶ τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ ἄγγελον φωτεινὸν, ὁ ὁποῖος
κατελθὼν, τὴν μὲν φλόγα κατέσβεσε, τὰ δὲ ἐκκαϊόμενα ἐκείνα τρία
εἶδη ἐποίησε ψυχρότερα ὕδατος. Τοῦτο τὸ θαῦμα πολλοὺς τῶν Ἑλ-
λήνων ἐπέστρεψεν εἰς θεογνωσίαν· ἀλλ' ὁ ἀσυνείδητος βασιλεὺς
Ταράσιος, ἔχων πεπωρωμένῃν καρδίαν πάλιν εἶπε τοῖς στρατιώ-
ταις· πιάσατε τὴν μικρὰν ταύτην καὶ ὑβρίστριαν τῶν θεῶν, καὶ
τανύσατέ τὴν κατὰ γῆς εἰς τέσσαρα, ἔπειτα ἐπάρετε νεῦρα ὡμὰ
βοιδίων, καὶ δέρνετέ τὴν ἀσυμπλήρητα ἕως οὗ νὰ θυσιάσῃ τοῖς με-
γάλοις θεοῖς, ἢ νὰ ἀποθάνῃ ἐν ταῖς βασάνοις.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὁ βασιλεὺς νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον, καὶ πα-
ρευθεὶς ἐγένετο τὸ πρόσταγμα. Τί γοῦν ἡ Ἀγία; Ἐκεῖ ἔδειξε
τὴν ὑπομονὴν τῆς, ἐκεῖ ἔδειξε τὴν κηρυκτικὴν τῆς, διότι ἤθελες
εἰπῇ ὅτι ἄλλος ἐπαιδεύετο· τοιοιουτοτρόπως ἐραίνετο ἡ Ἀγία ὅλη

χαίρουσα ὅλη εὐφραينوμένη δύο καὶ τρεῖς φορὰς ἠλλάχθησαν οἱ στρατιῶται καὶ ὁμοῦς ἡ Ἀγία ἡ αὐτὴ ἦτον ἤθελες εἰπεῖ ὅτι εἰς εὐμορφον περιβόλιον εὐρίσκετο, τοσοῦτον ἔλαμπε τὸ πρόσωπον αὐτῆς. Ὡς δὲ εἶδε τὴν τοσαύτην ὑπομονὴν τῆς Ἀγίας ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐντραπείς ἀπὸ τοὺς περιστάσας ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ νικῇσιν μίαν γυναῖκα ὥσάν ἐκείνην, ὥρισε νὰ τὴν βάλωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἐκεῖ νὰ τὴν καρφώσῃ τανιστὰ εἰς τὴν γῆν ἐκ τεσσάρων, ἔπειτα νὰ βάλωσιν μίαν μεγάλην εἰς τὰ στήθη της, καὶ οὕτω νὰ κοίτηται τιμωρουμένη ἕως οὗ νὰ συλλογισθῇ μὲ τί θάνατον νὰ τὴν τελειώσῃ. Ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ φαίνεται πρὸς αὐτὴν ὁ Χριστὸς μετὰ πλήθους ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων δορυφορούμενος καὶ λέγει αὐτῇ· Χαίροις, Παρασκευὴ καλλιπάρθενε μὴ δειλιάσῃς τὰς βασάνους· ἡ γὰρ χάρις μου θέλει εἶσθαι μετὰ σοῦ, νὰ λυτρώνῃ ἀπὸ πάντα πειρασμὸν ἀκόμη ὀλίγον ὑπόμεινον, καὶ θέλεις ἔλθαι νὰ συμβασιλεύσῃς μετ' ἐμοῦ αἰώνιως. Ταῦτα εἰπὼν ὁ Χριστὸς καὶ ἱσάμενος τὰς πληγὰς αὐτῆς ἅμα δὲ καὶ λύσας αὐτὴν ἐκ τῶν δεσμῶν, ἀνελήφθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Ἐπὶ τὴν αὐριον δὲ ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς στρατιώτας ἔφερε τὴν Ἀγίαν ἔμπροσθεν αὐτοῦ. Καὶ ὡς εἶδεν αὐτὴν ὅλην ὑγιή, μηδὲν σημειῖον ἔχουσα τῶν χρεσινῶν πληγῶν, ἐθαύμασε καὶ λέγει αὐτῇ· Βλέπεις ὦ γυναῖκα πῶς σὲ ἀγαπῶσιν οἱ φιλόκτινθρωποι καὶ μεγάλοι θεοί; διότι διὰ νὰ λυπηθῶσι τὴν ὡραιότητά σου, ἱάτρευσαν τὰς πληγὰς σου, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς τινὰ ἀσχημίαν ἐπάνω σου μὴ λοιπὸν γενῆς καὶ ἐσὺ ἀχάριστος πρὸς αὐτοὺς, ἀλλὰ ἐλθὲ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν ναὸν αὐτῶν, ἵνα προσκυνήσῃς αὐτοὺς καὶ λάβῃς μεγάλας δωρεὰς παρὰ τῆς βασιλείας μου. Ἀπεκρίθη ἡ Ἀγία. Οὐχὶ οἱ θεοί σου βασιλεῦ μου ἔδωσαν τὴν υἰεὶάν ἀλλὰ ὁ Χριστὸς μου ὁ ἀληθὴς Θεός, ὃ καὶ πιστεύω καὶ λατρεύω, πλὴν ἐπειδὴ λέγεις νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν θεῶν σου, ἃς ὑπάγωμεν νὰ ἔδωμεν ποίους λέγεις νὰ προσκυνήσω. Ἦκουσε ταῦτα ὁ βασιλεὺς καὶ ἐχάρη, θαρρῶν ὅτι ἐμετανόησεν ἡ Ἀγία καὶ παρευθὺς ὥρισε τοὺς ἄρχοντας τοῦ καὶ ὅλον τὸν λαὸν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὸν ναὸν· οἱ δὲ πεπλανημένοι Ἕλληνες ἀπὸ τὴν χαρὰν τῶν ἐπολυχρονοῦσαν τὴν βασιλέα. Ὅταν δὲ ἐσέθησαν ὅλοι τῶν εἰς τὸν θωμὸν καὶ ἐκαρτεροῦσαν νὰ ἰδοῦν, τί θέλει κάμῃ ἡ Ἀγία αὐτὴ ἐσήκωσεν τὸ χεῖρ της τὸ δεξιὸν πρὸς τὸ εἶδolon τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ λέγει, θέλεις ἐσὺ εἰδωλον ἄψυχον νὰ πάρῃς ὡς θεὸς ἀπὸ ἐμένα θυσίαν, καὶ μὲ τὸν λόγον ἔκαμεν καὶ τὸν σταυρὸν της· τὸ δὲ δαιμόνιον τὸ ὁποῖον κατῴκει εἰς τὸ εἶδolon μετὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε. Δὲν εἰμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ μηδὲ ἄλλος τις ἀπὸ ἡμῶν, μόνον αὐτὸν τὸν ὁποῖον κηρύττεις ἐσὺ, εἶνε Θεὸς ἀληθινός, ἡμεῖς δὲ εἰ-

μεθα ἄγγελοι καὶ διὰ τὴν ὑπερφάνειάν μας ἐγίναμεν διάβολοι, καὶ ἀπὸ τότε γελῶμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φθόνον μας καὶ μᾶς προσκυνοῦσιν ὡς θεούς. Ἡ δὲ Ἀγία ἀπεκρίθη. Τὸ λοιπὸν διατὶ στέκεσθαι αὐτοῦ τώρα, ὅπου εἰμαι καὶ ἐγὼ ἡ δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; καὶ πάραυτα μὲ τὴν φωνὴν τῆς Ἀγίας, βοή καὶ σύγχυσις καὶ κλαύματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ εἰδωλα τοῦ θωμοῦ, καὶ αὐτὰ καταπεσόντα, συνετρίβησαν εἰς λεπτὰ. Τότε οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἤρπασαν τὴν Ἀγίαν ἀπὸ τὸν θωμὸν, καὶ δέρνοντες καὶ σπρώχνοντες ἔβγαλάν τὴν ἔξω, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἔκραζον. Φόνευσον τὴν μικρὰν ταύτην καὶ ὑβρίστριν τῶν θεῶν· φόνευσέ τὴν πρὶν χαλᾶσθαι τὸν ναὸν καὶ ἐσένα βασιλεῦ. Ταῦτα ὡς ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς καὶ βλέπων, ὅτι δὲν δύναται πανελῶς, οὔτε μὲ κολακείας, οὔτε μὲ φοβερισμούς, οὔτε μὲ ἄλλον τινὰ τρόπον νὰ τὴν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν γνώμην του, ἀπεφάσισε κατ' αὐτῆς τοιαύτην ἀπόφασιν. «Παρασκευὴν τὴν ὑβρίστριν τῶν θεῶν, ἥτις κατεφρόνησε μὲν τὴν ἡμετέραν ἐξουσίαν, κηρύττει δὲ τὸν πλάνον Χριστὸν ὡς Θεὸν ἀληθινόν, προστάσσω νὰ ὑπάγῃται νὰ κόψετε τὴν μικρὰν τῆς κεφαλῆς». Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς ταῦτα ὥρισε· οἱ δὲ στρατιῶται, παραλαβόντες τὴν Ἀγίαν ἐξήγαγον ἔξω τῆς πόλεως νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Ὅτε δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐζήτησεν ἡ Ἀγία θέλημα νὰ τὴν ἀφήσιν ὀλίγην ὥραν νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν, καὶ ὁμοῦς τὴν ἀφῆσαν τότε κλίνας τὰ γόνατα, καὶ τὰς μὲν χεῖρας ὑψώσασα εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν νοῦν δὲ πρὸς τὸν Θεὸν προσευχομένη ἔλεγε.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Γιε καὶ Λόγε τοῦ ἀθανάτου Πατρὸς, ὁ ὁποῖος διὰ τὴν ἰδικὴν μας σωτηρίαν κατέβης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἦλθες ἐπὶ τὴν γῆν, εὐχαριστῶ σοι, ὅτι μὲ ἠξίωσας νὰ ὑπομείνω βάσανα καὶ τιμωρία· διὰ τὸ Ἅγιόν σου ὄνομα, δοξολογῶ σε ὅτι κατηξιώθηκα νὰ μημιθῶ τὸ πάθος σου· ὁμολογῶ σε ὅτι μὲ ἐδυνάμωσας νὰ μαρτυρήσω διὰ τὴν ἀγάπην σου· ἠξίωσέ με καὶ τῆς βασιλείας σου, καὶ ὡς ἐγὼ ὑπέμεινα εἰς τὰς τιμωρίας διὰ τὴν ἀγάπην σου οὐ καὶ Σὺ Θεέ μου δόξασόν με εἰς τὴν Βασιλείαν σου, καὶ παράλαβε τὴν ψυχὴν μου τὴν ταπεινὴν, καὶ ἀνάπαυσον αὐτὴν μετὰ τῶν φρονίμων Παρθένων σου· ὅτι διὰ νὰ θαρρῶ εἰς τὴν μεγάλην δόξαν σου, ὑπέμεινα τὰς τιμωρίας καὶ τὰ βάσανα, καὶ ἐλπίζουσα εἰς τὴν πλουσίαν σου ἀνταμιβοῦν, θέλω νὰ λάβω τὸν θάνατον· διὰ τοῦτο κατὰτάξόν με ἐν τῷ χορῷ τῶν ἀγίων σου μαρτύρων· καὶ μνήσθητι φιλόκτιν ὡς Κύριε καὶ τῶν ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου τὸ Ἅγιον, δι' ἐμοῦ τῆς δούλης σου, ἐν καιρῷ θλίψεως μνήσθητι τῶν ἐπιτελούντων τὴν μνήμην

της ἐμῆς τελειώσεως, ἀντάμειψον αὐτοὺς τοῖς πλουσίοις σου χα-
ρίσμασιν. ἐπάκουσον τῆς προσευχῆς αὐτῶν ἐν ἡμέρᾳ δεήσεως, τε-
λείωσεν τὰ πρὸς σωτηρίαν αὐτῶν αἰτήματα, ἵνα καὶ ἐν τούτοις
δοξασθῇ τὸ ὄνομα σου τὸ Ἅγιον, ὅτι εὐλογητὸς εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.
Ταῦτα τῆς Ἁγίας προσευχομένης, φωνῇ ἠκούσθη ἀοράτως ὡς περ
βροντῇ, λέγουσα: ἂ Ἐπήκουσα τῆς δεήσεώς σου, Παρασκευὴ καὶ
θέλει γένει, καθὼς ἐζήτησας. Τότε ἡ Ἁγία μετὰ χαρᾶς μεγάλης
κλίναςα τὸν αὐχένα, ἀπειμήθη τὴν κεφαλὴν παρὰ τινος στρατιώτου,
κατὰ τὴν πρόσταξιν τοῦ βασιλέως. Καὶ ἡ μὲν τιμία ὁλόφωτος αὐ-
τῆς ψυχὴ ἀπῆλθε πρὸς τὰς αἰωνίους μονάς, εἰς τὴν ἀτελεύτητον
χαρὰν εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀθλητῶν γυναικῶν, καὶ εἰς τὴν βα-
σιλείαν τῶν οὐρανῶν, τὴ δὲ σεβάσμιον αὐτῆς λείψανον, λαβόντες
τινὲς Χριστιανοί, κεκρυμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἑλλήνων μύροις
καὶ ἀρώμασιν ἀλείφοντες κατέθεντο ἐν ἐπισήμῳ τόπῳ, δοξάζον-
τες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ὁ δὲ Θεὸς, θέλων νὰ θαυμαστώσῃ
τὴν Ἁγίαν, ἀπειρα θαύματα ἐποίει ἐν τῷ τόπῳ αὐτῆς. διότι
πολλοὶ ἡσθενημένοι προσερχόμενοι. καὶ μόνο χῶμα λαμβάνοντες
ἐκ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἰατρεύοντο· χωλοὶ ἀνωρθώθησαν πολλοὶ τυ-
φλοὶ ἀνέβλεψαν, πολλοὶ δαιμονισμένοι ἰατρεύθησαν· πολλὰ πτεί-
ραι γυναῖκες ἐτεκνογέννησαν· καὶ ἄλλα θαύματα καὶ παρὰ δόξα
σημεῖα ἐγένοντο εἰς τοὺς μετὰ πίστει ἐπικαλουμένους τὴν πρε-
σβείαν αὐτῆς τὰ ὅποια ἐὰν θελήσει τις νὰ διηγηθῇ καταλεπτῶς.
θέλει ὁμοιάσει ἐκεῖνον ὅστις βούλεται νὰ μετρήσῃ τὰ ἄστρα τῆς
τοῦ οὐρανοῦ, ἢ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης. Οὐ μόνον δὲ εἰς τοὺς
παλαιούς καιροὺς ἐθαυματούργει ἡ Ἁγία, ἀλλὰ καὶ τὴν σήμερον,
εἴ τις τὴν ἐπικαλεσθῇ μετὰ πίστεως. τὴν εὐρίσκει ἑτοιμον βοηθὸν
εἰς κάθε του ψυχοφελὲς ζήτημα. Αὐτὸ εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς
ἁγίας Παρασκευῆς, εὐλογημένοι χριστιανοί. Οὕτως ἠγωνίσθη μέ-
χρι θανάτου ὑπὲρ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστὸς
τοιουτοτρόπως ἐτίμησεν εἰς τὴν βασιλείαν του τὴν οὐράνιον, καὶ
εἰς τοῦτον τὸν αἰσθητὸν κόσμον. Ἦς γένοιτο καὶ ἡμεῖς ἐπιτυχεῖν
Ἀμήν.

ΕΤΕΡΟΣ

Εἰς τὴν Ἁγίαν ὁσιοπαρθενομάρτυρα

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΓΓΓΡΟΥ ΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Μετὰ τόν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἶτα τό, Θεός
Κύριος, καὶ τό τροπάριον Ἦχος Δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Εὐχρηστῆστα Θεῷ, Ἀθλοφόρε, καὶ πειρασθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐν

καμίνῳ, Παρασκευὴ πανένδοξε, βασάνων πειρασμοῖς, θαύματα
πηγάξεις νῦν καὶ νοσήματα πύεις, καὶ τὸν ὑπεράγαθον τοῦ Θεοῦ
Λόγον, ὑπὲρ ἡμῶν ἅει ἐκδυσώπεις, ὅπως αὐτοῦ τῶν δωρεῶν ἐπι-
τύχωμεν.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν . . .

Ὁ Ν'. Καὶ ὁ Κανὼν, ἔχων Ἀκροστιχίδα
« Ὑμνος γεραίρω σε Παρασκευή, Σεραφεῖμ. »
ὥδῃ Α'. ἦχος πλ. Δ'. Ὑγρὰν διδοεύσας.

Ὑμῶν σου τὴν μνήμην παρακαλῶ, ἐνδοξε Παρθένε, τῶν παι-
σμάτων μου τὰς σειράς, διὰ ῥῆξον τάχος ταῖς πρὸς Κτίστην τὸν
Πανοικτίρμονα, πρεσβείαις σου.

Μεγίστη ἡ δύναμις, ἦν Σεμνή, ἔλαβες ἀξίως ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ
θαυματοργεῖν ταύτη οὖν χρωμένη ἤδη παῦσον, τὰ πολυχρόνια
πάθη μου, δέομαι.

Νομίμως ἀθλήσασα ἐπὶ γῆς, Παρασκευὴ Μάρτυς, καὶ τὸ στέφος
ἐν Οὐρανῷ σῆς ἀπολαβοῦσα καρτερίας ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα
ἐκέλευε.

Ὁμματι, Πανάσπιλε, ἐπ' ἐμοί, ἰλέψου βλέψον, καὶ ἰατρευ-
σὸν τὰ δεινὰ τοῦ σώματος πάθη, καὶ τὰς νόσους ἀποσκοράκισον,
θείαις πρεσβείαις σου.

ὥδῃ Γ'. Σὺ εἰ τό στερέωμα.

Ἰσχύι τοῦ Πνεύματος τοῦ Παναγίου ἡμᾶς ἐλέησον, Παρασκευή,
καὶ νόσων παντοίων, σαῖς λιταῖς ἐλευθέρωσον.

Σῶσον ταῖς πρεσβείαις σου Παρασκευὴ πανακήρατε, πάντας
ἡμᾶς τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, καὶ εὐφρόμως γεραίροντας.

Γενοῦ μοι, Πολύαθλε. τῷ τεθλιμμένῳ προστάτις σύντονος, καὶ
ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων ῥύσαι. ταῖς εὐχαῖς σου καὶ θλίψεων.

Θεοτοκίον

Ἐξελοῦ, Πανάχραντε, νόσων δεινῶν με καὶ θλίψεων, τῶν ἀ-
φειδῶς καταπιεζόντων, τὸν σὸν δούλον ἐκάστοτε.

ὥδῃ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ρώμην δίδου μοι, Πάνσεμνε, κατὰ τε δαιμόνων καὶ ὀλεθρίων
παθῶν, καὶ τὸν σάλον τῶν πταισμάτων μου, ἱεραῖς λιταῖς σου
καταπράυνον.

Ἀγαπήσασα Κύριον, καὶ στεφάνους δόξης κομίσασα ὑπὲρ πάν-
3

των καθικέτευσεν, τῶν πιστῶς τιμῶντων σε, Πανεύφημε.

Ἰκεσίαις μου πρόδραξαι, ὦ Παρασκευὴ Παρθένη πολυαθλε, καὶ παθῶν μου τὴν σκοτόμαιναν σοῦ θερμαῖς πρεσβείαις ἀποδιώξον.

Θεοτοκίον.

Ρῦσαι, Κόρη Πανάμωμε, ἡ Θεὸν ἀσπάρως κυήσασα, τὸν σὸν δούλον κινδυνεύοντα, καταποντισθῆναι με τοῖς πταίσμασιν.

ὥδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Ὡσπερ Σὺ, Σεμνή, εἰς Νυμφῶνα τὸν Οὐράνιον, ἀνέχῃ ταῖς ἐνθέαις μαρμαρυγαῖς, οὕτω σοὺς δούλους δόξης θείας καταξιώσον.

Σοὺ ἐν τῷ ναφ̄ προσελθόντας τοὺς οἰκέτας σου, ὦ Παρασκευὴ ἐλευθέρωσον, ἐκ νοσημάτων ταῖς εὐχαῖς σου καὶ κακώσεων.

Ἐρωτῶ Θεοῦ τὴν ψυχὴν μου πληξὸν δέομαι, Παρασκευὴ, θείαις πρεσβείαις, καὶ τῶν παθῶν μου τὴν ἀγλὴν νῦν ἐξαφάνησον.

Θεοτοκίον.

Πάναγνε, ἡμεῖς κεκτημένοι σε βοήθειαν, σκέπην καὶ βεβαίαν ἀντίληψιν, παντὸς κινδύνου διὰ σοῦ ἄει ῥυσθήμεν.

ὥδὴ ΣΤ'. Ἰλάσθητί μοι.

Αἱμάτων σου τοὺς χρόνους. Παρασκευὴ, ὡς κατέσθυσας τῆς ἀπιστίας τὸ πῦρ, οὕτω νῦν κατάρθεςον τὴν φλόγα τῶν νόσων μου, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, καὶ κινδύνων μὲ ἐξάρπασον.

Ρεόντων τὸ χαμπερές, Παρασκευὴ Πανακλήρατε, τὸ ἄστατον καὶ φθαρτὸν παριδεῖν ἀξιώσον, σὸν δούλον πρεσβείαις σου, καὶ ἀξιοθῆναι θείας δόξης καὶ λαμπρότητος.

Ἀπάσας τῆς κεφαλῆς τῶν ἀνομούντων συντρίβεσθαι, ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν, Θεὸν καθικέτευσεν, Μάρτυς, τῶν τιμῶντων σου πόθῳ τὴν σὴν Κάρην, ἣν ἀπέτεμεν ὁ ἄνομος.

Θεοτοκίον.

Σὺ οὖσα τὸ καθαρὸν καὶ ἀγιώτατον Τέμενος, Μαρία τοῦ Παντοουργοῦ, παράσχου μοι δάκρυα, ψυχὴν καθαρίζοντα, ἐπάκουσόν μου τῆς δεήσεως σου δέομαι.

Ἐπίβλεψον μετ' εὐμενείας, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, ἐπὶ τὰ ἐμὰ δεινὰ πάθη τοῦ σώματος, καὶ ἔσιν δώρησαι μοι εὐχαῖς σου.

Καὶ Θεοτοκίον Ἐπίβλεψον. . . Ὁ Ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β'.

Προστάτρια Πιστῶν, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, πέλουσα, τοῖς τῇ σεπτῇ Εἰκόνι σου θερμῶς προσπελίζουσιν, ἰκέτευσεν Χριστὸν τὸν Πνευματικὸς κῆπος

Νυμφίον σου, δωρηθῆναι λύσιν τῶν δεινῶν νόσων καὶ θλίψεων, καὶ ἁμαρτιῶν πασῶν τὴν συγχώρησιν.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοι. Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτραν τοὺς πόδας μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἠκολούθη τῷ Ἰησοῦ ὄχλος πολὺς, καὶ συνεθλίβον αὐτόν. . . κτλ. (ζῆτει Β'. τῆς ΙΕ'. Ἑβδομ. Ματθαίου). Δόξα. Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου. . . Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Θεοτόκου. . . Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων.

Μεταβολὴ παντὸς κινδύνου, ἀπαλλαγὴ νόσου παντοίας ὑπάρχουσα, Παρασκευὴ Παρθένη, ῥῦσαι πάντας τῶν δεινῶν, τῆς τῶν ἐναντίων κακουχίας, καὶ τῆς τῶν δαιμόνων ἐπηρείας, ταῖς θείαις σου πρὸς Θεὸν δεήσεσι.

Τὸ σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, κτλ. ὥδὴ Ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κάραν πάνσεπτον πάνσεπτον πάντες, τῆς Παρθενομάρτυρος δεῦτε Παρασκευῆς, Πιστοὶ ἐν ἐτησίαις τιμῶμεν τοῖς ὕμνοις, ὡς πηγὴν ἀνεξάντλητον, τῶν ἱαμάτων ἄει καὶ θείων δωρημάτων.

Ἐορτὴν παναισίαν οἱ πιστοὶ ὀρθοδόξως ἐπιτελέσωμεν, φαίδρως Παρασκευῆς νῦν. τὴν Κάραν προσκυνούντες καὶ βοῶντες ἐκ πίστεως· πρόφθασαν ῥῦσαι ἡμᾶς, λιταῖς σου πάσης νόσου.

Ὑπὲρ πᾶσαν οὐσίαν καὶ ὑπὲρ χρυσίον ἡ Κάρα σου δικλάμπουσα, παρέχει σωτηρίαν, τοῖς πίστει, Ἀθληφόρε, πρὸς αὐτὴν καταφεύγουσι, καὶ ἱατρεὺς ψυχῶν θανατηφόρους νοσους. Θεοτοκίον.

Ἡ Θεὸν σαρκοφόρον, Παναγία Παρθένη ἀποκυήσασα, ἐκ πάντων ἀδοκῆτων κινδύνων τὸν λαόν σου καὶ ἐκ νόσων περίσῳζε, καὶ ἁμαρτίας δεσμὸν τάχει λιταῖς σου λύσον.

Ὡδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα.

Στόματι πάντες καὶ καρδίᾳ ὕμνουμεν τὴν πανένδοξον Μάρτυρα Κυρίου, ὅτι ἀρρωστίας ἐτύχομεν τὴν λύσιν.

Ἐν οὐρανίοις, Παρασκευὴ Ἀθληφόρε, τοῖς σκηνώματι χορεύουσα, τῶν πίστει σὲ ὕμνοлогούντων μνημόνευε, Παμμήκαρ.

Ῥωσθεῖσα, Μάρτυς, τῇ ἰσχύϊ Κυρίου, τῶν Τυράννων κατήσχυνας τὰ θράση· θραῦσεν καὶ νῦν πάντων δεσμούς τυραννομένων.

Θεοτοκίον

Ἀχραντε μόνῃ Εὐλογημένῃ Μαρία, τὰ δυσίατα ἰάτρευσον πά-
θη, τοῦ οἴκτροῦ σου δούλου, ἵνα σὲ μακαρίζω.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον . . .

Φλέξον παρνόμων, Παρασκευὴ Μάρτυς, πυρὶ τῷ θείῳ τεχνά-
σματα ἄθεα. Πιστοὺς δὲ πάντας θείῳ αὐγάσματι λάμπρυνον.

Ἐμπλεως ἐνθέου λάμψεως γενέσθαι, τὸν σὸν οἰκέτην νυνὶ κα-
ταξίωσον, ταῖς πρὸς ὧν Δεσπότην λιταῖς σου, Πάνσεμνε.

Ἴνα σὲ δοξάζω, Παρασκευὴ πόθῳ, τὰς ἀνάγκας μου νόσους
θεράπυσον. καὶ ταῖς εὐχαῖς σου τελείαν ῥῶσιν παράσχου μοι.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ Θεοτόκε, ὡς Ἀγνὴ καὶ μήτηρ, τῆς ἀκαθάρτου βιότου
με κάθαρον τῶν ἀκαθάρτων μολώπων, καὶ σώσον, Δέσποινα.

Τό, ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάριον.

Αἰτησαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν, καὶ κινδύνων
ἀπαλλαγὴν, θεία Ἀθλοφόρε Παρασκευὴ, εὐχαῖς σου, τοῖς πιστεῖ
εὐφημοῦσί σε καὶ γεραίρουσι.

Πορφυρεῖ ἐξ αἵματος τὴν στολὴν, σὺ περικειμένη, καὶ τὸ στέμ-
μα ἐν κορυφῇ, ἔχουσα ὦ Μάρτυς, καὶ τὴν τῆς Παρθενίας κατέ-
χουσα λαμπάδα ἡμῶν μνημόνευε.

Καὶ Θεοτόκον. Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων. Τρισάγιον, καὶ τὸ Τρο-
πάριον Ἦχος Α'.

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλίσει κατάλληλον, ἐργασμένη φερώνυμε,
τὴν ὁμώνυμόν σου Πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ.
Ἀθλοφόρε· ὅθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ὁ ἱερεὺς τὸ ἔθος μνημονεύει. Εἰς τὴν Ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ
Προσόμοιον, Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρόν.

Θῦμα τῷ Δεσπότη καὶ Θεῷ ἡχθῆς, Καλλιπάρθενε, θεῖον καὶ
παναμώμητον· πάσας ὅθεν ἠύφρανες τὰς οὐρανίους Ἀρχάς, καὶ
Μακάρων, Ἀοίδιμε, ψυχάς· διὸ πάντες πιστεῖ σου δεόμεθα καὶ
πόθῳ ζέοντι, ῥῆσαι ταῖς λιταῖς σου ἐκ νόσων καὶ παντοδαπῶν
ἐναντίων, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας σε, Πανεύφημε.

ΤΕΛΟΣ

Εἰς τὴν Εορτὴν τῆς ἁγίας Οἰοπαρθένου-
Μαρτύρου

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι μακαρίζομέν σε Χριστοῦ τὴν ἀθλοφόρον.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι σὲ μακαριοῦμεν Ὁσιομάρτυς κόρη.

Ἀθλοφόρε μάρτυς Παρασκευὴ, λιταῖς σου, φρούρει ἡμᾶς κιν-
δύνων.

Ἀθλοφόρε κόρη, Παρασκευὴ, σὲ πόθῳ ὑμνοῦμεν καὶ τιμῶμεν.

Ἀντωνίου θράσος, κατέβαλες, τῇ σῇ στερρᾷ ἐνστάσει.

Διπλοῦν ἐδέξω στέφος ἀσκήσεως· ὁμοῦ τε ἀθλήσεως συνάμα.

Ἐκήρυξας σταδίῳ Χριστὸν ἐν παρρησίᾳ Θεὸν σωματωθέντα.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς Κυρίου παρθένοις συγχορεύεις, ἐκείναις ταῖς
φροῖμαις.

ναλάμων οὐρανίων, παρθένε, ἡξιώθης, ὡς Μάρτυς καὶ Ὁσία.

Θάλαμον καὶ σπόγον, στέφανον, σταυρόν τε σημεῖα ἐθεάσω.

Μαρτύρων καὶ Ὁσίων ὁμόσκηνος ὡς οὐσα, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει.

Μνήμην σου τῶν πόθῳ, σὴν ἐορτὴν τελούντων, Παρασκευὴ
θεόφρων.

Δεσμοὺς τοὺς τῆς σαρκὸς σου ὑπέμεινας καὶ πόνους, Παρα-
σκευὴ, ἀνδρείως.

Ὁσιομάρτυς κόρη Παρασκευὴ, δυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Πλά-
στην.

Παρασκευὴ τὸ κλέος Μαρτύρων καὶ Ὁσίων ῥῆσαι ἡμᾶς γενένης.

Παρασκευὴ ἡ δόξα Παρθένων καὶ Μαρτύρων, σκέπε ἡμᾶς
λιταῖς σου.

Παρθένε καὶ Ὁσία καὶ Μάρτυς τοῦ Κυρίου φρούρει τοὺς σὲ
τιμῶντας.

Πλάκα βαρυτάτην τοῖς στέρνοις σου τεθείσας ὑπέφερες γενναίως.

Σιδηρον καυθέντα ὑπέμεινας ἀνδρείως σὴ κεφαλῇ τεθέντα.

Σπαργάνων ἐκ μητρῶν Θεῷ προσανατέθης, Παρασκευὴ
θεόφρων.

Τὰς ἀλγηδόνας, μάρτυς, καὶ βράσματα λεβήτων ἀνδρείως
ἐκαρτέρεις.

Τὴν χάριν ἐκομίσω, Παρασκευὴ, ἵσθαι νοσήματα παντοῖα.

Τὰς μάστιγας καὶ πόνους ὑπέφερες γενναίως ὑπὲρ Χριστοῦ ἀ-
γάπης.

Τὸν σὸν ναὸν πλουτοῦμεν ὡς μέγα ἱατρεῖον, ποικίλων νοση-
μάτων.

Τοὺς τῷ ναῷ σου πόθῳ προσερχομένους σκέπε ἐκ θλίψεων καὶ
νύσων.

Τὴν σὴν εἰκόνα πάντες προσκυνοῦμεν, μάρτυς, Παρασκευή, ἐκ πόθου.

Τὴν πόλιν ταύτην σκέπε, Παρασκευή, ἐκ πάντων κακῶν καὶ νοσημάτων.

Υπέστης φλεγόμενη, Παρασκευή, μασχάλας ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης.

Χαίροις Παρθενομάρτυς. Παρασκευή Ὁσία καὶ Μάρτυς τοῦ Κυρίου.

Ὡς παρησίαν σχοῦσα πρὸς τὸν Χριστὸν ἀπαύστως πρέσβευε ὑπὲρ πάντων.

Δόξα

Ὁρίστω Θεέ μου σῶσον ἡμᾶς πρεσβείαις τῆς θείας ἀθληφόρου.

Καὶ νῦν.

Παρθένε Θεοτόκε, μετὰ τῆς ἀθληφόρου τὸν σὸν Υἱὸν δυσώπει.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΗΣ

ΑΓΙΑΣ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΛΟΥΚΙΑΣ

ΗΣ ΜΝΗΜΗΝ ΕΠΙΤΕΛΟΥΜΕΝ ΤΗΣ ΙΓ'. ΤΟΥ ΔΕ-
ΚΕΜΒΡΙΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ ἐσπερινῷ. Μετὰ τὸν προοιμιακόν. τὸ μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ, Κύριε καὶ ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν στίχους δ' Καὶ ψάλλομεν ἅ. τὰ παρόντα προσόμικ. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Ὅτε ἐν σταδίῳ τῷ φρικτῷ σὺ παρέστης μάρτυς Λουκίᾳ, Χριστὸν ἐκηρυξας, Θεὸν ἀληθέστατον, τότε ὁ τύραννος, τὸ πανάσπιλον σῶμά σου, βικίως μαστίζων, ποικίλοις βασάνοις τε, αὐτὸ κατέτεμνε. Σὺ δὲ πρὸς αὐτὸν ἀνεβόας, τέμνε, ξέε σάρκας μου ἄφρον, ἐγὼ δὲ εἰς Χριστὸν Θεὸν πεπίστευκα.

Δίς.

Ὅτε σὺ παρέστης τῷ φρικτῷ, βήματι τυράννου, Λουκίᾳ, αὐτοῦ διήλεγξας, τὰ τοῦτου σεβάσματα, καὶ ὡς ἀνίσχυρα, καὶ παράλυτα ἐδειξας· διὰ προσευχῆς σου, φόβῳ συνετρίβησαν αὐτῶν τὰ εἰδῶλα· ὅθεν οἱ λατρεύοντες ταῦτα, τὴν αἰσχύνην ταύτην ὀρώντες, τὴν ἁγίαν κίραν σου ἀπέτεμον.

Δίς.

Ὅτε ὁ Πασχάσιος ἰδὼν, τὰ ὑπὸ τοῦ Κτίστου τῶν ὁλῶν, εἰς σὲ τεράστια, τότε ὁ παλιμβόλλος θυμῷ ἐκίνησε, κατὰ σοῦ τῆς θεόφρονος, καὶ σεπτῆς Λουκίας, θύσαι τοῖς θεοῖς ἡμῶν, ὅτι τὰς σάρκας σου, ξέω καίω, ἔλεγε κόρη· σὺ δὲ ἀνεκραύγαζες δόξα τῷ ἱσταυρωμένῳ Ἰησοῦ Χριστῷ.

Δίς.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ ἐν ψαλμοῖς ἀλλαλαγμοῦ, ἀνυμνήσωμεν Λουκίαν τὴν μάρτυρα· ὅτι ἡλεγχε τὴν πλάνην τῶν εἰδῶλων, καὶ τὸν Χριστὸν ἐκήρυξεν ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ Πνεύματι· τὸν δὲ τύραννον Πασχάσιον τυφλὸν ἀπέδειξε· ὅθεν οἱ θεαταὶ τῶν ἁγίων αὐτῆς, τηροῦντες τὰ ἐξαισία θαύματα, ἀνεβόων λαμπρὰ τῇ φωνῇ· μέγας ὁ Θεὸς τῆς Λουκίας, εἰς ὃν καὶ ἡμεῖς ἀδιστάκτως πιστεύομεν. Διὸ καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν θείαν μνήμην σου μάρτυς Λουκίᾳ, ρῦσαι πάσης περιστάσεως, ἐξαιρέτως τῆς τῶν ὀφθαλμῶν ὁδύνης, καὶ ἀεὶ πρέσβευε τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Καὶ νῦν. Τίς μὴ μακαρίσῃ σε (ἡ Προεόρτιον). Ἀναγνώσματα ζητεῖ ἔμπροσθεν εἰς τὴν ἀκολουθίαν τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς. Εἰς τὴν λιτὴν. Ἦχος α'.

Ἰδὼν ὁ ἀντίθεος Πασχάσιος, τὸ τῆς ψυχῆς σου γενναῖον, ἐκέλευεν ἀνατηρηθῆναι σε ἐπὶ ξύλου, καὶ τὰς σάρκας σου σὺν τοῖς μαστοῖς σου ἐκκόπτεσθαι. Τοῦτο κατιδοῦσα ἡ μήτηρ σου ἐκραζε, δέχου οἰκτίρμον καὶ ἐμὲ σὺν τῇ Λουκίᾳ τῇ μάρτυρι.

(Τὸ αὐτὸ καὶ ἐν τῇ ἀρτοκλασίᾳ). Ὁ αὐτός.

Μετὰ τῶν ἄνω ταγματῶν, συνηριμῆθης ἔνδοξε, Κόσμον λιποῦσα καὶ τὸν Χριστὸν ποθήσασα, Λουκίᾳ πάνσεμνε, αἰτοῦσα ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἐγκωμίων ἅπαντα θεσμὸν. ἡ δόξα τῶν σὼν μαρτύρων, ὄντως ὑπερβέβηκε φιλόφθωπε Κύριε· ἀλλὰ τὸ ἐκ πίστεως ἡμῶν δεδεγμένος ἐφύμνιον, πρόσδεξαι ἡμῶν τὰς δι' αὐτῶν προσαγομένας δεήσεις, ὡς μόνος εὐσπλαχνος καὶ φιλόφθωπος.

Ἦχος πλ. β'.

Δεχόμενος Κύριε τὰς δεήσεις τῶν ἐκλεκτῶν σου, ὡς θυμίαμα εὐώδες καὶ τίμιον, δέχου τοῖνον καὶ ἡμῶν τὰς δεήσεις, ἃς σοὶ προσφέρομεν οἱ δοῦλοί σου, προσάγοντες εἰς πρεσβείαν τὴν ἄχραντόν σου μητέρα, καὶ Λουκίαν τὴν μάρτυρα, ὧν ταῖς εὐχαῖς κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, κατὰπεμψον ἡμῖν τὰ ἔλεός σου.

Δόξα, Ἦχος πλ. α'.

Τῇ παρθενικῇ σου θελχθεὶς ὠραιότητι, ὁ Βοσιλεὺς τῆς δόξης Χριστός, ὡς ἀμώμητον νύμφην, ἑαυτῷ σὲ ἡρμόσατο ἀκνράτῳ συναφείᾳ, καὶ ἐν τῷ θελήματι αὐτοῦ παρασχόμενος τῷ κάλλει σου δύναμιν κατὰ τοῦ μικροῦ κατ' ἀθέου Πασχασίου, ἀήττητόν σε ἔδειξε, καὶ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσταττομένας βασάνους, εἰς οὐδὲν ἐλογίσω· διὸ διπλῶ στέφει διςὼς σὲ κατέστησε· παρῆστησεν ἐκ δε-

Παρατήρημα Λεωμωναρίου

ξιδὼν αὐτοῦ, ὡς βασίλισσαν πεποικιλμένην· αὐτὸν δυσώπησον, παρθενομάρτυς Λουκία πανεύφημε, τοῖς ὑμνηταῖς σου δοθῆναι σωτηρίαν καὶ ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Μακαρίζομέν σε. Ἀπόστιχα. Ἦχος α. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ἰάσεων νάματα ὁ σὸς, καὶ τοῖς προστρέχουσιν, ἀναπηγάξει ἐκάστοτε, Λουκία ἐνδοξε, καὶ ἐκπλύνει πάθη, καὶ βυθίζει φάλαγγας, δαιμόνων, συνεργεῖς τοῦ πνεύματος. Χριστὸν ἰκέτευε δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Λουκία πανεύφημε πιστοῦς, ἡ σὴ μνήμη σήμερον, προσκαλέσαστο ἅπαντας, πανηγυρίσαι σου, ἀρετὰς τὰς θείας, μαρτυρίου σκάρμματα, θαυμάτων τὴν πληθὺν ἣν ἀπείργασας, Θεοῦ τῇ χάριτι, ὃ Λουκία παμμακάριστε, ὃν δυσώπει ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων σε.

Στίχ. Ὑπομένω, ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

Ἀπάγασμα ὥφθης ἀληθῶς, Λουκία τρισόβρι, ταῖς παρθένοις καὶ μάρτυσι, καὶ γὰρ ἀήττητος, ἐν ἀγῶσιν ὥφθης, ἀρραγῆς ἀκλόνητος, ὡς πύργος εὐσεβίας καὶ πρόβολου, πάντων ἐνώπιον, δογματίζων ἀκριβεστάτα, τῆς Τριάδος τὸ μέγα μυστήριον.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος παρέστη ἡ παρθένος, καὶ ἀθλοφόρος καὶ μάρτυς, περιβεβλημένη ταῖς ἀρεταῖς τὸ ἀήττητον, καὶ πεποικιλμένη ἐλαίῳ τῆς ἀγνείας καὶ τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, καὶ βοῶσα πρὸς αὐτὸν ἐν ἀγαλλιάσει, τὴν κατέχουσα, εἰς ὁσμὴν μύρου σου ἔδραμον Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι τέτρωμαι τῆς σῆς ἀγάπης ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε ἐπουράνιε, αὐτῆς ταῖς ἰκεσίαις κατὰ πεμψον ἡμῖν παντοδύναμε Σωτὴρ τὰ ἔλεός σου.

Καὶ νῦν. Θεοτόκε σὺ ἡ ἄμπελος. Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν, μάρτυς ἠγωνίσαι στερρῶς, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ εἰς σεαυτὴν ὡς θησαυρόν, ἐτήρησας, ὦ Λουκία, καὶ γέγονας ἡμῖν ὑπογραμμὸς εὐσεβείας, διδάσκουσα τρανῶς τῆς εὐσεβείας ἀντέχεσθαι· ὅθεν ἐν οὐρανοῖς στεφανοῦσα λαμπρῶς, στεφάνοις ἀκηράτοις παρίστασαι, τῷ θρόνῳ τοῦ σοῦ νυμφίου Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ὃν ἐκδυσώπει ἄει ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον. Εἰς τὸν Ὁρθρον. Μετὰ τὴν Α'. στιχολογ. Κάθισμα, ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Κατεπλάγησαν χοροί, οἱ τῶν Ἀγγέλων καὶ βροτοί, καθορώντες σε σεμνή, γυμνὴν ἐστῶσαν καὶ φαειράν, πρὸς τοὺς ἀγῶνας.

Γεώργιος Α. Βουτέρης

ἀνδρείως αὐτομολοῦσαν. Σατὰν δ' ὁ πονηρὸς τὴν σὴν ἀνδρίαν ἰδὼν, ἐπρίετο δεινῶς καὶ κατησχύνετο, μὴ φέρων ὅλως τὴν παρησίαν σου· ὁ γὰρ Χριστὸς σὲ ἄνωθεν, στεφάνοις ἀμαρτανένοις τὴν κάρην σου ἐκόσμηι μάρτυς, ἀντιμισθίαν, τῶν σῶν πόνων δωρούμενος.

Δόξα, καὶ νῦν. Κατεπλάγη Ἰωσήφ. Μετὰ τὴν Β'. στιχ. Κάθισμα ἦχος α. Τὸν τίφον σου Σωτὴρ.

Ἀστράπτεις ἐν τῇ γῇ, τῶν θαυμάτων ἀκτίσι, Λουκία ἐκλεκτῇ, τοῦ Χριστοῦ νύμφη μου, κινουσα εἰς αἰνεῖν, πᾶσαν γλῶσσαν καὶ ἔννοιαν, τοῦ δοξάσαντος, σὲ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν πύλῳ, ὃν ἰκέτε· ε, πάσης ἀνάγκης ρυσθῆναι, τοὺς πίστει τιμῶντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ὁ αὐτός.

Ἐφλέχθης τῷ πυρὶ, ὁ πυρίπνοος μαρτύρων, σωζόμενος πυρὶ, ὑπερφύτου Τριάδος, διὸ καὶ ἀμαρύνγασαι. τούτου πάντας ἐφώτισας, μηδὲν τίθεσθαι, τὴν τοῦ πυρὸς μικρὰν φλόγα, κατοπτρίζοντας, τῆς φεγγαβοῦλου Τριάδος, τὸ φῶς τὸ ἀνέσπερον.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Ἦχος δ'. Ταχύ προκατάλαβε.

Γενναίως ἐνέθλησας ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Λουκία πανεύφημε, καὶ κατεπάτησας, ἀθέων σεβασμάτα· ὅθεν πρὸς οὐρανοῦς μεταστᾶσα σκηνώσεις, δόξης τοῦ ἀειδίου καὶ χαρᾶς συμμετέχεις, ἀγγέλοις καὶ ἁγίοις Χριστὸν δοξάζουσα.

Θεοτοκίον.

Ταχύ ἡμᾶς πρόφθασον ταῖς ἰκεσίαις σου, καὶ ρῦσαι κολάσεως αἰωνιζούσης ἀγνή· λῦσον τὰς κατεχούσας περιστάσεις Παρθένη· συντριψον τὰς μεθόδους, καὶ κατὰβαλε θράσος, ἀθέων ὀπλιζόμενων κατὰ τῶν δούλων σου.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ Α' Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου Προκείμε. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθίσει. Εὐαγγέλιον. Τῆς παραβολῆς τῶν δέκα Παρθένων. Ὁ Ν'. Δόξα, ταῖς τῆς ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἰδιόμελον. Ἦχος πλ. β'.

Ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος μετὰ πάντων τῶν ἁγίων παριστάμενή ἡ ἀθλοφόρος τοῦ Χριστοῦ, καὶ περιβεβλημένη τὸ ἐνδυμα τῆς ἀφθαρσίας, πεφωτισμένη τῷ αἵματι τῆς ἀθλήσεως, βοᾷ πρὸς αὐτόν· εἰς ὁσμὴν τῶν μύρων σου ἔδραμον Χριστέ· ὅτι τῆς ἀγάπης τῆς σῆς ἐτρώθην ἐγώ· μὴ χωρίσης με νυμφίε μου τοῦ σοῦ νυμφῶνος, ἀλλ' εἰς αἰῶνας ἀχώριστον ἀπὸ σοῦ διατήρησον, ἵνα ὑμῶν σε τὸν ἀληθινὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα Κύριον.

Ὁ Κανὼν τῆς ἀγίας. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Νέον καὶ τὸν δε

ὕμνον ἐμφάνω μάρτυς ὁ ἰκέτης σου. Ὡδὴ Α'. ἤχος β'. Ἐν
βυθῷ κατέστρωσε.

Νευργῶς Μολοῦντί μοι, Χριστέ, ὕμνον ἐπινίκιον, χαριστι-
κῶς τῇ Λουκίᾳ προσάγοντι, σύ μοι δίδου ἔννοιαν καὶ τὸν λόγον
μου τράνωσον, Δέσποτα, ὅπως ἐπαξίως, ταύτης εὐφημίῳ τὰ
παλαίσματα.

Ἐλλαμψεῖσα νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν φέγγει τῆς θεότητος, τοῦ
σοῦ νομφίου Χριστοῦ κολλιπάρθενε, νύμφη ἐχηρμάτισας, καὶ
ἐγένου θυσία εὐπρόσδεκτος, διὰ πολυπλόκων, καὶ δεινῶν βασάνων
ἀξιάγαστε.

Ὅλβον ὡς πολῦτιμον ἐν σοὶ, τὸν Χριστόν σου ἔχουσα, μάρ-
τυς Λουκίᾳ πανεύφημε, θησαυρὸν τὸν πρόσκαιρον, τῶν γηίνων
παρεδράμες χαίρουσα, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀπαθῶς τὸν βίον διήνυσας.

Θεοτοκίον.

Νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀγαθῇ, φώτισον ἀγίασον, καὶ τῶν
παθῶν τὰ νέφη διασκέδασον, εὐπροσδέκτοις θεαῖς πρεσβείαις σου,
ταῖς πρὸς τὸν Υἱόν σου, ὅπως κατὰ χρέος μακαρίζω σε.

Ὡδὴ Γ'. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως στερέωσας.

Καλῶς τὰ τῆς Ἀγάθης ἐκμιμουμένη, κατέλαβες προθυμῶς
τὴν ταύτης κόριν, μεσίτην ὃν ἐπόθεις ἀπολαβοῦσα, μητρὸς τὴν
ἱασιν, καὶ παθῶν ἀνιάτων τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἀλλότριον τοῦ εἶναι σε μετ' ἀνόμων, Χριστοῦ καὶ εὐσεβείας
φρονούσα μάρτυς, ἀπέλαβες μνηστῆρος τὴν συζυγίαν, καὶ τὰ σε-
βάσματα, τῶν εἰδῶν ἡλεγκας τούτου πολυάθλε.

Ἰδὼν τὴν ἐν βασάνοις σου καρτερίαν, Σατὰν ὁ πολυμήχανος
κατησχύνθη, μηδόλως ἀντιπύπτειν τῇ σῇ ἀνδρίᾳ, ἰσχύων ἔνδοξε
δι' ἧς καὶ κατέβαλες, τούτου τὸ φρύαγμα.

Θεοτοκίον.

Τὰ τραύματα θεράπευσεν τῆς ψυχῆς μου, τὸν νοῦν μου σκο-
τιζόμενον ἀμελεῖξ, Θεόνυμφε καταύρασον, ἵνα ψάλλω, οὐκ ἔστιν
ἄμειπτος, ὡς σύ πανάμωμε, καὶ οὐκ ἔστιν ἄχραντος πλὴν σου
Δέσποινα.

Κάθισμα. Ἦχος δ. ταχὺ προκατάλαβε.

Τοῖς ἄθλοις ἐκόσμησας τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, τοῖς ἔργοις
ἐτίμησας, τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ, Λουκίᾳ πανεύφημε· ἔλαμψας ἐν
τῷ κόσμῳ, τῇ ἐν σοὶ σωφροσύνῃ· χάριτας ἰαμάτων, τοῖς νοσοῦσι
παρέχεις· διό σου κατὰ χρέος, ἐν ὕμνοις εὐφημοῦμεν τὴν μνήμην
αἰ.

Δόξῃ, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡδὴ Δ', Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ὁ ποταμὸς τῶν ἐν σοὶ χαρισμάτων, Λουκίᾳ πανεύφημε,
πᾶσαν ψυχὴν ἀρδεύει τῶν πιστῶν, καὶ δωρεῖται ἀφθόνως τὴν
ἱασιν, καὶ πρὸς αἶνον ἄληκτον διεγείρει τοῦ σὲ δοξάζαντος, καὶ
θαυματουργίαις παντοίαις τιμῇαντος.

Νεκρώσας σου τῆς σαρκὸς τὰς κινήσεις αἰσίδιμε, ἐνέκρωσας
ἀνδρείως τὰς ὀρμὰς, τοῦ Βελίαρ τοῖς ἄθλοις σου· καὶ πρὸς ὃν ἐ-
πόθης νομφίον ἀνδράμεες, ἀποδεχομένη, δόξαν αἰωνίαν τε καὶ
εὐκλειαν.

Διήλθες διὰ πυρὸς καὶ βροχίων, ὡς γέγραπται, καὶ ὡς θῦμα
ἐνδοξον, προσηνέχθης τῷ σὲ ποιήσαντι, εὐωδίας πληροῦσα, τὰς
ψυχὰς τῶν τιμώντων σε, καὶ ἀνευφημοῦντων, τὰ σεπτὰ καὶ θεῖα
σου παλαίσματα.

Θεοτοκίον.

Ἔστη μέχρις οὗ προήλθεν ὁ τόκος σου καὶ κατεπάττηται εἰς
γῆν ὁ θάνατος· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, τὰς ψυχὰς ἡμῶν ρῦσαι.
πανύμνητε. θανάτου πάντων, τῶν πιστῶν ἀνυμνούντων σε.

Ὡδὴ Ε'. Ὁ φωτισμός.

Γλας παθῶν ἐκκαθάρας τὸ ὄμμα τῆς διανοίας, μάρτυς ἀ-
θλοφόρε δι' ἀθλήσεως, θεῖα ἐντεύξει, σύ διήνοιξας κόρας πυρωθεί-
σας καὶ διασκέδισας, φέγγει ἱαμάτων, δεινὴν ἀμυρότητα.

Μεγίστης δωρεᾶς, καὶ ἀπείρων θαυμάτων, τὴν ἱερὴν σοφίαν
τῶν λειψάνων σου, ὁ Χριστὸς πλουσίως ἡξίωσεν, ὦ Λουκίᾳ πα-
νεύφημε· οἶδε γὰρ δοξάζοντας, ὡς εὐσπλαχνος.

Νύψιν ψυχῆς, ρῶσιν σώματος πᾶσαν, ἀφθονον χάριν, δευτε-
ρὴν ἐξαντλήσωμεν, ὡς ἐκ κρήνης· τῆς θείας θήκης τῆς παρθένου Λου-
κίας· θαύματα γὰρ βρύει, ὡς νάματα, πίπτει τοῖς ἐκ πόθου,
τοῖς αὐτοῖς λειψάνοις προστρέχουσι.

Θεοτοκίον.

Ὁ ἀναρχος Θεός, ἐν μήτρᾳ σου ἀγνὴ ἀρχὴν λαμβάνει, καὶ
τίκτεται ὡς βρέφος· ἐκ σοῦ, ὁ πρὸ αἰώνων ἐκ πατρὸς ἀνάρχου
γεννηθεὶς· ὃν ἐκδυσώπει, ὡς Υἱὸν Θεόν σου, οἰκτιρεῖσθαι τοὺς
Θεοτόκον σε Πάναγνε, ψυχῇ καθαρᾷ καταγγέλλοντας.

Ὡδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νεκρωθεῖσαν ψυχὴν μου πανεύφημε, πάθει τοῦ βίου, καὶ
αἰσχροῖς πλημμελήμασι· σύ οὖν αὐτὴν ἀνάστησον, εὐπροσδέκτοις
θεαῖς πρεσβείαις σου.

Ἐλευθερίαν ἀνάδειξον δέομαι, τὴν δεδουλωμένην παθῶν μου
διάνοιαν, μάρτυς Λουκίᾳ ἔνδοξε· τῆς ἐλευθερίας μετέχουσα.

Μνημονεύοντες πόθῳ οἱ δοῦλοί σου, καὶ εὐφημοῦντες ἐν ὕμνοις
τὰ ἑπαθλα, τῶν ἀγώνων πάνσοος, ἀμοιβαίως ἡμῶν αἰεὶ μνημό-
νευε.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον εδείχθη παλάτιον, τοῦ παμβασίλειως Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν τούτων ἀγνὴ ἰκέτευε, ἄφεςιν πταισμάτων ἡμῶν δωρήσασθαι.

Κοντάκιον, ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν λαμπρὰν σου σήμερον, καὶ φωτοφόρον. ἐορτὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦντες Λουκίᾳ. ἅπαντες ἀ-εὐφημοῦμεν τοὺς σοὺς ἀγῶνας, χαίροντες τὴν σὴν εἰκόνα μετ' εὐλαθείας, ἀσπαζόμενοι αἰτούμεν, τὴν κραταίαν σου μάρτυς βοήθειαν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸ τῆς ψυχῆς σου εὐγενὲς καὶ ἀμώμητον ἰδὼν ὁ πᾶντα εἰδὼς πρὶν γενέσεως Κύριος, μονὴν παρὰ σοὶ ποιῆσαι ἠθέλησεν ὁ φιλόανθρωπος· ὅθεν ἐνοικήσας ἐν σοὶ, καὶ ἐμπεριπατήσας, μεγίστην σε δι' ἀρετῆς καὶ θαυμάτων ἀνέδειξεν ἐπὶ τῆς γῆς, παθῶν, ἀνιάτων, καὶ ὀφθαλμίας ἱατρὸν ἐμπειρότατον. δαιμόνων φυγαδεύτην, καὶ βοηθὸν τῶν ἐν ἀναγκαίς ἐτοιμότατον· διὸ καὶ ἡμεῖς μετὰ πόθου καὶ εὐλαθείας τὴν σὴν ἀσπαζόμενοι εἰκόνα, αἰτοῦμεν μάρτυς τὴν κραταίαν σου βοήθειαν.

Τῷ αὐτῷ μηνὶ ΙΓ'. τῆς Ἀγίας καὶ ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος καὶ ἀθλοφόρου τοῦ Χριστοῦ Λουκίας τῆς παρθένου. Στίχ. Χεὶρ δημίτου τέμνει σε Λουκίᾳ ξίφει, Χεὶρ Κυρίου χάριτι θεῆς δέ στέφει. Τρίτη καὶ δεκάτῃ Λουκίᾳ δημοτομήθη.

Αὕτη ἡ ἁγία Λουκίᾳ ἦτον ἐκ τῶν Συρακουσῶν, Πόλεως τῆς νήσου Σικελίας, ἐν ἔτει σν'. ἠρραβωνισμένη μετ' ἄνδρα Διὰ δὲ τὴν ἀσθένειαν, τῆς αἰμορροΐας, τῆς κατεχούσης τὴν μητέρα της, ἐπῆγεν ὁμοῦ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν Κατάνην, διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὸ ἐκεῖ εὐρισκόμενον λείψανον τῆς ἁγίας Ἀγάθης· καὶ νὰ παρακαλέσῃ αὐτὴν ἵνα ἱατρεύσῃ ἀπὸ τοῦ πάθος τῆς αἰμορροΐας τὴν μητέρα της. Πηγαίνουσα δὲ ἐκεῖ, βλέπει ἐν ὁράματι· ἦν ἁγίαν Ἀγάθην, ἡ ὑποία εἰς μὲν τὴν μητέρα της ἔδιδε τὴν ἱατρειάν. εἰς αὐτὴν δὲ προέλεγεν, ὅτι θὰ μαρτυρήσῃ ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Ὅταν δὲ ἡ μήτηρ τῆς ἁγίας ἔγεινεν ὑγιής, τότε ἀποστραφείσα ὁλοτελῶς ἡ μάρτυς ἅπαντα τὰ τοῦ κόσμου ἀγαθὰ, καὶ αὐτὸν τὸν ἁρραβωνιστικόν της, προκρίνασα μᾶλλον τὰ οὐράνια, διεμοίρασεν ὅλα τὰ της τὰ ὑπάρχοντα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ὀρφανὰ, καὶ ἦτον ἑτοιμος νὰ ὁμολογήσῃ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν, Θεὸν ἀληθινόν. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἁρραβωνιστικὸς της, ἐθυμώθη λίαν, καὶ ὀργισθεὶς κατ' αὐτῆς, διεβάλεν αὐτὴν εἰς τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον ἄρχοντα, τὸν νομα Πασχάσιον, λέγων, ὅτι ἡ Λουκίᾳ πιστεύει εἰς ἕνα τὸν ὁποῖον πρὸ χρόνων ἐσταύρωσαν οἱ Ἑβραῖοι, καὶ αὐτὸν κηρύττει

Θεὸν ἀληθινόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἄρχων Πασχάσιος διέταξε νὰ φέρωσι τὴν μάρτυρα ἐμπροσθέν του, ἵνα ἐξητάσῃ περὶ τούτου αὐτήν. Ἡ δὲ μάρτυς ἐξεταζομένη ὑπὸ τοῦ Πασχασίου ὡμολόγησεν ἀδιστακτικῶς Θεὸν ἀληθινόν, καὶ ὁμοούσιον Πατρός καὶ Πνεύματος τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὴν δὲ θρησκείαν ἐκείνων ἐμυκτήριζε, καὶ ἐλοιδορεῖ τοὺς εἰς ἀπατάλην θρησκείαν διακείμενους. Ὁ δὲ τύρραννος Πασχάσιος, ἀποῦ πρῶτον μετεχειρίσθη παντός εἶδους κολακείαν, ὅπως δυνηθῇ νὰ ἐπιστοίψῃ τὴν μάρτυρα ἀπὸ τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, μὴ δυνηθεὶς, διέταξε τοὺς ὑπηρέτας νὰ βάλωσιν αὐτὴν εἰς τὸ πορνοστάτιον, καὶ νὰ πηγαίνωσι πρὸς αὐτὴν ἅπαντες, ὅπως ἀτιμάσωσιν αὐτήν. Ἀλλ' ὅμως ἡ μάρτυς μετὰ τὴν θείαν βοήθειαν διέμεινε καθαρὰ, μὴ δυνηθέντων αὐτῆς νὰ πλησιάσωσι πρὸς αὐτὴν οἱ ἐναγεῖς τοῦ ἐναγοῦς Πασχασίου ὑπηρέται· καὶ οὕτως ἔμεινε καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος. Πολλοὶ γὰρ στρατιῶται πηγαίνοντες, δὲν ἐδυνήθησαν νὰ μετασπαλεῦσιν αὐτὴν ἀπὸ τὴν θέσιν της, ἐμποδιζόμενοι ἀεράτως. Τοῦτο μαθὼν ὁ παλιάρχης καὶ ὑπηρέτης τοῦ Διαβόλου Πασχάσιος, ὀργισθεὶς, προστάζει τοὺς ὑπηρέτας νὰ ἀνάψωσι μεγάλην κἄμινον, ἐντὸς τῆς πόλεως, νὰ ρίψωσι τὴν ἁγίαν ἐν αὐτῇ, ὅπως κατακαῇ. Ἡ δὲ μάρτυς τοῦ Χριστοῦ Λουκίᾳ, προσευχηθεῖσα, καὶ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ποιήσασα, εἰσῆλθεν εἰς τὴν φοβεράν κἄμινον, χαιρούσα, ὡς νὰ εἰσῆλθεν εἰς δρόσον τινά· διότι δὲν ἤργησε καὶ ἐν ταῦτα ὁ ἐν τῇ Βαβυλωνίᾳ κἄμινον τρισυπόστατος Θεός, ὁ δροσίσας τοὺς τότε ἐν αὐτῇ τρεῖς ἐμβληθέντας Παῖδας, καὶ δοξάσας αὐτοὺς, οὕτω καὶ τὴν ἁγίαν Λουκίαν νὰ δοξάσῃ, μεταβαλὼν τῆς κἄμινον εἰς δρόσον· διὸ ἐξῆλθεν ἀβλαβής ἀπὸ τὴν πυρὶ καυστον ἐκείνην κἄμινον. Τοῦτο ἰδὼν ὁ τύρραννος ἐθυμώθη λίαν, καὶ τί νὰ πράξῃ κατ' αὐτῆς διελογίζετο. Οἱ δὲ περιστῶτες, θεωροῦντες τὸ παράδοξόν, θαῦμα, ἐβόων. Μέγας ὁ Θεὸς τῆς Λουκίας! εἰς ὃν καὶ ἐπίστευσαν· ταῦτα θεωρῶν ὁ Πασχάσιος ἐδαιμονίζετο πλέον, καὶ τί νὰ κάμῃ δὲν ἤξευρε· ὅθεν τὴν μὲν ἁγίαν ἐφυλάκισε, μέχρι δευτέρως ἐξετάσεως, τοὺς δὲ πιστεύσαντας εἰς Χριστόν, ἀπέπεσε. Εἶτα προστάζει πάλιν νὰ φέρωσι τὴν ἁγίαν ἐμπροσθέν του. Ἀποῦ δὲ εἶδε τὸ ἀμεταθετὸν τῆς γνώμης της, πρῶτον μὲν τὴν ἐθασάνισε διὰ παντοίων βασάνων, εἶτα δὲ ἐξέδωκεν ἀπόρασιν νὰ τὴν ἀποκεφαλίσωσι· καὶ οὕτως ἀπέκοψαν τὴν ἱερὰν αὐτῆς κεφαλὴν διὰ ξίφους· διὸ καὶ ἔχει ἡ μακαρία τὸν τοῦ μαρτυρίου ἀμαράντινον στέφανον. Ἦς ταῖς ἁγίαις πρεσβείαις ἀξιωθῆμεν καὶ ἡμεῖς τῆς οὐρανῶν βασιλείας. Ἀμήν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τῶν Ἀγίων μαρτύρων Εὐστρατίου,

Αυξεντίου, Εὐγενίου, Μαρδαρίου καὶ Ὁρέστου. Ὁ Ὅσιος Ἄρης ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀρσενίου τοῦ ἐν τῷ Λάτρῳ. Τοῦ Ἀγίου νέου Ἱερομάρτυρος Γαβριὴλ Ἀρχιεπισκόπου Σερβίας τοῦ ἐν Προύσῃ μαρτυρήσαντος ἐν ἔτει 1659.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Ἀντίθεον πρόσταγμα παρκανομύντος, τυράννου διήλεγξας καὶ τὰ σεβάσματα τούτου, ὡς ἀνίσχυρα ὄντα προσευχῆς σου ἀνέτρεψας, ὑπερύμνητε κράζουσα ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Τουδὴ γένναϊν ἐκμιμουμένη, ἄλλον Ὀλοφέρνην κτείνεις τὸν Πασχάσιον, τῷ τοῦ σταυροῦ ἀηττήτῳ ὀπλῷ· βοῶσα πρὸς Κύριον ὑπερύμνητε Δέσποτα, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων εὐλογητὸς εἶ.

Νεκρώσας τὸν δειλαῖον τοῦ παρκανόμου, καὶ ὅλον ἀπέδειξας τυφλὸν ἀόμματος, ὑπέρβητε ὑπουργήσαντα. τῷ ἀθέῳ τούτῳ προστάγματι, τῆς παρκανομίας, πάντα ἐκπαιδεύουσα ἀπέχεσθαι Θεοτοκίον.

Ὡς ἀμπελος ἐμψυχος ἀρρήτῳ λόγῳ, τὸν βίτρυον ἐβλάστησας τὸν ἀγεώρητον Παρθένε ἄχραντε, οἶνον ἀναβλύζοντα πᾶσι τοῖς πίστει λατρεύουσιν, ὡς Θεὸν αὐτὸν καὶ Κύριον.

Ῥδὴ Η'. Ἡ κάμινός ποτε.

Μέγας ὁ Θεὸς τῆς Λουκίας ἀνεβόων, εἰς ὃν ἡμεῖς ἀδιστάκτως πιστεύομεν, οἱ θεαταὶ τῶν ἀγώνων σου, καθορώντες, μάρτυς τὰ σὰ τεράστια, δι' ὧν θαυμασίως, ἐπὶ γῆς ὁ Χριστὸς σέ ἐμεγάλυνε.

Ἄνες, ὦ Θεέ, σύγγνωθι αὐτοῖς οἰκτίρμων, αἰκίζομένη μάρτυς ἔλεγες, εὐχομένη πρὸς Κύριον ὑπὲρ τῶν φονευτῶν σου, πληροῦσα, ὡς πρόθυμος, ἐντολὴν τοῦ σέ ποιήσαντος.

Ῥῦσαι καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστῶς σου ἐκτελοῦντας τὴν θεῖαν μνήμην ἀξιάγαστε Λουκία πανεύφημε, ἐξ ἀνάγκης πάσης καὶ περιστάσεως, δέσιν ποιῶσα, ἐκτενῶς πρὸς Κύριον πολυάθλε.

Τριαδικόν.

Τριεγγυῆς μονὰς θεαρχικὴ οὐσία, ἀμαρτιῶν μου διασκέδασον παθῶν τὴν σκοτόμαιναν, φωτεινῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάτῃς ἐν μετουσίαις σου δόξης ἀπροσίτου, καὶ φωτὸς ἀξίωσον τὸν δούλόν σου.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοι σε πιστοὶ ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε, τὴν ὑπὲρ λόγον τε καὶ ἔννοιαν ἀσπόρως κηήτησαν, Θεὸν λόγον τὸν ἐνυπόστατον, ὃν

ὁ πατὴρ ἐγέννησε πρὸ αἰώνων ἀχρόνως· τοῦτον ἐκδυσώπει ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων θεονύμφευτε.

Ῥδὴ Θ'. Ἀνάρχου γεννήτορος.

Συνάναρχον ἐκήρυξας Πατρί· ὁμοούσιον, τὸν Ὑῖόν τῆς Παρθένου Θεὸν καὶ Κύριον, μέσον τοῦ σταδίου ἐστῶσα, θαρσαλέφ φρονήματι· τοῦτον ἀγνοοῦσα ἡ πληθὺς τῶν παιδῶν, ἐπίστευσε, καὶ ὡς Θεὸν αὐτὸν ἀνεκήρυξεν.

Ὁρῶσα ἡ μήτηρ σου τὰς ἀνυποίστους βασάνους πολυάθλε, Θεὸν ἐδόξαζεν, ὡς φυλάζοντα σε ἄφθορον, καὶ πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐθάρρυνεν, ὄντως μακαρία διὰ σέ ἀνεδείχθη ἡ ἐνδοξος, καὶ πρὸς οὐρανίους χαίρουσα μονὰς συνανῆλθέ σοι.

Κακῶς συνετρίβησαν Ἑλλήνων τὰ σεβάσματα, καὶ οἱ χρόνῳ οἰκοῦντες ἐν τούτοις δαίμονες, προσευχῇ σου μάρτυς ἐφυγαδεύθησαν· ὅθεν οἱ ταῦτα λατρεύοντες, τὴν αἰσχύνην μὴ ἀνεχόμενοι, κεφαλὴν σου ἀπέτεμον, δόξαν αἰωνίαν καὶ χαρὰν σοι προσενησάντες.

Τριαδικόν.

Ἐλέησον οἰκτερον Τριάς μονὰς τοὺς δούλους σου, ἐνιαῖα Θεότης καὶ Ὁμοούσιε τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας τὸ θεῖον κράτος σου, καὶ πίστει λατρεύοντας ὡς Θεὸν σε καὶ Κύριον· ἄλλον γὰρ ἐκτός σου Θεὸν οὐ γινώσκωμεν.

Θεοτοκίον.

Τὴν δέσιν πρόσδεξαι ἡμῶν τῶν ἀνυμνούντων σε, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντων τὸν θεῖον τόκον σου· σὲ γὰρ πρὸς Θεὸν προστάσιν ἀκαταίσχυντον ἔχομεν ταῖς τῆς Λουκίας εὐπροσδέκτοις δεήσεσιν, ἵλεον γενέσθαι τὸν υἱόν σου ποίησον δεόμεθα.

Ἐξαποστειλάρια. Φῶς ἀναλλοίωτον λόγε.

Ἦμιν ὡς ἔαρ ἐφάνη, ἡ φωτοφόρος σου μνήμη, εὐφραίνουσα πᾶς αἰσθήσεις, τῆς μετὰ πόθου Λουκίας, καὶ πίστει ἀσπαζομένης τὴν ἱερὰν σου εἰκόνα.

Θεοτοκίον.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ τέρπεται πᾶσα ἡ κτίσις, ἐκδεχομένη τὸν Κτίσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνδημεῖσαι, ἡ Βηθλεὲμ τὴν παρθένον, ἔγγυον δέχεται πόθῳ.

Εἰς τοὺς αἰῶνες. Προσόμ. ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Σήμερον χεῖρας κροτοῦσι πανηγυρίζει φαιδρῶς, ἡ τῶν πιστῶν χορεία, καὶ σεμνύνεται πᾶσα, τὴν μνήμην σου τὴν θεῖαν Λουκία σεμνή, καὶ τιμᾷ τοὺς ἀγῶνάς σου, οὓς ἠγωνίσω ἀνδρείως ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ νυμφίου σου πολυάθλε.

Ὁ κατοικῶν ἐν ὑψίστοις, καὶ τὰ ἐν γῇ ἐφ' ὧν, τὸ τῆς ψυ-

χῆς σου μάρτυς, καθαρὸν καὶ ὥραϊον, ὁρῶν ὡς παντεπόπτης μόνον ἱεράν, παρὰ σοὶ ἐποιήσατο· ὅθεν ἀστέρα λαμπρότατον ἐπὶ γῆς, δι' ἀθλήσεως ἀνέδειξεν.

Ἵλης παθῶν ἐκκαθάρας, τὴν καθαρὰν σου ψυχὴν, διήλθες εἰς τὰ βάθη, τὰ ἀπόρρητα ὄντως, σοφίας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὅπερ οὐ καὶ τὸ αἷμά σου ὡς περ πανεύσμον μῦρον ἐπὶ τῆς γῆς, δι' ἀθλήσεως ἐξέχεας.

Δέχου τὸν ὕμνον καὶ τοῦτον, ὡς δῶρον ἄξιον, ὃν σοὶ προσφέρω πόθῳ ἀναξίων ὁ τάλας, καὶ ἄφρον πταισμάτων δοθῆναι καμοί, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως· σὲ γὰρ Λουκία προβάλλομαι πρὸς Θεόν, ὡς μεσίτην ἀκαταίτητον.

Δόξα, ἦχος β'.

Δεῦτε φιλομάρτυρες πάντες, καὶ τῆς ἀγνοίας ἐρασταί, δεῦτε εὐφημήσωμεν ἁματικῶς, καὶ παιδρῶς πανηγυρίσωμεν· σήμερον γὰρ προτίθεται ἡμῖν τράπεζα μυστικὴν, ἡ καλλίνικος μάρτυς Λουκία, ἡ πανεύφημος· εὐωχῆθωμεν τοίνυν ἐξ αὐτῆς, καὶ τρυφήσωμεν τρυφὴν ἀδάπανον, δόξαν ἀναπέμποντες Χριστῷ, τῷ δι' αὐτῆς ἐν ἡμῖν τερατουργοῦντι, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας. Δοξολογία μεγάλη. Εἰς τὴν Λειτουργίαν, τυπικὰ, καὶ ἐκ τῆς Γ'. καὶ Σ'. Ὁδὴ τοῦ Κανόνος τῇ Ἀγίας. Ἀπόστολον καὶ Εὐαγγέλιον, ζῆτε τῆς ἀγίας Βαρβάρας.

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Αἰτῆσαι εἰρήνην παρὰ Θεοῦ, ψυχῶν σωτηρίαν καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν, μάρτυς ἀθλοφόρε Λουκία ταῖς εὐχαῖς σου, τοῖς πιστεῖ ἐκτελοῦσι τὴν θεῖαν μνήμην σου.

Δός μοι τῷ σῷ ὀφθαλμῶν, ἴασιν Λουκία, ὡς τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ ἐδέξω παμμάκαρ, λοιμοῦ, σεισμοῦ καὶ βλάβης, καὶ πάσης ἐπηρείας σὺ με δικάσων.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοί, Λουκίαν τὴν παρθένον, τῶν μαρτύρων τὴν καλλονὴν, ὅτι ἐν τῷ σταδίῳ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων, διήλεγξε πανσόφως, Χριστὸν κηρύττων.

Κοινωνικόν. εἰς νημέσιον,

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ

ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΚΥΡΙΛΛΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ Τῇ Θ' ΤΟΥ ΙΟΥΝΙΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Μετὰ τὸ προοιμιακόν, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τὸ Κύριε ἐκράξα ἱστῶμεν στίχ. 5. καὶ ψάλλομεν τὰ ἐν τῷ Μηναίῳ τρία Προσόμια, ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Αἰγύπτου φωστῆρα καὶ παντός, Κόσμου τὸν διδάσκαλον, τῆς Ἀλεξάνδρου τὸν πρόεδρον, Ἐφέσου καύχημα, Κύριλλον τὸν μέγαν, οἱ τούτου τοῖς δόγμασιν ἐπόμενοι ἐν ὕμνοι· τιμῶμεν, καὶ τούτῳ κράζομεν, Ἱεράρχα πανσεβάσμιε, πάση βλάβης ἡμᾶς ἀπολύτρωσε.

Κριτὴς Οἰκουμένης ἀληθῶς, πάνσοφε γεγένησαι, πατὴρ πατέρων θεόπνευστε, ποιμὴν ποιμένων τε, Πάπας Πατριάρχης, θεοφύρε Κύριλλε, πολλὰς γὰρ ἀρετὴ σοι πεποίηκε, τὰς κλήσεις Ἀγίε, διὸ πάντες σὲ γεραίρομεν, καὶ τὴν μνήμην τὴν σὴν ἐορτάζομεν.

Χαίροις ἡ τοῦ πνεύματος ἐν σοῖς, ἐξεχύθη χεῖλεσι, πλουσιωτάτῃ αἰοῖδιμε, ὅθεν γεγένησαι, μέγας θεολόγος τῆς Τριάδος Κύριλλε, καὶ λόγου τὴν φρικτὴν ἐνανθρώπησιν, σὺ ἰδογματίσας, ἀκριβῶς τοῖς θεῖοις λόγοις σου· κατὰ χρέος, διὸ σε δοξάζομεν.

Ὁ νοματοθέτης προσφιλῆς, τῆς Παρθένου γέγονας, μακαριώτατε Κύριλλε, σὺ γὰρ ἐκήρυξας, αὐτὴν Θεοτόκον, Πατέρων ἐνώπιον, τὸν δὲ ἀνθρωπολόγῳ Νεστόριον, ὡς βλασφημήσαντα, κατ' αὐτῆς παραφρονέσσαντα, τοῖς πανσόφοις, λόγοις σου κατήσχυνας.

Δόξα, ἦχος δ'.

Τὴν παντευχίαν τῆς πίστεως ἐνδυσάμενος, θεσπέσιε Κύριλλε, καὶ τὴν τοῦ Πνεύματος μάκαιραν περιζωσάμενος καλῶς, τὰ τῶν γραφῶν θεοπαράδοτα λόγια, πρὸς συμπλοκὴν τῶν γλωσσολογούντων αἰρεσιάρχων ἐξελέλυθας. Ὅθεν τὴν καθ' ὑπόστασιν ἐνωσιν, τῶν τοῦ Χριστοῦ δύο φύσεων δογματίσας, τὴν τῶν υἱῶν διάδα τοῦ Νεστορίου, καὶ τὴν τῶν φύσεων σύγχυσιν τοῦ Διοσκορίου, κατέβαλες, ὡς ἄλλοι Φινεές, τῷ ἐνὶ Σειρομάστῃ συνεκκέντησας.

τὰ ἐκ διαμέτρου κακὰ, καὶ ὁμότητα τὴν δυσέβειαν, καὶ νίκην παρέρχες, τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ σωτηριώδη· ὑπὲρ ἧς ἐν οὐρανοῖς, ἱερονίκης στεφάνοις, τὴν κεφαλὴν ἐγκοσμούμενος. πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ὁ διὰ σέ Θεοπάτωρ. Εἰσόδος, τὸ Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας. Τὰ ἀναγνώσματα. Ζήτηι τοῦ Θεολόγου Γρηγορίου, Ἰαννουαρίου ΚΕ'.

Εἰς τὴν Αἴθνην Ἦχος α'.

Χαίροις ἐν Κυρίῳ θεσπίσι Κύριλλε, ὁ πολλοὺς ἀγῶνας ὑποστάς ὑπὲρ τῆς Καθολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, καὶ ἐν Οὐρανοῖς πλουσίαν ἀπολάβων τὴν ἀντάμειψιν, τὸν γὰρ Ἰουδαίῳφονα Νεστόριον, ὡς λυμεῖνα θῆρα καὶ μόνον ἄγριον τὴν τοῦ Κυρίου κατανεμόμενον ἄμπελον, ἣν ἐξ Αἰγύπτου μετήρε τῆς νοῆς τῆς ἀθεότητος· σὺ ἐξ Αἰγύπτου ἐρμήσας, τῇ σφενδόῃ τῶν ὀρθῶν σου δογμάτων πόρρω ἀπήλασας, καὶ ταύτην εὐκκληματούσαν καὶ καρποφόρον, πᾶσαν ἀληθινὴν, τοῖς παντῆροις σου λόγοις ἀνεδείξας, ἣν καὶ νῦν Χριστὸν ἐκδυσώπει μακάριε, ἀραρότως ἐμμένειν ταῖς θείαις διδασκαλίαις σου. Ἦχος β'.

Ποιμὴν ἀληθῆς, καὶ τοῦ ἀρχιποιέμενος Χριστοῦ μιμητῆς, ἀνεδείχθης θεόσοφε Κύριλλε· ὅθεν τοὺς μὲν Ναυτιανοὺς τῇ Ἀλεξανδρείᾳ ἐπιπολάσας, διὰ τῆς ποιμαντικῆς σου πιστοσύνης ἐδίδωξας, καὶ τῆς ψώρας αὐτῶν τὴν σὴν ποιμνὴν ἀπήλλαξας· τοὺς δὲ θεοκτόνους Ἰουδαίους, ὡς αἰμοβόρους λύκους, λυμαινόμενους τὰ λογικά σου πρόβατα, ζήλω θείῳ χρησάμενος, τῆς Ἀλεξανδρεῶν ἐξέβαλες πόλεως, καὶ νῦν ἐν Οὐρανῷ, ὡς εἰτὴν ψυχὴν σου θεὸς ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀντάξια κομίζει τὰ ἐπαθλα, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἦχος γ'.

Τί μὴ δοξάζῃ; ἢ τίς μὴ ἀξίως μακαρίσῃ, τὸν μέγαν Ἀρχιερέα καὶ διδάσκαλον Κύριλλον; ὅν ἡ Ἁγία Τριάς ἐμακάρισεν; οὗτος γὰρ τῆς καθόλου Ἐκκλησίας ἀνεδείχθη διδάσκαλος περιωμῶς· στυγρὸς τῆς εὐσεβείας ἀκλόνητος, κανὼν ἀληθείας ὁρθότατος· τῆς Τρίτης Οἰκουμένης Συνόδου ἐξαρχὸς τῆς ἀπάτης τῶν δαιμόνων ἐκρίνωτής, τῶν αἰρετικῶν καταλυτής, πεπλανημένων ὁδηγός, κοινὸς Πατὴρ τῶν πιστῶν, τῶν συνωνυμούντων αὐτῷ προστάτης, τῆς Ἀλεξανδρείας τὸ κλέος, καὶ πάσης τῆς Οἰκουμένης τὸ ἀγαλλίαμα. Ἦχος δ'.

Εὐφραίνει μὲν τὴν Αἴγυπτον Νεῖλος τὴν αἰσθητὴν ὁ αἰσθητός, ἐκ γῆς ὕδων, καὶ πελαγίζων ὄρια, καὶ καρποφόρον ταύτην ἀπεργαζόμενος, εὐφραίνει δὲ πάλιν, οὐκ Αἴγυπτον μόνην, ἀλλ' ἅπασαν τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν, Νεῖλος ὁ νοητός, Κύριλλος ὁ

θεόσοφος, ὁ νῦν εἰς εὐφημίαν προκείμενος, οὐκ ἐκ γῆς προρρέων, ἀλλ' ἐξ ὑπερφῶν ὑδάτων πλημμυρῶν τῆς θεολογίας τὰ νόματα, καὶ πελαγίζων τῆς ἡθικῆς φιλοσοφίας, τὰ νεκταρώδη διδάγματα. τῶν ψυχῶν τὰς ἀρούρας πιαίνει, καὶ καρποφόρους δαίνυσσι τῷ Θεῷ, ὃ καὶ πρεσβεύει ἀδιαλείπτως, ἄφεισιν πταισμάτων δωρηθῆναι, ἡμῖν τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν, καὶ μέγα ἔλεος. Δόξα. Ἦχος β'.

Τοῦ νόμου τὰ σύμβολα, καὶ προφητῶν τὰ αἰνίσματα, τῷ Πνεύματι τῆς χάριτος διερμηνεύσας, Ἰερώτατε Κύριλλε, κάλλους νοητοῦ, καὶ Εὐαγγελικοῦ φωτός, πεπληρωμένα ταῦτα ἀποδείξας, τοῦ γράμματος γὰρ διαπετάσας τὰ προκαύματα, τὸν θησαυρὸν ἀνελάλυσας, ταῖς γλαφυραῖς σου ἀλληγορίαις, εἰς τὸ κατὰ Χριστὸν συμπεράνεις μυστήριον. Ὅθεν ἀφοπτεράς τας Διαθήκας, συμφώνους δείξας τῷ Πνεύματι, καὶ ὡς τροχὸν ἐν τῷ τροχῷ, ἀλλήλαις ἐμπεριεχομένας, τὸν νοῦν ἡμῶν διηνοίξας, τοῦ συνιέναι τὰς Γραφάς, καὶ νῦν σου δεόμεθα, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν τῶν πόθῳ τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Εἰς τὸν Στίχον. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Χαίροις θησαυροφύλαξ Χριστοῦ, ὁ ἐκ τῶν ἁγίων Ταμείων τοῦ Πνεύματος, πλουτίσας θησαυρὸν μέγαν, καὶ ἐν σεπτοῖς θησαυροῖς, τῶν σῶν συγγραμμάτων ἀποθέμενος, ὃς ὢν κατεπλούτισας, πᾶν τὸ πλήρωμα Κύριλλε, τῆς Ἐκκλησίας, θησαυροὺς ὑπὲρ ἅπαντας, ὑπὲρ ἄργυρον, ὑπὲρ λίθον πολύτιμον. Πλούτισον εὖν πανόλβιε, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντάς σου, τοῖς ἱεροῖς θησαυροῖς σου· κἂν μὴ χωρῶμεν σὺ πλάτυνον, τὸν νοῦν ἡμῶν πάτερ, καὶ τῶν σῶν οὕτω μετὰδὸς θησαυρῶν Ἁγίε.

Στίχ. Τὸ στόμα μου ἠλαλήσει σοφίαν.

Χαίροις ὁ ζήλου θεοῦ πλησθεὶς, ὑπὲρ τῆς μόνης ἀληθοῦς Θεομήτητος, καὶ λόγου τοῦ υπερθέου οικονομίας φρικτῆς. Σύνοδον γὰρ μάκαρ ἀθροισάμενος, Πατέρων παγκόσμιον, ταύτης ἐξαρχὸς γέγονας, καὶ Νεστορίου, τοῦ ληρώδους καὶ ἄφρονος, τὴν μισοχριστον ἐξωστραχίσας αἵρεσιν. Ἐνα δὲ τὸν Θεόν, Υἱόν, Θεόν τε καὶ ἄνθρωπον τοῦτο κἀκείνῳ τελούντα, συνοδικῶς ἐδογματίσας, καὶ τοῦτον ἀσπώρως, τὴν τεκοῦσαν Θεοτόκον τρανῶς ἐκήρυξας.

Στίχ. Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν.

Χαίροις Ἀλεξανδρείας φωστήρ, καὶ οἰκουμένης, ὁ λαμπτήρ ὁ φανώτατος, τὸ κλέος τῶν Θεολόγων, Ἱεραρχῶν καλλογιῶν, Διδασκάλων μέγα σεμνολόγηνα, Γρατῶν ἡ ἀνάπτυξις, ἀρετῶν ἐνδυα-

τημα, οἶκος χαρίτων τῶν ἐνθέων τοῦ Πνεύματος, ταπεινώσεως, ὑψηλὸν καὶ ἀγώγιον. Αἰτησαὶ ἑκτενέστερον, Χριστὸν πᾶτερ Κύριλλε, ἡμῖν πταισμάτων δοθῆναι, καὶ τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσιν, τοῖς σέ εὐφημοῦσι, καὶ τὴν μνήμην σου τελοῦσι τὴν ἀεισέβαστον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Μακαριώτατε Κύριλλε, τίς σε κατ' ἀξίαν ἐπαινέσεται; σὺ γὰρ ὡς Αἰγύπτου πρόεδρος, τὸν ἐν Αἰγύπτῳ γεννηθέντα Μωσῆν μιμησάμενος, εἰκότως καὶ τῶν ἐκείνου γερῶν κατηξίωσαι, ὡς γὰρ ἐκεῖνος τῷ Θεῷ, τῷ Ἰεχωβά ἐπέθηκεν ὄνομα, τὴν κυριωτέραν κλῆσιν Θεοῦ, καὶ παντὶ κτίσματι ἀκοινώνητον· οὕτω καὶ σὺ τῇ μητρὶ τοῦ Θεοῦ, τὴν Θεοτόκος φωνὴν ἐπεκύρωσας, τὴν κυριωτέραν κλῆσιν αὐτῆς, καὶ πάσῃ ἄλλῃ ἀνοίκειον· κακεῖνος μὲν, διὰ τῆς ἐν βῶτῳ θεοφανείας, τοῦ μυστικοῦ τῆς Παρθένου τύπου ἡξιώταται, σὺ δὲ, οὐ πόρρω τῆς Θεοτόκου ἐπιπνοίας, τὸ κατόρθωμα τοῦτο ἐποίησας. ὦ μεγίστης δόξης, ἥς ἐτυχες θεοειδέστατε πᾶτερ! παρρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Θεὸν καὶ τὴν Θεοῦ μητέρα, πρέσβευ· ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν πόθῳ τιμώντων σε.

Καὶ νῦν. ἀνύμφευτε Παρθένε.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὰς τῶν αἱρέσεων πλοκάς διαρρήξας, τοῖς τῶν σῶν λόγων θησαυροῖς οὐρανίοις, τὴν Ἐκκλησίαν Κύριλλε ἐπλούτισας, πάντῃ τὰ ζιζάνια Νεστορίου ἐκκόψας· ὅθεν καὶ παρίστασαι σὺν ἀγγέλων χορείαις, Χριστῷ πρεσβεύων μάκαρ ἑκτενῶς, πᾶσι πταισμάτων δωρήσασθαι ἄρεσιν.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εἰς τὸν Ὁρόρον.

Μετὰ τὴν Α'. στιχολογ. Κάθισμα, ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐκ νότου εἰς βορρᾶν, ἐξ Αἰγύπτου ἀνέβης, εἰς Ἐφeson σοφέ, ὥσπερ ἡλὸν μέγας, καὶ λύσας αἱρέσεων, τὸν χειμῶνα ἐποίησας, ἔαρ Κύριλλε, πίστεως δογματὰ θεῖα εἰς γῆν ἀπασαν ἐκ τῆς Ἐφας ἀστράψας, δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Δόξα καὶ νῦν. Μητέρα σε Θεοῦ. Μετὰ τὸ Β'. στιχολογ. Κάθισμα ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ρεῖθρα ἀνεβλήσας, τῆς θεῆς γνώσεως, ἐκ τῆς κοιλίας σου πάνσοφε Κύριλλε, ἐν οἷς ἐβύθισας δεινὰς, αἱρέσεις παναοίδιμε καὶ ἅπαν ἐπότισας, Ἐκκλησίαις τὸ πρόσωπον, ἥτις κατὰ χρέος σε, μακαρίζει ἐκάστοτε καὶ πόθῳ σου τὴν μνήμην γεραίρει, ἐν ἱεραῖς ὑμολογίαις.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Κατατιτρώσκει με, βέλγος γλυκύτατον, τῆς ἀγαπήσεως τῆς σῆς πανύμνηται, καὶ καταθέλγει με πυκνῶς, βοᾷ σοι εὐλογημένη· Χαίροις ἡλιόμορφον, Βασιλέως παλάτιον· Χαίρει πύλη πάγχρυσε, ἡ Θεὸν ἀναδείξασα, ἀνθρωπον φύσει τῷ τοκετῷ σου, ἀνθρώπους δὲ Θεοὺς κατὰ χάριν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Ἦχος γ'. Θεῖας πίστεως.

Θαῖον ἔδρασμα τῆς Ἐκκλησίας, πᾶτερ Κύριλλε, σὺ ἀνεδείχθης, τὴν δωδεκάδα ἐκθεῖς γὰρ τῶν λόγων σου, τὴν Νεστορίου κακόνοιαν ἠλεγξας, καὶ θεοτόκον κυρίως ἐτράνωσας, Πατέρων ἑξάρχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθε ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Θρίνος πάγχρυσος, τοῦ Βασιλέως καὶ παράδεισος, διηνησιμένος, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Πανάχαρτε· τὸν γὰρ Θεὸν ἐν γαστρὶ σου βαστάσασα, εὐωδιάζεις ἡμῖς θείαις χάρισιν. Ὅθεν ἅπαντες, Θεοῦ ἀληθῶς Μητέρα σε, κηρύττομεν αἰεὶ καὶ μεγαλύνομεν,

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ Α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Προκείμε. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν. Εὐαγγέλιον ζῆτει τῇ ΚΕ'. Ἰαννουαρίου. Δόξα, ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἰδιόμελον ἦχος πλ. ε'.

Τὸν ἄδυτον γνῶφον τῆς ἐν Πνεύματι θεωρίας εἰσελθὼν θεσπέσι Κύριλλε, τῆς θεολογίας καὶ οἰκονομίας τῶν δύο πρωτίστων ἀρχῶν τῆς Πίστεως, δογματιστὴς γέγονας ἀκριβέστατος· ὁμοούσιον γὰρ τὴν Τριάδα κηρύξας, ἐπίσης τὴν διαίρεσιν Ἀρείου, καὶ τὴν σύγχυσιν Σαβελλίου διέφυγες. Υἱὸν δὲ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα δογματίσας, Νεστορίου τὴν διαίρεσιν, καὶ τῶν Ἀεσφάλων τὴν σύγχυσιν ἐστηλίτευσας· ὅθεν καὶ ἐπὶ σοῦ, ἀκούειν ὑπῆρχε λόγοντος τοῦ Πατρὸς, ἐξ Αἰγύπτου ἐκέλευσα τὸν Υἱόν μου· ἀπ' Αἰγύπτου γὰρ διὰ σοῦ, ἐξήχηται εἰς πάντας ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅπως πιστευόμενος· ὃ πάντοτε πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. κ.τ.λ. Ὁ Κανὼν. Οὐ ἡ ἀκροστοιχίς. Θεωρίων Κύριλλος ἐνθέων λύρα. (Θεοφάνους). Ὡδὴ Α'. Ἦχος δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.

Θεοθεν τὴν φωτοδότην Κύριλλε, χάριν δεξάμενος, καὶ τηλαυχῆς φωστὴρ ἀναδείχθεις, λογικὰς ἀπαστράπτεις ἡμῖν, μαρμαρυγὰς τὴν μνήμην σου, ὅθεν ἀξίως μακαρίζομεν.

Ἐπλήσθης τῆς δαδουγίας Κύριλλε, τοῦ θείου Πνεύματος, τῶν ἐντολῶν ὡς φύλαξ τοῦ Χριστοῦ, καὶ παθῶν καθαράμενος, τῆς ὑπερθέου γέγονας, ὄντως Τριάδος ἐνδιαιτήμα.

Ὡς ζήλου καὶ παρρησίας ἐμπλεως, Κύριλλε ἐνδοξε, τὰς θεομάχους πάσας ἀψευδώς, γλωσσαλγίας διέλυσας, τῶν δυσθεῶν αἱρέσεων, ὀρθοδοξίας προιστάμενος. Θεοτοκίον.

Ἰάσω τὴν συντριβὴν πανάμωμε, τῆς ἀνθρωπότητος, τὸν ποιητὴν τεκούσα τοῦ παντός τὸν ἡμᾶς ἀνορθώσαντα, Σωτῆρα καὶ Κύριον, καταρραχέντας πτώματι, τῶν προπατόρων θεοσύμφευτε.

Ὡδὴ Γ'. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Ρηγνύων ἐν τῷ Χριστῷ, τὰς μηχανὰς τοῦ σκολιοῦ δράκοντος γνῶμη στερεῶς, Κύριλλε, ὡς ἱστὸν ἀράχνης διέλυσας.

Τὸν παθὼν ἐκ ψυχῆς, ἐξετεινάξω καθελὼν Κύριλλε, πᾶν λογισμῶν ὕψωμα, κατὰ τοῦ Χριστοῦ ἐπαιρόμενον.

Ὡς εὐστοχος ἀθλητής, Πάτερ ἐξέκλεινας στερεῶς ἄπασαν, τὴν τῆς ταρκὸς εὐπάθειαν, ὡς ἐπιβλαβὴ καὶ ἐπίβουλον.

Θεοτοκίον.

Τὴν μόνην ἐν γυναιξίν, εὐλογημένην ὡς Θεοῦ σκὴνωμα, πνευμπρεπὲς ἄπαντες, ἐν ἀγαλλιάσει δοξάζωμεν.

Κάθισμα, ἦχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὴν σοφίαν τὴν θείαν πεπλουτικώς, ἐξηρεῖξω δογμάτων θείας πηγᾶς, πλουτούσας αἱρέσεων, δυσοδέστατον θόρυβον, καὶ πιστῶν καρδίας, ἀρδευνούσας ἐν χάριτι, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, τὰς αὐλάκας Κύριλλε, ἥδη μεθυσκούσας διὰ τοῦτό σε πίστει, τιμῶντες τὴν μνήμην σου, ἐκτελοῦμεν θεόπνευστε, Ἱεράρχα παυνύφημε· Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε. Ὡδὴ Δ'. Ἐπαρθέντα σὲ ἰδοῦσα.

Νενικηκότα τὰ πάθη τὰ ψυχοφθόρα, καὶ λογισμῶν κρατήσασα, σαρκὸς θεοφόρε, Κύριλλε ἰδὼν ὁ Χριστὸς τῆς θείας σε πρόεδρον, πάτερ Ἐκκλησίας καθίστησιν.

Κληρονομήσας ὡς γόνος ἡγαπημένος, τὴν πατρικὴν τοῦ Μάρκου, ἀρετὴν καὶ τοῦ θρόνου, γέγονας διάδοχος, τοῦ θείου τοῖς ἰχθεσιν, Εὐαγγελιστοῦ παρπόμενος.

Τὸν Χριστοῦ μὲν ὡς πρόβατον ἐποίμανθεις, ὡς δὲ ποιμὴν ἐποίμανσας, τὸ ποίμνιον πάτερ, λόγοις ψυχτροφῶν σου, ὡς πάσις καὶ ἄνθεσι, δαψιλῶς ἐκτρέφων τῇ χάριτι. Θεοτοκίον.

Σεσαρχομένον τὸν Λόγον ἐκ σοῦ Παρθένε, θεοπρεπῶς ἐγέννη-

σας, καὶ μένεις Παρθένος· ὅθεν ἀσιγήτοις φωναῖς, τὸ χαῖρέ σο Δέσποινα, πιστεῖ ἀδιστάκτῳ κραυγάζομεν.

Ὡδὴ Ε'. Σὺ Κύριέ μου φῶς.

Ρεῦμα ὄντως σφοδρὸν πλημμυροῦντος χειμάρρου ὁ σὸς ὦ Κύριλλε ἐκμιμείται λόγος τῶν κακοδόξων ἐκτρέπων μηχανήματα.

Ἰάσω τὴν θδελυράν, τοῦ Ἀρείου διαίρεσιν, ὦ Κύριλλε μιανὰν τε Σαβελλίου ἐκ βάθρων, συναλοιφὴν καθήρηκας.

Λόγους πλουτοποιοῦς, ὡς χρυσὸν καταλέλοιπας, ὦ Κύριλλε, θησαυροὺς δὲ, ὑπὲρ λίθους τιμίους, τοὺς σοὺς τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Θεοτοκίον.

Τίς δύναται τὸ σὸν ἐρμηνεύσαι μυστήριον Πανάμωμε; τὸν γὰρ κτίσει μὴ χωρούμενον πᾶσιν, ἐν μήτρᾳ σου ἐχώρησας.

Ὡδὴ ΣΤ'. Θύσω σοι μετὰ φωνῆς.

Δαβὶδ, Σεραφὶμ τῷ Προφῆτῃ τὸν ἀνθρώκ' τῇ Ἐκκλησίᾳ Χριστοῦ δὲ, ταῖς χερσὶ προσνέμεις Ἱερομύστα, τὸ ἐκ θείου, πυρὸς ἡνθακωμένον καθάρισον.

Ὁμόρους, ὡς Σαμψὼν ἀλλοφύλους οὐκ ἔθραυσας, τὰ δὲ ἀλλόκοτα πάντα, τῶν ἑτεροδόξων διδάγματα, καὶ τὸ κράτος τῆς Ὀρθοδόξου δέδωκας Κύριλλε.

Συνόδου, θεολέκτου σαφῶς προηγούμενος, τὸ δυσθεῶς Νεστορίου, Χριστομάχον θράσος πάτερ καθεῖλες ζήλῳ πνέων ὑπὲρ τῆς ἀληθοῦς θεομήτητος. Θεοτοκίον.

Ὅλην σε περιστερὴν τελείαν καὶ πάγκαλον, καὶ τηλαυγὲς εὐρὼν κρίνον, καὶ κοιλάδων ἄνθος, ὦ Θεομήτορ, ὁ νυμφίος ὁ νοητὸς ἐν σοὶ κατεσκήνωσεν.

Κοντάκιον ἦχος πλ. β'. Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Ἀβυσσον ἡμῖν, δογμάτων θεολογίας, ἐβλυσας σαφῶς, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ Σωτῆρος, τὰς αἱρέσεις κατακλύζουσαν μακάριε, καὶ τὸ ποίμνιον ἀλώβητον τρικυμίας διασώζουσαν· τῶν περάτων καὶ γὰρ Ὅσιε, ὑπάρχεις καθηγητής εἰς τὰ θεία σαφῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τίσιν ἐγκωμίαις; ἢ ποῖα γλώσσῃ τολμήσω ἀνευρημῆσαι Κύριλλον τὸν σοφώτατον; τὸν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐκλάμψαντα καὶ τὴν οἰκουμένην ὅλην φωτίσαντα; τῆς Τριαδικῆς θεολογίας, τὸν ὑψήγορον ἐκφάντορα; τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τὸν ἀκριβέστατον γνῶμονα; τῆς Θεοτόκου τὸν ἐπιστήθιον φίλον; τὸν

διερμηνευτὴν τῶν Γραφῶν, καὶ τὰ βάθη τοῦ πνεύματος, σὺν τῷ Πνεύματι ἐρευνήσαντα; γλωσσῶν γὰρ πλῆθος ρητορικῶς, καὶ ταῦτα κεκαθαρμένων, οὐκ ἐξαρκεῖ πρὸς ἐπίνοιον· πολλῶν δὲ μᾶλλον μία, καὶ αὕτη τοσοῦτον ἐναγῆς, ὅσον ἄμουσος. Ἀλλ' οὖν τῇ συνήθει σι σου φιλανθρωπία θαρρῶν, πάτερ ἀγιώτατε, τῷ ὕψει τῶν σῶν πλεονεκτημάτων, ὁ περιπέσιος ἐγὼ προσεπέλασα, ὡς Οὐρανοῦ πλάτος ἐν βραχεῖα ἐπιφανεία, ὡς γῆς μήκος ἐν χάρτῃ· καὶ ὡς γίγαντα ἐν σφενδόνη δακτυλίου, οὕτω τὰ σά, λόγοις ἐν μικροῖς τὰ μεγάλα περιβαλὼν· καὶ γε σύγνωθι, σὺ γὰρ ὑπάρχεις τῶν περὶ τῶν καθηγητῆς, ὡς τὰ θεία σαφῶν.

Τῷ αὐτῷ Μηνὶ Θ'. Τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀλεξανδρείας. Στίχ. Θανάλλ Κυρίλλος τῆς Ἀλεξανδρείας Πάπας, Πρὸς Κύριον μετῆλθε πάντων Κυρίων, Εὐ-
ρατο τυμβοχοῇ ἐννατον Κύριλλος ἐς ἡμᾶρ.

Τὸν κατὰ πλάτος βίον τοῦ Ἀγίου τούτου, ὃς τις ἤμας κατὰ τὸ ὄν· ἔτος, (ὅρα εἰς τὸν Νέον Ἐκλόγιον). Σημειοῦμεν δὲ ἐνταῦθα, ὅτι ἡ καθ' ἑαυτοῦ καὶ κυρία μνήμη, καὶ κοίμησις τοῦ Ἀγίου τούτου ἑορτάζει σήμερον. Τὴν δὲ ΙΗ'. τοῦ Ἰαννουαρίου δὲν ἑορτάζεται ἡ μνήμη τῆς τελευτῆς αὐτοῦ. ἄλλ' ἡ μνήμη τῆς φυγῆς του, δηλαδὴ τῆς ἀπὸ τῆς Ἀλεξανδρείας εἰς Ἐφεσον· ἴσως ἀναβάσεώς του. Ἀξία γὰρ ἐροῦν ἐκρίθη ἡ τοιαύτη τοῦ Ἀγίου φυγή, ὡς πρόξενος γενομένη αἰτία πολλῶν ἀγαθῶν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Καθότι δι' αὐτῆς, ἡ μὲν Ἀγία καὶ Οἰκουμένη Τρίτη Σύνοδος συνεκροτήθη, ἡ δὲ τοῦ Νεστορίου βλάσφημος αἵρεσις ἐξωστρακίσθη. καὶ ἡ Ὀρθοδοξία τῆς πίστεως εἰς τὴν οἰκουμένην ἐκυρύχθη. Μαρτυροῦσι δὲ τοῦτο καὶ ἄλλα πολλὰ, μάλιστα δὲ οἱ ἐν τῇ δεκάτῃ ὁγδοῇ τοῦ Ἰαννουρίου εὐρισκόμενοι στίχοι οὗτοι. «Φυγῆς Κυρίλλου σήμερον μνήμη ἔχει· Ἀλλ' οὐ τελευτῆς τῆς ἀειμνήστου, Κτίσις». Τὸ δὲ σιγῇ: (ἀντὶ φυγῆς) εὐρισκόμενον ἐν τοῖς τετυπωμένοις Μηναίοις, τυπογραφικὸν σφάλμα ἐστίν. Ὅτι δὲ σήμερον εἶναι κυρίως ἡ μνήμη τῆς κοιμήσεως τοῦ Ἀγίου, μαρτυροῦσι τοῦτο καὶ οἱ ἄνωθι· στίχοι τοῦ Χριστοφόρου Πατρικίου Μιτυληναίου. Ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις τοῦ Ἱεράρχου Κυρίλλου ἐλεῆσαι ἡμᾶς ὁ Θεὸς ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάθρωπος Ἀμήν.

Τῷ αὐτῷ μηνί, τῶν Ἀγίων 5 Παρθένων Θέκλας, Μαριάμνης, Μάρθας, Μαρίας, καὶ Ἐνναθῆ. Τοῦ Ἀγίου Ἱερομάρτυρος Ἀλεξάνδρου Ἐπισκόπου Προύσης. Τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Ἀνανία, τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κύρου, αἱ Ἀγίαι 3 Παρθενομάρτυρες αἱ ἀπὸ Χίου ζῆφι τελειοῦνται, τοῦ Ὁσίου πατρὸς ἡμῶν Κυρίλλου ἐν τῇ λαϊκῇ λίμνῃ τοῦ θρυματουργοῦ Ρώσου.

Ταῖς τῶν σῶν Ἀγίων καὶ τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ Ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ Ἀβραμιαῖσι.

Ἐν τῷ Συναίῳ, ἀκρωτηρίῳ πάλαι γνόφον εἰσδύς, νόμον εἶλε μάκαρ Κύριλλε ὁ Μωϋσῆς, ἀναιροῦντα τὸν τοῦ γράμματος· σὺ δὲ ἀνέπτυσας, τὸ κεκρυμένον βάθος τοῦ Πνεύματος.

Νομοθεσίας, δι' αἰνιγμάτων ὡς νηπίος τὸ πρὶν, πάτερ δεδομένης κάλυξι καλυπτὰ, ὡς περ ῥόδα τὰ νοήματα, σὺ ἀπεκάλυψας, ἐρμηνεύσας τοὺς τύπους σαφέστατα.

Θεοκηρύκων, καὶ θεολήπτων τὰ δισέφικτα, τεύχη Προφητῶν, τῇ χάριτι ἐμπνευσθεῖς, τοῦ ἐκείνου ἐμφρήσαντος, πνεύματος Κυρίλλε, εἰλικρινῶς ἡμῖν ἡεσάφησας.

Ἐν ἀσυγχῇτῳ, ἐνώσει θεῖα καὶ ἀτμήτῳ σαφῶς, πάτερ δικι-
ρέσεις τρεῖς μὲν θεολογῶν, ὑποσάσεις· ἔφης Κύριλλε, ἀπαρᾶλλὰ-
κτους δὲ, ἐν οὐσίᾳ μιᾷ καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ τοῦ θρόνου, τοῦ ἐπηρμένου ὁ καθήμενος, θρόνον ἐπὶ γῆς Παρθένε Θεοπρεπῇ, εὐρηκῶς ἐπανεπαύσατο. Εὐλογημένη σὺ, Θεογεννήτορ ἄχραντε Δέσποινα.

ᾠδὴ Η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Ὡς κύμα θαλάσσης ἀληθῶς, ἐν σοὶ ἐξέβλυσεν, ἡ τῆς σαφείας πηγὴ· καὶ γὰρ ἀέναντοι ἔρρευσαν, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας σου, πάτερ δογμάτων εὐσεβῶν καθὼς προεῖπε Χριστὸς· ὑπερβαίνει ψάμμον γὰρ, τεύχη τὰ σά τὰ θεόλεκτα.

Νομῆς καὶ διδάσκαλος σοφός, τῆς Ἐκκλησίας δευχεῖς τὰς δύο Κυρίλλε, σαφῶς ἀνέπτυσας Ὅσιε, διαθήκας καὶ ὡς ἄγκυραν, καὶ πατρικὸν κλῆρον, τοὺς σοὺς, ἔχουσα λόγους βοᾷς. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Λόγου σαρκθέντος δι' ἡμᾶς, τοῦ παντεχνήμονος, σὺ τὴν ἀπόρρητον, διδάσκεις ἔνωσι· Κυρίλλε, ἀδικίρετον ἀσυγχῆτον, τὰς ἐφ' ἑκάτερον προπας, ἴσως ἐκκλινὰς βοᾷς. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Κυρίως γεννήσασα Θεόν, κυρίως πᾶναγενε, μήτηρ εἰδείχθη· Θεοῦ, ἐπαληθεύσαν φέρουσα, καταλλήλως τῷ γεννήματι, θεω-
νομένη· οἱ πιστοὶ, ὅθεν δοξάζομεν, Θεοτόκον σε θεοφρόνως πινά-
μωμε Δέσποινα.

ᾠδὴ Θ'. Εὖα μὲν τῷ τῆς παρακοῆς.

Ἦψωμα Χριστοῦ κατεπαρθὲν τῆς γνώσεως, καὶ τῆς τούτου θεομήτορος, Κυρίλλε ἅπαν κατὰ κράτος, καθεῖλες Νεστορίου τὸ

ἄθεον, Ἰῶν δὲ αὐτὸς ὡς αὐτὸς καὶ σύγχισιν, τῶν Ἀκεφάλων τὴν τῶν φύσεων.

Ρῶσει τῶν φρενῶν καὶ φωτισμῷ τῆς χάριτος, τὴν Τριάδα ὁμοούσιον, τὸν τε σεσαρκωμένον Θεὸν θεολογήσας μακάριε, ὀφθεις τε Θεοτόκου ὑπέρμαχος. ἐν τοῖς ὑψίστοις νῦν δεδόξασιν.

Ἄνωθεν ἡμᾶς τοὺς ὑμνητὰς αἰοῖδιμε, ἐποπτεύεις πάτερ ἱλαῶς, ἀνακτι νίκας σταυροφόρῳ, βραβεύων καὶ ὑψὼν ταῖς πρεσβείαις σου, τὸ κέρας Ὁρθοδόξων φωτίζων τε, τοὺς τὴν σὴν μνήμην μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ἀνθρακα τὸν νοητὸν ἀγνὴ πανάμωμε, Ἡσαίας ὃν θεάεται, φέρεις ἀγκάλαις Θεομήτορ, μορφῇ τῇ ἡμετέρᾳ νοούμενον, καὶ κόσμῳ τὴν σωτηρίαν βραβεύοντα· ὅθεν σὲ πάντες μεγαλύνομεν.

ΕΞΑΠΟΣΤΟΛΑΡΙΑ

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθόμεν.

Τὸν ἱεράρχην ἀπαντες, καὶ κριτὴν Οἰκουμένης, Κύριλλον μακαρίσωμεν, ἰδὼν Πατέρωι πατέρα, Ποιμένων τε Ποιμενάρχην· οὗτος γὰρ τῆς Τριάδος, ὀρθότατα ἐκήρυξε, τὸ μυστήριον πᾶσι, καὶ τῆς φρικτῆς, δι' ἡμᾶς τοῦ Λόγου οἰκονομίας, τῶν δυσεδῶν αἰρέσεων, πλάνην τρέψας γενναίως.

Θεοτοκίον.

Μετὰ τὸν Θεὸν Πανάμωμε, σὺ Θεὸς ἀνεδείχθης, τὰ δευτερεῖα ἔχουσα τῆς ἀρχαίας Τριάδος· τῆς πίστεως ἀρχὴ πρώτη, καὶ ἐλπίδος ἡ βάσις, τὸ ἔρεισμα τῆς πράξεως, καὶ κριτὴς θεωρίας, ἀκροστιχίς, Προφητῶν ἀπάντων, καὶ Γραφῶν πίναξ, πόλου καὶ γῆς τεράστιον, καὶ στοσεῖον τοῦ Κόσμου.

Εἰς τοὺς αἰνους, ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Τῶν φιλεόντων τὰ πλήθη, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ μνήμην τὴν φωσφόρον, τοῦ ἐνθέου Κυρίλλου, κροτήσωμεν ἐν ὕμνοις, χαρμονικοῖς, τὸν Σωτῆρα δοξάζοντες, τὸ θαυμαστῶσαντα τοῦτον ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐν γῇ, ὡς μέγαν ἦλιν.

Τῶν νοημάτων τῷ ὕψει, καὶ τῇ λαμπρότητι, καὶ τῷ ἰδιοτρόπῳ, κάλλει τῆς φράσεώς σου, Κύριλλε τρισμάκαρ, φωταγωγεῖς, τῶν πιστῶν τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν καρδίαν εὐφραίνεις καὶ ἀκοὴν καθιδύσεις ἱερώτατε.

Μετὰ Θεὸν πᾶν ἰσχύει, ὄντως ἡ μήτηρ Θεοῦ, σὺ δὲ φίλος ὑπάρχων, τῆς μητρὸς Θεοῦ πάλιν, Κύριλλε μεγάλην ἔχεις ἰσχύν, διδανῶσαι πᾶν αἷτημα. Ὅθεν ἡμῶν τὰς αἰτήσεις σὼν ὑμνωδῶν, ἀποπλήρου ταῖς πρεσβείαις σου.

Τοῖς ἱεράρχαις συνήθης πάνσοφε Κύριλλε, ὡς ἱεράρχης μέγας, Θεολόγοις τε πᾶσιν, ὡς ὄντως θεολόγος, καὶ νῦν τρανῶς, τῷ

φωτὶ ἐλλαμπόμενος, τῆς ὑπερθέου Τριάδος μνεῖαν ποιῶν, ἡμῶν πάντων τῶν τιμώντων σε.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν ἀγίων Πατέρων ὁ χαρὸς, ὁ ἐν Ἐφέσῳ τῇ πόλει συνελθὼν, τῆς λεπτῆς φρονήσεως, σὲ ἀγαμέων καὶ κρίσεως, πανεύφημε Κύριλλε, ψῆφῳ συνοδικῇ βραβεῖχ σοι ἐχαρίσατο, Κριτὴν τῆς οἰκουμένης καλεῖσθαι, καὶ ἐν τῷ λειτουργεῖν Θεῷ, λεπτόν ἐπὶ κεφαλῇ φέρειν ὀρόνιον· διὸ ἀπὸ ἀνατολῶν ἡλίου μέχρι δυσμῶν, αἰνετὸν τὸ ὄνομά σου· ὅτι ἐν τῇ σοφίᾳ σου, Νεστόριον κρίνας τὸν τῆς οἰκουμένης ἐχθρόν, ὅλην ἑλρινὰς τὴν οἰκουμένην, τὴν ὑπὸ τούτου ταραττομένην· καὶ νῦν μετὰ παρρησίας, Χριστῷ καὶ τῇ Μητρὶ τοῦ Χριστοῦ παριστάμενος, πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐκ πόθου τελούντων τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν. Δέσποινα πρόσδεξαι. Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις. Εἰς τὴν λειτουργίαν, (εἰ βούλει, ἐὰν ὁ ναὸς ᾖ τοῦ Ἀγίου, εἰπὲ Ἀντίφωναν τοῦ Ἀγίου Νικολάου) εἰδέ μη. Τυπικα, οἱ Μαχρισμοί, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ ἁγίου, ὡδὴ Γ' καὶ Δ'. Ἀποστολὴν καὶ Εὐαγγέλιον, (ζῆτει τῇ ΚΕ'. Ἰαννουαρίου.) Κοινωνικόν. Εἰς μνημόσυνον. Εἰς τὰ δίπτυχα ψάλλε τὰ παρόντα.

ΜΕΓΑΛΤΝΑΡΙΑ

(ὑπὸ τοῦ ἐκδότου.)

Κύριλλον τὸν μέγαν καθηγητὴν, ὕμνοις ἐγκωμίων ἐπαινέσωμεν οἱ πιστοί, ὅτι Νεστορίου καθεῖλε τὰ ληρώδη, καὶ τὴν Θεοτόκον, τρανῶς ἐκήρυξεν.

Στύλος εὐσεβείας καὶ ἀκλόνητος, κανὼν ἀληθείας ἀνεδείχθης λαμπρότατος, καὶ τῆς Ἀλεξάνδρου, σὺ μέγας κλέος ὡφθης, τῶν Ὁρθοδόξων πάντων προστάτης μέγιστος.

Νῦν καιρὸς ἀνάγκης ἦλθεν ἡμῖν· νῦν πάρεστι χρεῖα, βοηθείας ἱεράρχα Χριστοῦ, λύτρωσαι οὖν πάσης ἀνάγκης τῆς παρούσης, καὶ χεῖρα βοηθείας, Κύριλλε ὀρεξον.

Περὶ Ἀγάπης εἰς τὸν Θεόν, καὶ πρὸς τὸν πλησίον.

Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ· καὶ ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφόν του. Καὶ εἰς ἀγαπᾷς τὸν Θεόν, καὶ μισῆς τὸν ἀδελφόν σου, ψεύστης ἐστὶ. Ὁ νόμος καὶ οἱ Προφῆται ἐν ταύταις ταῖς δυσὶν ἐντολαῖς κρίμονται. Ὁ Θεὸς ὁ χριστιανὸς μὲ αὐτὰς τὰς 2 Πτέρυγας πετᾷ εἰς τὸν Οὐρανόν. Λέγων ὁ Κύριος. Ἐάν τηρέσετε τὰς ἐντολάς μου μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου. Καὶ αὕτη ἐστὶν ἐντολὴ ἡ ἐμὴ ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐν τούτῳ γινώσθε πάντες ὅτι ἐμοὶ ἐσθε μαθηταί, εἰς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Κεφάλαιον τῶν ἀρετῶν εἶναι ἡ ἀγάπη, ὁ ὁποῖος ἔχῃ αὐτὴν ὅλας τὰς ἀρετὰς ὁποῖα δταν ἐνεργεῖται ἡ πίστις μὲ τὴν ἀγάπην. Χωρὶς τῆς ἀγάπης ἡ πίστις εἶναι νεκρά.

Ἐν τῇ φιλαδελφίᾳ, ἐν τῇ ἀγάπῃ, καὶ ἐν τῇ ὁμοψυχίᾳ, ἐκεῖ ἐντετατατο Κύριος τὴν εὐλογίαν του, λέγει ὁ θεὸς Δαβὶδ. Λέγει ὁ Κύριος. Πλήρωμα νόμου, καὶ τελειότητος εἶναι ἡ ἀγάπη. Ὁ Ἰσὶδὴμος Πυθαγόρας, λέγει τὴν ἀγάπην τρελὴν. 1. Τῆς πίστεως καὶ ἐπιστήμης πρὸς τὸν θεόν. 2. Ἡ Προερχομένη ἀπὸ ἀλλήλους ἀπὸ εὐεργεσίας τῶν ἀνθρώπων. Καὶ 3. Καλλίτερον νὰ περιπατῆς εἰς τὸ σκότος, παρὰ νὰ μὴν ἔχῃς ἀγάπην μὲ τοὺς ἀδελφούς σου. Λέγει ὁ θεὸς Δαβὶδ. Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν, ἡ τί τερπνόν, ἀλλ' ἡ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἡ ἀγάπη σκεπάζει καὶ ἐξαλείφει πλῆθος ἁμαρτιῶν. Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Ἄν ὁσῶν ἐλεημοσύνην ὅλην μου τὴν περιουσίαν, ἂν παραδῶ τῷ σώματι μου, εἰς θάνατον νὰ τὸ καύσω, ἀγάπην δὲν ἔχω, τίποτα δὲν εἰμαι.

Οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔχοντες τὴν ἀγάπην ἐνικοῦσαν τοὺς ἐχθρούς καὶ ἔμειναν νικηταί. Λέγων ὁ θεὸς Παῦλος, νὰ ὑπομένωμεν ἀλλήλους μὲς διὰ τὸν Χριστόν, διὰ νὰ ἔχωμεν τὴν ἀγάπην, διότι, εἰμεθα ἐν σώμα, καὶ ἐν πνεύμα, διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καὶ εἰμεθα χριστιανοί. Θέλης νὰ σε ἐπαινοῦν ἄλλοι, πρέπει καὶ σὺ νὰ ἐπαινεῖς αὐτούς. Μακάριοι οἱ εὐρηγοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται. Ὁ διάβολος σπέρνει ζιζάνια διὰ νὰ μὴς κολάσῃ, διὰ νὰ μὴν ἔχωμεν τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ ὁ Θεὸς φροντίζει πάντοτε τὴν σωτηρίαν ἡμῶν, καὶ ἀγαπᾷ τὸ πλάσμα του νὰ σωθῇ. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει. Οὐδεὶς θέλει μὲ γνωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, διότι μὲ νικᾷ ἡ ἀγάπη του, καὶ θὰ ὑπομένω γενναίως τοὺς πειρασμούς, καὶ ὅλα τὰ λυπηρὰ ὅπου θὰ μοῦ ἔλθουν, καθὼς ἔστειλε καὶ ἐπιστολάς διὰ ἐνθύμησιν καὶ βεβαίωσιν τῆς ἀγάπης, εἰς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, τὸ δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ἀνίκητος πύργος ἐν τοῖς πειρασμοῖς, ὁ νοῦς ὁ οὐράνιος, τὸ θεμέλιον, καὶ ἡ βᾶσις τῆς Ἐκκλησίας, τὸ στόμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ κήρυξ, ὁ διδάσκαλος, τῆς οἰκουμένης ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὁ ἰδριτὴς τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας ὕψωσε τὴν ἀγάπην, καθ' ὅλον τὸ κύρηγμά του καὶ εἰς τὰς ἐπιστολάς του. Καθὼς καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὸν Ἱερὸν Εὐαγγέλιον.

ΟΜΙΛΙΑ ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ.

Ἐπίστευεν ὁ Ἀβραάμ εἰς τὸν θεόν, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεός. Ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πάντα τὰ ἔθνη, καθ' ὁμοιότητα τῆς πίστεως σου πιστεύοντα τὰ ἔθνη θέλουσιν εὐλογηθῇ. Λέγων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Προϊδούσα ἡ γραφὴ, ὅτι ἐκ πίστεως δικαιοὶ τὰ ἔθνη ὁ Θεός, προεργασάτο τῷ Ἀβραάμ, ὅτι καθὼς σὺ ἐπίστευσας κατὰ

μίμησιν σ.υ., ὅσοι πιστεύουν σωθήσονται. Λέγων ὁ Κύριος. Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Πίστις γὰρ χωρὶς ἔργων, οὐδὲν ὠφελεῖ. Λέγει ὁ Κύριος. Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν Οὐρανῷ, Λέγει ὁ θεὸς Παῦλος. Θεὸν ὁμολογοῦσι εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπαθεῖς, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι. Ὅρως ψυχὴ ἀθλία, ὅτι οὐκ ἐστι σωθῆναι, ἐν πίστει μόνῃ χωρὶς ἔργων. Ὁ θεὸς Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος λέγει. Ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων εἶναι νεκρά· δεῖξον τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου. Ὁ πιστεύων δὲν ὑπερηφάνευεται, ὁ πιστεύων δὲν προξενεῖ ταραχάς, ἀλλὰ μιμνῆται τὸν Κύριον λέγων, Μῖθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι ποῶς εἰμὶ καὶ ταπηνός τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρίσκειται ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Μακάριοι οἱ πραεῖς, ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσιν τὴν γῆν. Ὁ πιστεύων γελᾷ, μισεῖ τὴν ἀδικίαν, καὶ ἀγαπᾷ τὴν δικαιοσύνην. Ὁ πιστεύων πάντα πειρασμὸν ὑπομένει, ὁ πιστεύων δὲν ἐπιτοκεῖ, δὲν σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν του, δὲν μολύνει τὸ σῶμα του μὲ πορνείαις καὶ ἀκαθαρσίαις. Λέγει ὁ θεὸς Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος ὅστις ὑπομένει πειρασμὸν, στέφανον δόξης, δεξεται, ὃν ἐπηγγεῖλατο Κύριος, τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν. Ὁ πιστεύων προσεύχεται, δὲν λείπει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ στόματός του. Λέγων ὁ Προφήτης Μωϋσῆς. Ὁ γὰρ ἐν ἀληθείᾳ πιστεύων, καὶ καρδία, οὗτος ἐργάτης ἐστίν· ὁ δὲ ἐν στόματι πιστεύων, καὶ οὐ καρδία, οὗτος τοῖς ἔργοις καινός ἐστὶ. Λέγων ὁ Μωϋσῆς. Ἐγγύζει μοι ὁ λαός οὗτος ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, καὶ ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν ἐφύσαντο αὐτῷ. Ὁ πιστεύων δὲν συκοφαντεῖ, δὲν λοιδορεῖ, ἀλλὰ ἐγκωμιάζει αὐτόν, καὶ ὁ Κύριος μακαρίζει αὐτόν, ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων ἐν τῇ Βασιλείᾳ τῶν Οὐρανῶν. Ὁ πιστεύων δὲν ἀσταλαμβάνει ἀναξίως τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἀλλὰ καθαρίζει τὸν τὸν ἑαυτόν του, ἀπὸ κάθε ρύπον ἁμαρτίας. Λέγων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Δοκιμαζέτω ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτόν του, καὶ οὕτως ἐκ τῶν ἔργων ἐσθίτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω. Οἱ πιστεύοντες δὲν ἐπαίρονται ἐν ἐπαῖνοις, καὶ κολακείαις λέγει ὁ θεὸς Δαβὶδ. Βλέπεις ποῖαν εἶχαν ἀγάπην, ἡ ἐν ἀληθείᾳ πιστεύοντες. Ὁ πιστεύων ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ὁρθῶς πιστεύοντας. Καὶ μετὰ τῶν μισούντων ἡμῖν εἰρηνικός ἐπίστευσα διὸ ἐλάλησα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν διὸ καὶ λαλοῦμεν.

ΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗΣ

Λέγων ὁ Κύριος. Παντὶ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου, καὶ τὸν θέλοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μὴ ἀποστραφῆς. Λέγων ὁ Προφήτης Δαβὶδ. Μακάριος ὁ συνεὼν, ἐπὶ πτωχῶν καὶ πένητα, ἐν ἡμέρᾳ πονηρᾷ ρύσεται αὐτόν ὁ Κύριος. Λέγων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τοὺς Φιλιππησίους. Ὅσμην εὐδοκίας θυσίαν δεκτὴν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ. Ὁ Σακχαῖος ἐξήλειψε τὰς ἁμαρτίας του διὰ τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ ἤκουσε ἐκ τοῦ Κυρίου, σήμερον σωτήριά τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο. Διὰ τῆς ἐλεημοσύνης εἰσερχόμεθα εἰς τὸν Οὐρανόν· Καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἀνελείφθη εἰς τὸ ὅρος τῶν Ἑλλείων. Λέγων ὁ θεὸς Δρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἀδύνατον εἶναι χίλια καλὰ νὰ κατορθώσωμεν ἄνευ ἐλεημοσύνης δὲν δυνάμεθα νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ Παραδείσου. Ὁ Προφήτης Ἠλίας ἀνέστησεν τὸν υἱὸν τῆς χήρας, διὰ τὴν ἐλεημοσύνην ὅπου ἔκαμεν εἰς αὐτόν ἡ μήτηρ του. Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται. Ὁ Δαβὶδ. Οὐκ εἶδον δίκαιον ἐγκαταλειμμένον ζητῶν ἄρτον. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Διάλογος, ἐπροσχάλεσεν εἰς τὴν Τράπεζάν του 12 ἄνθρώπους, νὰ τοὺς φιλέσῃ καὶ μετρεῖ καὶ ἦσαν 13· διότι Ἄγγελος Κυρίου

ὅπου εἶχε δώσει 3 φοραὶς ἐλεημοσύνην. Λέγων ὁ Κύριος εἰς τὸν Ἅγιον Μαρτίνον Ἐπ. Φραγκίας, διατί λυπεῖσαι καὶ εἶσαι περίλυπος, ἔχε θάρρος διότι χθὲς με εἶδες γυμνὸν καὶ με ἐνέδωκας πεινασμένον καὶ με ἔθρεψες, διψασμένον καὶ με ἐπότισες, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ φιλέω ἀβλαβῆ ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ θὰ σὲ κάμω μετὰ θάνατον κληρονόμον τῆς Βασιλείας μου. Ὁ δίκαιος Ἰωβ λέγει. Ὁ Κύριος ἔδωκεν, ὁ Κύριος ἀφείλετο· ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω καὶ ἐγένετο· εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον. Λέγων ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ ἐλεήμων περὶ ἐλεημοσύνης, Μέλιτος γεύσις ἡδυτάτη με τενήνκεται εἰς δάκιμον χρυσὸν σοι, τῇ πλουσίᾳ σου γὰρ προσέχων προαιρέσει ὡς Πειθήτης πλουσίως σοὶ χορηγεῖ τὰς ἀντιδόσεις. Ὁ αὐτὸς λέγει. Ὁ ἔχων πίστιν, οὐ δεῖται χρημάτων· οἱ δὲ χρημάτων ὅλως ἐρᾷ πίστει πάντως ἐστὶν ἔρημος. Ὁ ἐλεῶν πτωχὸν δανείζει Θεῷ. Ἐχε θάρρος λέγει ὁ Κύριος μὴ φοβέσθαι ἐμένα δανείζεις. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος Ἰλαρὸν γὰρ δόξα ἡ ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Ἡ ἐλεημοσύνη ἀναβιβάζει εἰς τόσον ὕψος τὸν ἐλεήσαντα εἰς τὸν Θεόν, καθὼς μία Βασίλισσα ἀνέρχεται εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ οὐδεὶς τῶν στρατιωτῶν τολμᾷ νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Πρώτη θυγατέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη διὰ τοῦτο λέγει ἡ Γραφή. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου διότι αὐτὴ ἐκατάπεισε τὸν Θεὸν καὶ ἔγεινεν ἄνθρωπος, διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Εἰς τὴν Ἰόππην ἦτον μία κόρη Ταβιθά ὀνόματι, ἡ ὁποία εἶχε ἔργον τὴν ἐλεημοσύνην ἐνέδυνεν χήρας ὀρφανὰ, ἔτρεφεν τοὺς πτωχοὺς, ἀσθένειαν βαρέως καὶ ἀπέθανεν, τί ἔκαμαν οἱ πτωχοὶ; δὲν ἄφιναν νὰ τὴν θάψουν, ἀλλὰ ἔστειλαν καὶ ἔφεραν τὸν Ἀπόστολον Πέτρον, καὶ ὡς εἶδεν τὰ δάκρυα καὶ τοὺς ἀναστεναγμοὺς τῶν πτωχῶν, ἀνέστησε διὰ προσευχῆς τὴν Ταβιθά. Ἡ ἐλεημοσύνη λύει τὰ δεσμὰ καὶ δίδωκε τὸ σκότος, Ἡ ἐλεημοσύνη κάμει μεγάλας εὐεργεσίας, εἰς τοὺς εὐεργετοῦντας αὐτὴν μετ' εὐχαριστίας. Ὁ Πατριάρχης Ἀβραάμ διὰ τῆς φιλοξενίας εἶδε τὴν Τρωσιπτόστατον Θεότητα ὡς σχῆμα ἀνθρώπων. Ὁ Μέγας Βασιλεὺς λέγει. Οὐκ ἠλέησας, οὐκ ἐλεήθης· οὐκ ἀνοίξας τὴν οἰκίαν, ἀποπεμφθείσης τῆς Βασιλείας· οὐκ ἔδωκας τὸν ἄρτον, οὐ λήψει τὴν αἰώνιον ζωὴν.

Διὰ τοὺς Κόνωπας ὅπου τρώγουν τοὺς ἀνθρώπους. Τοῦ Κυρίου δεσθώμεν.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐλευθερώσας τὸν Ἰσραὴλ ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ Φαραὼ, καὶ ἐχάρησας εἰς αὐτὸν τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, λύτρωσον Κύριε καὶ ἐλευθερώσον τοὺς δούλους (τῆδε), ἀπὸ τὰς παγίδας τοῦ νοητοῦ Φαραὼ, τὸ πλῆθος τῶν κωνόπων, τῶν μισασμένων τούτων ζώων. Ναὶ Κύριε ἐπικουσον τὴν ἱκετήριον ταύτην δέσιν τὴν ἐκ τῶν χειλέων προσφερομένην, καὶ ἀπῆλλαξον ἡμᾶς ἐκ τῆς δεινῆς ταύτης μάστιγος, διὰ πρεσβειῶν τῆς Παναχράντου σου μητρὸς τῶν Δυνάμεων Ἀσωμάτων τοῦ θαυματουργοῦ θεράποντος καὶ προστάτου ἡμῶν Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ ἀσκήσαντος, τῶν Ἀγίων (τῆς ἡμέρας) καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Δέσις εἰς τὸν Ῥῥιστον, ἐορταζούσης Συντεχνίας.

Θεὸς καὶ Κύριε τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, Δέσποτα Παντοκράτωρ Ἰησοῦ Χριστέ εὐχαριστοῦμέν σε, ὅτι ἐν τῇ ἀπειρῇ σου

μακροθυμία, ἐπιχωρηγεῖς εἰς ἡμᾶς πλούσια τὰ ἐλέη σου καὶ δίδεις εἰς ἡμᾶς ἐν ἀφθονίᾳ τὴν καθυμερούσαν τρεφὴν, καὶ εὐλογεῖς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν μας, πρὸς προορισμὸν τῆς ὑγείας τοῦ σώματος. Ναὶ φιλεῖς πλάγχθε καὶ προνοητὰ τοῦ συμπαντος κόσμου, ἐπάκουσον καὶ ἡμῶν σήμερον, τῶν ἐορταζόντων τὴν Ἀγίαν ἑορτὴν καὶ πανύγριν ταύτην, ἵνα ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀδελφικῇ ἀγάπῃ ἐκπληροῦμεν ἀπροσκόπτως, τὴν συντεχνίαν, ἐπὶ μέγα σκοπὸν, ὃν ἀποδοκώμεν, καὶ ἀξίως συνεορτάσωμεν, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς τιμῶμεν τὸν ἐορτάσαντα Ἅγιον, πολυούχον καὶ προστάτην ἡμῶν Διονύσιον τὸν ὑπέρμαχον φύλακα τῆς πατρίδος μας. Ἀμήν.

Δέσις διὰ τὰς ἐν λιμῷ πασχούσας Οἰκογενείας τῆς Ἀγίας Μαρίνης.

Ἀναρχε, ἀθάνατε, ἄχρονε, ἄκτιστε, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνεξίχνιαστε Κύριε, Δημιουργὲ τοῦ συμπαντος κόσμου, προνοητὰ τῆς ἀνθρωπότητος, ὕμνω τὴν ἀναρρίθμητον εὐσπλαχνίαν σου, ὅπου ἠθέλησας νὰ με συντάξῃς με τοὺς ἐκλεκτοὺς σου δούλους, πλήρωσον τὰ αἰτήματα τῶν ἐπικαλουμένων τὸ Ἅγιόν σου ὄνομα, χάρισαι αὐτοῖς τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν κατὰ τὸ μέτρον τῆς πίστεως τῶν. Ἀξίωσον ὅλων ἐκείνων ὅπου οἰκοδομοῦν Ἐκκλησίας καὶ λειτουργοῦσιν προσευχόμενοι τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν, καὶ μὴ ἐγγύστη χειρὶ κολαστήριος, οὔτε πείνα, οὔτε θανατικὸν, οὔτε ἄλλη βλάβη ψυχῆς καὶ σώματος. Θεὲ καὶ Κύριε τοῦ ἐλεύους ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος Δεσπότης, πρεσβεῖαις τῆς Παναχράντου σου μητρὸς, τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος Μαρίνης καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

Εὐχὴ τῆς Ἀγίας Βαρβάρας διὰ τοὺς εὐλογιῶντας.

Ἀναρχε Θεὲ, ὁ ποιήσας τὸν Οὐρανὸν ὡς καμάραν, καὶ θεμελιώσας τὴν γῆν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ προστάζων τὸν ἥλιον νὰ φωτίζει τὸν κόσμον, καὶ τὰ νέφη νὰ βρέχωτιν, ὁ εὐεργετῶν τοὺς δικαίους καὶ ἁμαρτωλοὺς, ὁ πλουσιόδωρος δεσπότη καὶ ἀνεξίκακος Δεσπότης τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, ἐπάκουσον τῆς δούλης σου δευμένης καὶ μὴ ἐγγύσαι χειρὶ κολαστήριος εἰς τὸν οἶκον ὅπου μνημονεύουν τὸ ὄνομά μου, οὔτε λοιμώδους νόσου, οὔτε λώβη, οὔτε ἄλλη θανατηφόρος ἀσθένεια νὰ λυπήσῃ τὴν οἰκογένειαν. Διότι σὺ Κύριε μου γινώσκεις τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀνθρώπων. ὅπου πύδοκῃς νὰ πλάσῃς κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν εἰδικὴν σου πρεσβεῖαις τῆς Θεοτόκου, τῶν Ἀγίων μεγαλομάρτυρων γυναικῶν Βαρβάρας καὶ Ἰουλιανῆς καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

**Εὐχή εἰς τὸν Ἅγιον Ἱερομάρτυρα Χαράλαμπον.
Τοῦ Κυρίου δευθώμεν.**

Κύριε ὁ Θεός μου εὐχαριστῶ σοι. ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος ὑπάρχεις διὰ τὴν ἐπατάξας τὸν ἐχθρὸς μας διάβολον, καὶ ἐλύτρωσας ἀπὸ τὸν θάνατον τὸ ἀνθρώπινον γένος, μνήσθητι ἡμῶν Κύριε ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, καὶ ὅποιος ἐπικαλεσθῇ καὶ ἐορτάζει τὸ ὄνομα μου, νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ κακὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ, οὔτε θανατηφόρος ἀσθένεια, οὔτε πανοῦκλα, οὔτε πείνα, ἀλλ' εἰρήνη καὶ εὐλογία, καὶ ἱσχύς ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ πλήθος σίτου εἰναι καὶ ἐλαίου, καὶ αἱ εὐχαὶ τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Χαράλαμπους φυλάττων ἡμᾶς ἀβλαβεῖς, καὶ ἀνεπηρέαστους ἀπὸ ἀσθενείας, ἵνα μὲ θερμὴν πίστιν δοξάζωμεν τὸν ἀναρχὸν Πατέρα τὸν μονογενῆ Υἱόν, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

**Εὐχή εἰς Ἁγιασμόν. Ἐκ τοῦ ταμείου τῆς Ὁρθο-
ξίας δελ. 136, τοῦ Κυρίου δευθώμεν.**

Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τὸ πικρὸν ὕδωρ ἐπὶ Μωϋσέως τῷ λαῷ σου εἰς χλυκότητα μεταποιήσας καὶ τὰ βλαβερά ὕδατα ἐπὶ Ἐλισαίου ἄλατι θεραπεύσας, καὶ τὰ Ἰορδάνεια ρῆθρα ἁγιάσας τῇ ἀρχάντῳ σου Ἐπιφανείᾳ, αὐτὸς καὶ νῦν Δέσποτα ἁγιάσον τὸ ὕδωρ τοῦτο τῇ ἐνεργείᾳ καὶ ἐπιφτησίᾳ τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, τοῦ γενέσθαι αὐτὸ πᾶσι τοῖς ἀρυομένοις καὶ μεταλαμβάσουσιν ἐξ αὐτοῦ εὐλογίας πηγὴν, ἱατρειὸν παθῶν ἁγιασμόν οἰκῶν πάσης ἐπιβουλῆς, ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου ἀλεξητήριον. Ἐλθέτω τὸ πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ κατασκήνωσον ἐν τῷ ὕδατι τούτῳ καὶ τοὺς σπύλους τῶν προσερχομένων ἱασάμενος, εἰσάγαγε πάντας ἡμᾶς εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν. Σὺ γὰρ ὁ ἁγιασμός ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπωμεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Εὐχή καθημερινὴ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Δέσποτα Παντοκράτωρ, ὁ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μονογενοῦ σου Υἱοῦ, δός μοι σῶμα ἄστυλον, καρδίαν καθάρην, νοῦν γρήγορον, γνῶσιν ἀπλανῆ, Πνεύματος Ἁγίου ἐπιφοίτησιν, εἰς τὸ ποιεῖν τὰς Ἀγίας σου ἐντολάς, πρὸς πληροφορίαν τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν πίστεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν μεγαλύνειν καὶ δοξάζειν, τὸ ὄνομα σου τὸ Ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ὡς πρέπει δόξα τιμὴ καὶ προσκύνησις ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Μαΐου 12. Τῶν Ὁσίων Πατέρων Ἐπιφανίου Ἐπ. Κύπρου καὶ Γερμανοῦ Ἀρχ. Κωνσταντινουπόλεως. Ἀπολ. Ἦχος α. Τῆς ἐρήμου.

Ξενορίδα τὴν θείαν, Ἐκκλησίαν τὰς σάλπιγγας, Γερμανὸν σοφὸν Ἱεράρχην καὶ κλεινὸν Ἐπιφάνιον, τιμήσωμεν προφρόνως οἱ πιστοὶ τὸν μὲν ὡς ἐν φρονήματι στερεῶ, ὑπὲρ τῆς Χριστοῦ Εἰκόνης, τὸν Θεομάχον Λέοντα ἐλέγχοντα. Ὡς μάλιστα δὲ αἰρέσεως δεινὴν, τὸν Ἅγιον Ἐπιφάνιον. Οὗτοι γὰρ ἐκτενῶς ὑπὲρ ἡμῶν ἀεὶ πρεσβεύουσι.

Τῇ Πέμπτῃ τῆς Πεντηκοστῆς ἐορτάζωμεν τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Τραπεζιουντίου. Ἀπολ. Ἦχος πλ. α. Τὸν συνάναρχον. . .

Τὴν δυσώνυμον πλάνην σοφῶς διήλεγξας, καὶ Παναγίαν Τριάδα διακηρύξας τρανῶς, μαρτυρίου τὸν καλὸν δρόμον τετέλεχας, καὶ ἀνέδραμες Χριστῷ, ὡς στεφανίτης ἀθλητῆς πανένδοξε Ἰωάννη ὃν μὴ ἐλλείπη πρεσβέων, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν μνήμην σου.

Κοντάκιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης.

Τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνάς σου ἀνεφημοῦντες, ἐκ θεοῦ λαμβάνωμεν τὰς ἀντιδώσεις φαινέ, καὶ γὰρ λαμπρύνεις τοὺς ψάλλοντάς, ὡς Ἰωάννη μαρτύρων τὸ καύχημα.

Μεγαλυνάριον.

Δεῦτε εὐφημήσωμεν οἱ πιστοὶ, τοὺς λαμπροὺς ἀγῶνας Ἰωάννου τοῦ ἀθλητοῦ, τοῦ ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς ἀναφανέντος μάρτυρος θεηγόρου τῆς θείας πίστεως.

22 Ἰουλίου Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Μαγδαλινῆς
Ἦχος πλ. α. Τὸν συνάναρχον. Λόγον

Τὸν συνάναρχον λόγον καὶ ὁμοούσιον τὸν ἐκ Παρθένου τέχθιντα κατηκολούθησας σεμνή Μαγδαλινὴ παναοίδιμε, καὶ αὐτοῦ

τὰς ἐντολάς, καὶ τοῖς ἔχουσιν πιστῶς, προσέδραμες μακαρία. Διό
πλουτοῦμεν σὲ οἱ τιμῶντες, τὴν μνήμην σου πρέσβυν ἄριστον.

Μαΐου 14 τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Θεράπιοντος.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ'.

Μέγαν εὐρατο ἡ Κωνσταντίνου ρύστην πρόμαχον, καὶ ἱατῆρα
νόσων παντοίων Θεράπων πανεύφημε· ὡς οὖν τυράννου καθείλες
τὴν δύναμιν καὶ ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν Θεὸν ὡμολόγησας, οὕτω
πάνσπετε αὐτὸν ἐκτενῶς ἱκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον ἦχος β'. τὰ ἅγια ζητῶν.

Ὡς μάρτυρα Χριστοῦ καὶ φίλον δοξάζωμεν, αἰτοῦντες εὐλα-
βῶς, τὴν θερμὴν σου ἀντίληψιν. Θεράπων πανάγιε, ἣν παράσχου
ἡμῖν τοῖς ἱκέταις σου τοῖς τῇ Πηγῇ σου προστρέχουσιν, ρυόμενος
κινδύνων καὶ ἀδοκῆτως ἡμᾶς δεινῶν.

Μαΐου 22 τοῦ Ἁγ. Εὐδόξου Ὁσιομάρτυρος Παύλου ἐκ
Τριπόλεως. Ἀπολυτ. ἦχος πλ. α'.

Ὁσιώτατε μάρτυς Παύλε πανένδοξε ὑπὲρ Χριστοῦ ἐναθλήσας
γενναϊοτάτῃ ψυχῇ τὸν διπλοῦν παρὰ Θεοῦ στέφανον εἰληφάς· καὶ
χοροὺς τῶν ἀσκητῶν καὶ μαρτύρων συναφθεῖς, μὴ διαλείπεις πρε-
σβεύων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐν πίστει ἐπιτελούντων θεῖον τὴν μνήμην
σοῦ.

Κοντάκιον ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὁφθης Παῦλε ἐγέρους τοῖς ἀσθενέσι, καὶ πυρρὸς παιδρότατος
τοὺς ἐν σέβει ἀθλητάς· διό γηθίμενοι σήμερον τὴν ἐκτομὴν σου
πιστῶς γεραίρωμεν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Βλαδμηήρου
Ἀπολυτ. ἦχος δ'.

Σταυρὸν τὸν ὀρθέντα σοι, ἐξ οὐρανοῦ τηλαυγῶς τοῖς πᾶσιν
ἐκύρηξας φωτήσας ἐθ' ἡ τρανώς Βλαδίμηρε ἐνδοξε· λίθους τῶν
σῶν αἱμάτων παιδρυνθεῖς ἡξιώθης βραβείων τῶν ἀκηράτων, πα-
ρεσπῶς τῇ Τριάδι, διό ἐν παρρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆαι
ἡμᾶς.

Κοντάκιον ἦχος πλ. δ'. Τῇ Ὑπερμάχῳ

Ὡς θησαυρὸν πολυτελεῖ, καὶ κρήνην βρύουσαν, τοῖς ἐπὶ γῆς
ἡμῖν κρουνόους νόσους καθαίροντας ὁ Δεσπότης παρέρχε· σκῆνος
σου τὸ θεῖον ἀρρωστημάτων ὡς ἀγαθὸς λύσιν παντοδαπῶν, καὶ
χάριν θείαν βραβεύει τοῖς προστρέχοσιν ἵνα κράζωμεν. Χαῖρε
ἄναξ Βλαδίμηρε.

Εὐχή τῆς 6ης ὥρας. Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Θεὲ καὶ Κύριε τῶν δυνάμεων, καὶ πάσης κτίσεως Δημιουργέ,
ὁ διὰ σπλάχνα ἀνείκατου ἑλέους σου τὸν μονογενῆ σου Υἱόν, τὸν
Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν, καταπέμψας ἐπὶ σωτηρίᾳ τοῦ γέν-
ους ἡμῶν καὶ διὰ τοῦ τιμίου αὐτοῦ Σταυροῦ τὸ χειρόγραφο-
τῶν ἀμαρτιῶν ἡμᾶς διαρρήξας καὶ θιαμβεύσας ἐν αὐτῷ τὰς ἀρ-
χὰς καὶ ἐξουσίας τοὺς σκότους. Αὐτὸς Δέσποτα φιλάνθρωπε
πρόσδεξαι καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν τὰς εὐχαριστηρίους ταύτας
καὶ ἱκετηρίους ἐν εὐξείᾳ καὶ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ παντός ἐλεηρίου καὶ
σκοτεινοῦ παραπτώματος καὶ πάντων τῶν κινδύνων ἡμᾶς ζητούν-
των ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν. Καθήλωσαν ἐκ φόβου σου τὰς
σάρκας ἡμῶν καὶ μὴ ἐκκλίνης τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς λόγους ἢ
εἰς λογισμοὺς πονηρίας· ὅλλα τῷ ποθῷ σου τρώσων ἡμᾶς τὰς
ψυχὰς· ἵνα πρὸς σε διαπαντός ἀτενίζοντες καὶ τὸ παρὰ σοῦ φωτὶ
ὁδηγούμενοι, σὲ τὸ ἀπρόσιτον καὶ αἰεὶ καταπτεύοντες ὥς ἀκα-
τάπαυστον σοὶ τὴν ἐξομολόγησιν καὶ εὐχαριστίαν ἀναπέμπωμεν
τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, σὺν τῷ μονογενῇ σου Υἱῷ, καὶ τῷ Παναγίῳ
καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας
τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Μεγαλυνάκια τῆς ἑβδομάδος. Δευτέρα τῶν Ταξιάρχων.

Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Χερουβίμ, Ἐξουσίαι, Θρόνοι, Κυ-
ριαότητες, Σεριφίμ, Ἀρχαὶ καὶ Δυνάμεις, μετὰ τοῦ Πρωτοτύ-
που, τῶν εὐφημούντων ὑμῖν οὖς ὑμᾶς προΐτασθε.

Τρίτη τοῦ Προδρόμου.

Τὸν τῆς μετανοίας καθηγητὴν καὶ τῶν Μοναζόντων, ἀντι-
λήπτορα καὶ φρουρὸν, τὸν ἀπὸ κοιλίας μητρός ἡγιασμένον, τὸν
Προδρόμον Κυρίου ὑμῖν τιμῶμεν.

Τετάρτη τῆς Θεοτόκου.

Ἐκ πασῶν Παρθένων τῶν γενεῶν, ἡ προσκλεχθεῖσα, εἰς κα-
τοίκησιν τῷ Θεῷ σήμερον τεχθεῖσα, χαρὰν τῷ κόσμῳ φέρεις αἰ-
γενεαὶ αἰ πάσαι, σὲ μακαρίζουσι.

Πέμπτη τῶν Ἀποστόλων καὶ τοῦ Ἁγ. Νικολάου.

Πέτρον Παῦλον Μάρκον σὺν τῷ Λουκᾷ, Φίλιππον Ματ-
θαῖον, Ἰωάννην Σίμωνα καὶ Θωμᾶν, τὸν κλεινὸν Ἀνδρέαν σὺν
θεῷ Παύλῳ, καὶ τὸν Βερθαλομαῖον πάντες ὑμνήσωμεν.

Ὅρφον προστάτην σε καὶ χειρῶν πεινῶντων τροφῆν, πεινο-
ῦμεν· Ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ Κήπου.

μένων πλουτιστήν, αἰχμαλώτων ρύστην, καὶ πλεόντων σω-
τῆρα, κεκτῆμεθα παμμάκαρ, σοφὲ Νικόλαε.

Παρασκευὴ τοῦ Σταυροῦ.

Ἐν ὑψώσει πρώτῃ τῇ τοῦ Σταυροῦ, πάσχοντος τοῦ Κτίστου,
ἀμαυροῦται ὁ Οὐρανός· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἡ γῆ φωτὸς πλη-
ροῦται· τὸ ζωηφόρον ἔθλον νῦν προσκυνήσωμεν.

Τῷ Ζαβδὰτῳ τῶν Ψυχῶν.

Ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν Κεκοιμημένων Ὁρθοδόξων
Χριστιανῶν, ἐν τόπῳ ἀγίῳ ἐν χώρᾳ τῶν Δικαίων· οὗ τοῦ φῶς
σου λάμπει, αὐτὰς κατὰ ταξιν.

Ὁκτωβρίου 28 τῶν Ἀγίων Νεομαρτύρων Ἀγγελῇ, Μανουήλ,
Γεωργίου καὶ Νικολάου. Ἀπολ. ἡχος δ'.

Τὴν πίστιν σεβόμενοι τὴν ἀληθὴ εὐσεβῶς, Χριστὸν ἐκηρύξατε,
ἐπὶ ἀπίστων στερρῶς, τετράριθμοι μάρτυρες· ζήτεσι τοὺς αὐχένους
ἀπειμήθητε πόθῳ, ὅθεν τοῖς τῶν μαρτύρων ἀριθμήθητε δήμους,
καὶ νῦν ταῖς ἱεσίσαις ὑμῶν ρύσασθαι κινδύνων ἡμᾶς.

Κοντάκιον ἡχος β'.

Τῇ πίστει Χριστοῦ τραφέντες πανκοῖδιμοι· τὸν θεῖον Σταυρὸν
ὡς θώρακα κατέχοντες ἀσεβῶν φρυάγματα, καὶ μανίαν στερρῶς
κατεβάλλατε ἀθλοφόροι τετράριθμοι, πρεσβεῖς ποιοῦντες ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Σεπτεμβρίου 4 Μωϋσέως τοῦ Θεόπου. Ἀπολ.
ἡχος δ'.

Καὶ ἐν πυρὶ παραδειχθεὶς καὶ ἐν σαρκὶ φανερωθεὶς τοῦ Μωϋ-
σέως ἐδόξασας πρόσωπον τῆς ἐν νόμῳ ἱερατείας τοῦ Ἀαρὼν,
τύπον τῆς καινῆς ἀνεδείξας χάριτος, ταῖς αὐτοῦ ἱεσίσαις Χριστὸς
ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον ἡχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ὡς θεωρὸν τῆς τοῦ Θεοῦ ἐνανθρωπήσεως καὶ μυστογράφον,
τῆς αὐτοῦ συγκαταβάσεως, ἐκθειάζετε ἡ ποίμνη σου θεωρή-
μων, ἀλλ' ὡς πέφυκας μεσίτης ἀξιόθεος, ἐκ παντοίων ἡμᾶς κινδύ-
νων ἐλευθέρωσον, ἵνα κράξωμέν σοι χαῖρε Μωϋσῇ θεσπίσει.

Ἐκ τοῦ Νέου Λειτουργίου,

Ἀπολυτίκια διαφόρων Ἀγίων Παρασκευὴ τῆς Διακαινησί-
μου, ἡ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἀπολυτίκιον ἡχος α'.

Ὁ ναὸς σου Θεοτόκε ἀνεδείχθη παράδεισος, ὡς ποταμοὺς
ἀειζῶους ἀναβλύζει ἰάματα· ἐν ᾧ προσερχόμενοι πιστῶς ὡς Ζωο-
δόχου ἐπὶ γῆς, βρῶσιν ἀτλούμεν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον· πρε-
σβεῖς γὰρ σου τὸ ἐξ οὗ τεχθέντι Σωτῆρι Χριστῷ σωθῆναι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Δευτέρα μετὰ τοῦ Θωμᾶ, ἐορτάζωμεν τὴν ἀνέυρεσιν τῆς εἰ-
κόνης τῆς θεοτόκου Χρυσαφίτισης. Ἀπολυτίκιον ἡχος βάρυς.

Ἐπὶ τῷ θεῷ προστρέχοντες ἱερῷ Ναῷ σου Παντάνασσα,
Μήτηρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τῶν ἐκ σοῦ θαυμασιῶν ἀντλούντες ἐν πί-
στει βοῶμεν σοι. Χαῖρε Ναὲ θαυμαστὲ τοῦ Ὑψίστου Ἀγνή, διὰ
σοῦ γὰρ πάντες σῶζονται.

Κοντάκιον ἡχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ

Ἐν τῷ Ναῷ οἱ πιστοὶ θερμῶς προστρέχοντες, καὶ ἐκλαβόν-
τες δωρεὰν θεῖα χαρίσματα, ἐπιφάνησι· καὶ νῦν σῶσον Πανά-
μωμε κράζοντας· χαῖρε σκέπη πανθαύμαστε.

Ἰουνίου 20 τοῦ Ἀγίου Ἱερομάτυρος Μεθοδίου Ἐπισκόπου
Πατέρων. Ἀπολυτ. ἡχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος...

Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις ἀοράτως παρίστανται, ὅτε τῷ Θεῷ ἱε-
ρούργεις ἱεράρχα Μεθόδιε· καιρῷ δὲ τῆς ἀθλήσεως τῆς σῆς ὀρω-
σαι τοὺς ἀγῶνάς σου σοφῇ, διπλοῖς στέφει τὴν κάραν καταστέ-
φουσαι ἑφαλλον· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ
στεφανώσαντι, δόξα τῷ σὲ ἀναδείξαντι λαμπρῶς τύπον ἀγιώ-
τατον.

Ἰουνίου 18 τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Λεοντίου Ἀπολυτ. ἡχος
δ'. Ταχὺ προκατάλαβε...

Χορεῖαν τὴν ἐνθεον, δεῦτε κροτήσωμεν, τιμῶντες ἐν ᾧ σμασι
τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴν. βοῶντες καὶ λέγοντες, χαίροις ὡ στρα-
τιῶτα τοῦ Χριστοῦ γενναίῳ φρον, χαίροις ὅτι παρέχεις τοῖς πι-
στοῖς τὰς ἰάσεις, διὰ καὶ ἡμεῖς ἀξιοχρέως τιμῶμεν τὴν μνήμην σου
Λεόντι ἀξιθαύμαστε.

Νοεμβρίου 1. Τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Ὁσιο-
μάρτυρος Ἰακώβου μετὰ τῶν δύο μαθητῶν αὐτοῦ Ἀπολυτίκιον
Ἦχος γ'.

Μέγαν εὐρατο Εὐβοίᾳ κλέος τὸν Πανένδοξον Δαβὶδ τὸν Θεῖον,
ὡς ἱερὰς ἀρετῆς καταγώγιον, καὶ τοῦ Χριστοῦ ὁπαδὸν ἀληθέστα-
τον, καὶ τῶν Ὁσίων ἀπάντων ἐφάμιλλον διὸ Χριστὸν τὸν Θεὸν
ἐκέλευε πάτερ ὅσιε, δωρίσασθαι πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ὡς ἀστὴρ λαμπρότατος, ὥρθης ἐν κόσμῳ καταυγάζων ἅπαντας
τοὺς προσιόντας σοὶ πιστῶς, Δαβὶδ. Πατέρων τὸ καύχημα,
τῶν ἱερέων τοῖς θεοῖς χάρισμασιν.

Ἀπολυτίκιον Ὁσιομάρτυρος Ἰακώβου ἦχος δ'.

Ἀγγελικῶν ἐπὶ τῆς γῆς διαπρέψας τῶν Ἀποστόλων σὺ ἐδέξω
τὴν χάριν καὶ μετανοίας καὶ διδάσκαλος πεμφθεὶς, ἐδειξας τοῖς
θέλουσι σωτηρίαν τὴν τρίβον ὅθεν καὶ πρὸς ἀθλήσιν παρετάξω
γενναίως, σὺν τοῖς στεροῖς συνάθλοισι σοφέ, Ὁσιομάρτυς Ἰάκωβε
μέγιστε.

Κοντάκιον Ἀγ. Ἰακώβου Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ Ὑπερμάχῳ...

Τοῖς μετανοίας τὴν λαμπράν, καὶ θεῖαν σάλπιγγα, φιαν-
θρωπίας τοῦ Θεοῦ θεῖον κήρυκ. ἀναμνήσωμεν Ἰάκωβον ἐπαξίως,
τοῦ Κυρίου τὸν βαστάσαντα τὰ στίγματα, καὶ πληρώσαντα μαρ-
τύρων τὸ ὑστέρημα ὅθεν εἵπομεν, χαίρεις Πάτερ, Θεοπέσιε.

Νοεμ. 5. Γαλακτίανος καὶ Ἐπιστήμας τῶν μαρτύρων.

Ἀπ.λ. Ἦχος δ'.

Μαρτύρων σύλλογος νῦν εὐφραίνεται, Ἀγγέλων ἄσμασι με-
γαλύνωμεν τὴν μνήμην ἡμῶν Ἅγιοι, ἅπαντες μελωδοῦντες,
καὶ πιστῶς προσκυνοῦντες, χαίρετε τῆς Τριάδος, δοῦξ μαρτύρων
καὶ κλέος. Γαλακτίων καὶ Ἐπιστήμη ἡ στερρά, ὑπὲρ ἡμῶν
καὶ προσεύσατε.

Κοντάκιον Ἦχος β'. τὰ ἄνω ζητῶν.

Μαρτύρων Χριστοῦ, τοῖς δῆμοις ἠρίθμητε. ἀγῶσι στεροῖς,
φειδρῶς ἀγωνισάμενοι, Γαλακτίων ἐνδοξε, σὺν συζύγῳ σεπτῇ καὶ
συνάθλῳ σου Ἐπιστήμη, τῷ μόνῳ Θεῷ προσεύοντες ἀμφὺ ὑπὲρ
πάντων ἡμῶν.

Νοεμ. 9. Τῆς Ὁσιομάρτυρος ἡμῶν Μαρτῶνης.

Κοντάκιον ἐκ τοῦ Μηναιίου ἦχος β'.

Τὸ σῶμα τὸ σόν, νηστείας κατατήξασα, ἐν μέσῳ ἀνδρῶν,
Μαστρῶνα κατοικήσασα, προσευχαῖς σχολάζουσα, τὸν Δεσπότην
ἐνθώς ἐθεράπευσας δι' ὃν πάντα κτελίπεις, ὁσίως τὸν βίον δια-
νύσαντα.

Νοεμ. 11. Τοῦ Ἀγ. μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ

Ἀπολυτ. Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε...

Χορεῖαν τὴν ἐνθεον, δεῦτε κροτήσωμεν, τιμῶντες ἐν ἄσμασι,
τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴν, βοῶντες καὶ λέγοντες χαίρεις ὡ στρα-
τιῶτα, τοῦ Χριστοῦ γενναίουφρων, χαίρεις ὅτι παρέχεις τοῖς πι-
στοῖς τὰς ἰσχύς καὶ ἀποκαλύπτεις τὰς κλοὰς τῶν ἀδίκων ἀν-
θρώπων, διὸ σὲ γεραίρωμεν Μηνᾶ παναοίδιμη.

Ἀγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου Ἀπολυτίκιον Ἦχος δ'.

Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ, θεοσεβῶς ἀθλήσας ὑπὲρ εἰκόνο· Χριστοῦ
καὶ τῶν Ἀγίων, θεοπνεύστους φθόγγους ἡσυχίας τοὺς εἰκονομά-
χους ὡς φωστὴρ γὰρ οἰκουμένην φωτίζεις ταῖς διδασκαίς, ὕμνο-
γράφων θεῖον ἐγκαλώπισμα· Θεόδωρε σοφέ μοναστῶν ἐντρύφημα·
πρέσβευε Χριστῷ, πάτερ Θεοδόξαστε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Νοεμ. 14. Τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Φιλίππου καὶ τῶν Ἀγ. Νεομαρ-
τύρων Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδραίου καὶ Παντελεήμονος.

Ἀπολυτ. τοῦ Ἀγ. Φιλίππου Ἦχος α'.

Ἐκ τῆς πυρίνης αἵγλης τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐμπνευσθεὶς
Ἀπόστοτε, Φίλιππε, τὴν οἰκουμένην πᾶσαν κατεφώτισας τοῖς
διδάγμασι, καὶ τοῖς λόγῳ μόνῳ θαύμασιν ἐστήριξας καὶ τῷ

Ἐκ διαφόρων Ἀκολουθιῶν

σὴ διδασκάλῳ προήγαγες ἢν περίσωζε διὰ παντὸς ἐν εἰρήνῃ ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν πρεσβεΐαις σου, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου Ἦχος α'.

Τὸν λαμπρὸν γόνον Ὑδρας καὶ τῆς Ρόδου τὸ καύχημα, καὶ Νεομαρτύρων τὸ κλέος Κωνσταντίνον τιμίσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ψδαῖς πνευματικαῖς, τὴν μνήμην ἐκτελοῦντες τὴν αὐτοῦ, ἵνα λάβωμεν πλουσίαν τὴν ἀμοιβὴν παρὰ Θεοῦ κραυγάζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ· δόξα τῷ σὲ ἐνισχύσαντι, καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς σὲ στεφανώσαντι.

Ἀγίου Παντελεήμονος. Ἦχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης

Τὸν γενναῖον ὀπλίτην καὶ ἀκακίον ἀδάμαντα τὸν καρτερικὸν στρατιώτην, νέον Παντελεήμονος τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις καὶ ψδαῖς, ἀνδρείως γὰρ ἐκήρυξε Χριστὸν νικητὴς τροπαιοφόρος κατὰ τῆς πλάνης γενόμενος ὡς βοῶμεν δόξα τῷ ἐνισχύσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ δωρουμένῳ διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον Ἀγ. Κωνσταντίνου Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τοῦ μαρτυρίου λαθὼν βάπτισμα μάρτυς, ὅπερ δευτέροις μολύνεται ρύποις, πρὸς τὸν Χριστὸν ἀνέδραμες τὸν σοὶ ποθητὸν, ὅλος ἡλιόμορφος, ὅλος ἡγαῖσμένος, παρ' αὐτοῦ ληψόμενος, τοὺς τῆς νίκης στεφάνους, ὃν ἐκδυσώπει νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἐκτελούντων τὴν μνήμην σου ἐνδοξε.

Κοντάκιον Ἀγ. Παντελεήμονος Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Καταβαλὼν τῶν ἀσεβῶν τὰς ἐπάρσεις, Παντελεήμων ἀθλητὰ τοῦ Δεσπότη, νηκιτικὸν βραβεῖον ἐναπέληφας ἄξιον τῶν πόνων σου, ὡς γενναῖος ὀπλίτης, ὅθεν ἐκτελοῦμέν σου τὴν πανέορτον μνήμην, ἐν ἣ δυσώπει σώζεσθαι ἡμᾶς, ὡς παρησίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Νοεμβρίου 26. τοῦ Ἀγ. Νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ ἐν Χίῳ Ἀπολ. Ἦχος δ'.

Ὁ Μάρτυς Γεωργίος ξίφει τὴν κάραν τιμηθεὶς θεόθεν δεδοξασται ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ τῆς Χίου τὸ σέμνωμα ἄνω γὰρ

Γ. Α. Βουτέρης ἱεροῦς

ἀφθαρσίας στέφει θεῖα ἐστέφθη, κάτω δὲ θεοῖς ὕμνοις, παρ' ἀνθρώπων ὕμνεται, αὐτοῦ ταῖς ἱερείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος. Β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ὡς φίλον σε Χριστοῦ καὶ Μάρτυρα δοξάζομεν, αἰτούμενοι θερμῶς τὴν θεῖαν σου ἀντίληψιν, ἀθλητὰ Γεωργίε, ἢν παράσχεις ἡμῖν τοῖς ἱερέαις σου τοῖς κκταφεύγουσι πρὸς σε ρυόμενος δεινῶν τῶν συνεχόντων ἡμᾶς.

Τοῦ Ἀγ. Ἀλυπίου Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ'. Τῇ υπερμάχῳ.

Ὡς ἀρετῶν ὑπόθεσιν, καὶ Ἀσκητῶν καλλώπισμα, ἡ Ἐκκλησία δοξάζει σήμερον, καὶ ἀνυμνεῖ σε Ἀλύπιε· ταῖς ἐχλαῖς σου παράσχου τοῖς τιμῶσιν ἐκ πόθου ταῖς ἀρεταῖς σου, καὶ τὰ παλάσματα, τῶν δεινῶν ἐγκλημάτων ἐκλύτρωσιν, ὡς ἐπώνυμος.

Τοῦ Ὁσίου Νίκωνος Ἦχος πλ. Β'.

Τὴν ἀγγελικὴν μιμούμενος πολιτείαν κόσμου τὰ τερπνὰ ὡς σκύβαλα ἐλογίσω μετανοῶν τὴν τρίβιν δεικνύων ἡμῶν θεοφόρε Νίκων Ὅσιε· διὰ τούτῳ σὲ γεραίρωμεν, ἐκτελοῦντες νῦν τὴν μνήμην σου, ὑπάρχεις γὰρ ἀληθῶς ἱμακτῶν πηγὴ.

Δεκεμβρίου (3) τοῦ Ἀγίου Νεομάρτυρος Ἀγγελῆ ἐξ Ἀργους τῆς Πελοποννήσου. Ἀπολυτίκιον Ἦχος α' Χορὸς Ἀγγελικός.

Χορὸς Ἀγγελικός Ἀγγελῆ Νεομάρτυς καὶ δῆμος Ἀθλητῶν, ἐπικρότησαν ἄνω, τὴν σὴν ὑπὲρ τῆς πίστεως καρτερίαν καὶ ἐνστασιν, καὶ τὸ πνεῦμά σου μετ' εὐφροσύνης λαβόντες, ἀνεβίβασαν, εἰς οὐρανούς μετὰ δόξης Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Κοντάκιον Ἦχος γ'.

Ἱερὰν προσθήκην σε ἡ τῶν Μαρτύρων χωρεῖα, Ἀγγελῆ ἐδέξατο ἐν οὐρανῷ γηθομένη, ἡθλησας καὶ γὰρ νομίμως νῦν γενναϊόφρων, ἡσχυνας τὸ τῶν τυράννων ἄθρον θράσος καὶ τὸ στέφος ἐχομίσω, τῆς ἀφθαρσίας, ξίφει τὴν κάραν τιμηθεὶς.

Δεκεμβρίου (19) Βονιφατίου καὶ Ἀγλαίας

Ἀπολυτίκιον ἤχος α. οὐράνιος χορός.

Βυσάνων ἀνδρικῶς ὑπομείνας τοὺς πόνους τὴν ἀπὸν ὥσιν ἀληθῶς ἐκούσω. Βονιφάτιε ἐνδοξε, σὺν τῇ στερωτάτῃ Ἀγλαΐα τὸ σέμνωμα, ὅθεν σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ἐορτάζουσα τὴν πανηγυρίαν σου μνήμην ἐνθέως ἀγάλλονται.

Μαρτίου (22) Τοῦ Ἀγίου Ὁσιομάρτυρος Εὐθυμίου τοῦ Νέου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Δημητράνης τὸν γόνον Ἀθωνιτῶν τὸ ἀγλίσμα, σκήτης Ἰβήρων τὸν προστάτην, σὲ εὐφημοῦμεν Εὐθύμει· ἔδραμες γὰρ ὡς γίγας, ἀποθέσθαι τὴν πλάνην, φέρων ἐν ταῖς χερσὶ σου, τὸν Σταυρὸν καὶ Βαῖα, μεθ' ὧν ὡς στεφφόρος Χριστῷ χαίρων παρίστασαι.

Κοντάκιον ἤχος γ'. Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τοῦ Σταυροῦ τὸ τροπικόν, καὶ τὰ Βαῖα κατέχων, ἐν χερσὶν Εὐθύμει, κριτὴ ἀνόμω παρέστης, ἡσυχνας ψευδοπροφήτων ἐν παρησίᾳ εὐφραντας τοὺς ὀρθοδόξους Θεὸν τρανώσας, τὸν Χριστὸν πρὸς ὃν πρεσβεύεις ὑπὲρ πάντων τῶν σὲ ὑμνοῦντων πιστῶς...

Φεβρουαρίου (17) Θεοδώρου νεμάρτυρος τοῦ Βυζαντίου.

Ἀπολυτίκιον ἤχος α. Τῆς Ἐρήμου πολίτης.

Τῷ Θεῷ ὡς περ δῶρον φερωνύμως Θεώδωρε, δι' ἀθλήσεως πόνο· προσπνέχθης πολύτιμον καὶ ἁμωμον θῦμα καὶ δεκτὴ, παμμάκαρ ἐγένου προσφορά· ὅθεν πόθῳ συνελθόντες τοὺς σοὺς ἀγῶνας ἐν ὕμνοις γεραίρωμεν, καὶ δόξαν προσάγωμεν Θεῷ, τῷ θαυμαστῷ σε ἐνισχύσαντι κατ' ἐχθρῶν ὀρομένων, καὶ ἀοράτων πολυάθλε.

Κοντάκιον ἤχος δ'. Ἐπεφάνης.

Ἡ κινή σου ἀθλήσις ὡς ἐωσφόρος φεινὸς ἀνέτειλε, καὶ συνεκίνησε ἡμᾶς, Χριστὸν δοξάσας· Θεώδωρε, τὸν σὲ ἐν ἀθλοῖς, στερόν ἀναδείξαντα.

Μαρτίου 5. Τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Κόνωνος.

Κοντάκιον ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τὴν φθαρτὴν υἰότητα τοῦ ἐπιγείου βασιλείως ἔλιπες Κόνων.

Ἐκ τοῦ Μηναίου

μεγαλομάρτυς ἀθλητὰ, καὶ νῦν υἱὸς ἐχρημάτησας, ἐν ἀληθείᾳ Χριστοῦ τοῦ Παντάνακτος.

Δεκεμβρίου 12. Τοῦ ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Μητροπολίτου Ζιχνῶν.

Ἀπολυτ. ἤχος α.

Παθὼν τὰς σιπηδόνας τῇ ῥοῇ τῶν δακρύων σου ἐξήρπας ἐμφρόνως Ἰωάννη Πατὴρ ἡμῶν· καὶ φέγγει ἀπαθείας ἐλξαμφθεις εἰς τὴν χαρὰν εἰσῆλθες τοῦ Κυρίου, ἐν ᾗ τῷ τρισηλίῳ περιεχόμενος φωτὶ καταυγάζεις τοὺς πόθῳ εὐφημοῦντάς σε καὶ ἀνυμνοῦντάς τὰ σεπτὰ σου κατορθώματα.

Κοντάκιον ἤχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἡ σεπτὴ καὶ ἐνδοξὸς μνήμη σου Πάτερ Ἰωάννη ηὔχασε τὰς δικνοίας τῶν πιστῶν καὶ πρὸς Θεοῦ δόξαν ἡγείρεν, ἣν ἐκδυσώπει· αἰ ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου. (α)

Ἀπριλίου 14. Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος Θωμαΐδος.

Ἀπολυτ. ἤχος γ'.

Στήλη ἐμψυχοῦ τῆς σοφροσύνης, καὶ ὑποδειγμα καθαρῷ βίῳ, ἀνεδείχθης Θωμαΐς ἀξιάγαυτε, τὸ σὸν γὰρ αἷμα προθύμως ἐξέχεας ὑπὲρ ἀγνοίας, αἰσχύνῃς τὸν δράκοντα, διὸ πρέσβευε Χριστὸν τὸν Θεὸν πανεύφημε δωρήσασθαι τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Τὴν καθαρότητα σεμνὴ ἐπόθησας καὶ τὰ ὀρώμενα φθαρτὰ κατέλιπες, καὶ ἐβδελύξω ἡδονὰς καὶ γέροντος ἀναΐδειν, ἀπεισῶ πάντεμνε. καὶ σφαγὴν ἐκαρτέρησας· ὅθεν καὶ ἀπέλαβες μαρτυρίου τὸν στέφανον, διὸ τὴν σὴν πάντιμον κάραν, πανευλαβῶς ἀσπαζώμεθα.

Ἰανουάριος 4. Ἀγ. ἐνδόξων Ἀποστόλων τῶν 70

ἤχος α. Ἀπολυτ.

Ἀπόστολοι τοῦ Σωτῆρος, Δογματῶν θείων ἀρχαγῆς θεμέλιοι, οἱ τῆς οἰκουμένης ὄντος πύργοι ἀλάζευτοι, καὶ ἀνθρώπων πάντων, εὐεργέται καὶ Διδασκαλοὶ, τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκετεύσατε, ἐξήνῃν τῇ Ἐκκλησίᾳ δωρήσασθαι, καὶ ταῖς

(α) Ἐκ τοῦ Μαρτυρολογίου

ψυχαίς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁκτωβρίου 1. Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ. Ἀπολ. Ἦχος β'. Ἀγγελικαί Δυνάμεις.

Πνευματικαῖς ἐκλάμψας πλείστοις χαρίσμασι, τὴν Θεοτόκον ἔσχες μέγαν διδάσκαλον, Μαρία τὴν Παρθένον καὶ Πανύμνητον, τὰ θεῖα σε Πάνσοφε μυοῦσαν ἐξ ὧν ὑψηγορίαις δογμάτων θεοπεπῶς, Χριστοῦ τὴν Ἐκκλησίαν ἐραΐδρυνας Ῥωμανέ· πρὸς ὃν μνημόνευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁκτωβρίου 14. Ἰγνυτίου Ἀρχιεπ. Μηθύμνης τοῦ θαυματουργοῦ. Ἀπολυτ. Ἦχος α'. Ὁρθοδοξίας ὁδηγέ.

Τὸν ποιμενάρχην Μεθύμνης Ἰγνάτιον ἄσμασι, τὸν μετὰ πάντων Ἀγίων δοξασθέντα ἐν θαύμασιν, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως οἱ πιστοὶ συμφῶνως ἐν τῇ τούτου ἑορτῇ καὶ ὡς πλείστα κατιδόντες ὑπ' αὐτοῦ, θεραπευθέντα πάθη ἐκβοήσωμεν· δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ πᾶσιν ἰάματα.

Κοντάκιον Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Θησαυρὸν πολύτιμον θαυματουργοῦσαν, ἐκτελοῦμεν ἅπαντες χάραν πανίερν τὴν σὴν Ἱεροφάντωρ Ἰγνάτιε, ἀσπαζομένης ταύτην ἡμᾶς διαφύλαττε.

Ὁκτωβρίου 16. Τοῦ Ἀγίου Μάρτυρος Λογγίνου τοῦ Ἐκατοντάρχου. Ἀπολυτ. Ἦχος α'.

Τὸν πρὶν ἐν σκότει τῆς ἀγνωσίας κρατούμενον, καὶ ἐν τῇ σκότει Σταυρώσει τοῦ Κτίστου φρικτῶ καὶ ἐξάίσια κατιδόντα, τὸ πῶς εἰσεβέβημεν, Υἱὸν Θεοῦ ὡμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, ὁ αἰδίδμος μάρτυς Λογγίνος διὸ καὶ κήρυξ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἐγένετο μέχρι θανάτου. Πάντες οὖν τῶν Μαρτύρων ἐρασταί, συνελθόντες ὕμνοις τιμῶμεν Χριστῷ γὰρ ἱκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν αἰεὶ δεόμενος.

Ὁκτωβρίου 21. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Χρηστοδούλου. Ἀπολυτικίον Ἦχος γ'. Μέγαν εὐρατο.

Ἐκ τῶν Συναξαριστῶν Κ. Δουκάκη.

Μέγα εὐρέ σε ἡ Πάτερμος κλέος, παμμακάριστε ποιμὴν Πατέρων, ὡς γὰρ διήλθες ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως τοῦ ἀκροτάτου τέλους ἐπέτυχες καὶ παρρησίας οὐδόλως ἐτήμαρτες, Πάτερ Ὅσιε Χρηστοδούλε. Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον Ἦχος πλ. δ' Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ ἐκ τοῦ κόσμου τῆς δεινῆς ματαιότητος, ταῖς διδασκαίς σου ταῖς σεπταῖς ποιμνὴν ἔλασαντι, ἀναγράφομεν οἱ παῖδες σου ὕμνον σοὶ μάκαρ. Ἀλλ' ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς τὸν Κύριον, ἐκ παντοίων ἡμᾶς λύτρωσαι κολάσεων, ἵνα κράζωμεν. Χαίροις Πάτερ Χρηστοδούλε.

Τέλος Ἀπολυτικίων καὶ Κοντακίων

ΕΓΚΩΜΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΙΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

ΤΗ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Θεὸς τὸ τεχθὲν ἡ δὲ Μήτηρ Παρθένος!

Σήμερον ἀνοίγεται ἡ πύλη τοῦ Βασιλέως τῆς δόξης, ἣν ὁ Ὑψίστος μόνος διώδευσε, καὶ μόνῃ ἐσφραγισμένην ἐφύλαξε. Σήμερον ὁ ἀναρχὸς ἀρχεται καὶ ὁ Λόγος σημειοῦται. Σήμερον ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἠνώθησαν, λεχθέντος τοῦ Χριστοῦ. Σήμερον Θεὸς ἐπὶ γῆς παραγένετο, καὶ ἄνθρωπος εἰς οὐρανὸν ἀναβέβηκε. Σήμερον ὁράτα πυρὰς, ὁ φύσει ἀόρατος διὰ τὸν ἄνθρωπον. Σήμερον τίκτει ἡ παρθένος τὸν ποιητὴν τοῦ παντός· ἡ Γῆ προσφέρει σπῆλαιον καὶ οὐρανοὶ τὸν ἀστέρα, Ἀστὴρ μηνύει Χριστόν, τὸν

Ἐκ χειρογράφων

ἤλιον τοῖς ἐν σκότει καθημένοις, οἱ μάγοι τὰ δῶρα, οἱ ποιμένες τὸ θαῦμα, οἱ ἄγγελοι τὸν ὕμνον. Σήμερον ὁ χρόνιος ἐλύθη δεσμός, τῆς καταδίκης τοῦ Ἀδάμ. Ὁ παράδεισος ἡμῖν ἠνεώχθη, ὁ ὄφης κατηργήθη. Διότι ἦν πρῶτην ἡπάτησε, νῦν θεάσατο, τοῦ δημιουργοῦ γενομένην μητέρα. Σήμερον ἡ πᾶν ἄνθρωπος Θεοτόκος Μαρία συγκαλεῖ ἡμᾶς ἐν τῷ ναῷ, ὡς ποτε ὁ Ἀστὴρ τοὺς Μάγου· ἐν τῷ Σπηλαίῳ. Σήμερον ἀγιάζει ἡμᾶς τὸ ἀμόλυντον τῆς παρθενίας κειμήλιον ὁ λογικὸς τοῦ δευτέρου Ἀδάμ Παράδεισος· τὸ ἐργαστήριον τῆς ἐνώσεως τῶν φύσεων· ἡ πανήγυρις τοῦ αἰωνίου συναλλάγματος, ἡ Θεοχώρητος παστὰς, ἐν ᾗ ὁ Λόγος ἐνυμφεύσατο τὴν σάρκα· ἡ ἐμψυχὸς τῆς φύσεως βέλος, ἦν τὸ τῆς θείας ἀκτίνας πῦρ οὐ κατέβλεψεν· ἡ ὄντως κούφη νεφέλη ἡ τὸν ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ μετὰ σώματος βαστάσασα. Ὁ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ ὑετοῦ καθαρώτατος πόκος, ἐξ οὗ ὁ ποιμὴν τὸ πρῶτον ἐνεδύσατο. Μαρία ἡ δούλη καὶ μήτηρ· ἡ Μαρθένας καὶ λογικὸς Οὐρινός, ἡ μόνη Θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους γέφυρα· ὁ φρικτὸς τῆς οἰκονομίας στίς, ἐν ᾧ ἀρρήτως ἐφάνθη ὁ τῆς ἐνώσεως χιτὼν· ὁ ὅπου ἰστούργος μὲν τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἔριθος δὲ ἐξ ὕψους ἐπισκιάσασα δυνάμεις· ἔριον δὲ τὸ ἀρχαῖον τοῦ Ἀδάμ κώδιον· κρόκη δὲ ἡ τῆς Παρθένου ἀμόλυντος σάρξ· κερκὶς δὲ ἡ ἀμέτρητος τοῦ φορέσαντος χάρις· τεχνίτης δὲ ὁ δι' ἀκοῆς ἀπηδήσας Λόγος. Οὐκ ὑπεσχύνθη ὁ φιλόανθρωπος τὴν ἐκ γυναικὸς ὥδινα. Διότι ζωὴ ἦν τὸ πραγματευόμενον. Διότι εἰμὶ Παρθένος ἐμεινεν ἡ Μήτηρ, φιλὸς ἀνθρώπος ὁ τεχνεὺς, καὶ οὐ παράδοξος ὁ τόκος· εἶδεν καὶ μετὰ τόκον ἐμεινεν Παρθένος, πῶς οὐ καὶ Θεός, καὶ τὸ μυστήριον ἀφραστον; Ἐκεῖνος ἀφράστως ἐγεννήθη, ὁ καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων εἰσελθὼν ἀκωλύτως. Οὐ τὴν συζυγίαν τῶν φύσεων ἰδὼν ὁ Θωμᾶς, ἀνέκραγε λέγων· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Μάθωμεν λοιπὸν πρῶτον τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας καὶ καὶ τότε δοξάσωμεν τὴν δύναμιν τοῦ σαρκοθέντος, ἐπειδὴ ὤφειλεν ἐξ ἁμαρτιῶν ἡ τῶν ἀνθρώπων φύσις, καὶ ἠπόρει πρὸς τὸ χρεός. Διότι διὰ τοῦ Ἀδάμ πάντες τῇ ἁμαρτίᾳ ἐχειρογραφησάμενοι· δούλους ἡμᾶς κατεῖχεν ὁ διάβολος· τὰς ὡνάς ἡμῶν περιέφερε, χάρτης καὶ χρημένος τὸ πολυπαθὴ ἡμῶν σώματι· εἰστέκει ὁ κακὸς τῶν παθῶν πλαστογράφος ἐπιστείων ἡμῖν τὸ χρεός καὶ

ἀπαιτῶν ἡμᾶς τὴν δίκην, εἶδει λοιπὸν δυοῖν θύτερον· ἢ πάντες ἡμάρτομεν· ἢ τοιοῦτον νὰ δοθῇ πρὸς ἀντίδοσιν τίμημα, ὅπερ πᾶν τῷ χρεῷ ὑπῆρχε δικαίωμα πρὸς παραίτησιν. Ἀνθρώπος λοιπὸν νὰ μᾶς σώσῃ δὲν ἡδύνατο· διότι ὑπέκειτο τῷ χρεῷ τῇ ἁμαρτίας. Ἀγγελος δὲ νὰ ἐξυγοράσῃ τὴν ἀνθρωπότητα οὐκ ἔλασεν. Διότι ἠπόρει τοῦ λ. τρου. Λοιπὸν ἀναμάρτητος Θεὸς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτηκόντων ὤφειλε νὰ ἀποθάνῃ. Διότι αὕτη ὑπελείπετο τοῦ κακοῦ ἡ λύσις.

Ἀπόστολος Κεῖμενον Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω

Ἀδελφοί, βρῶμα ἡμᾶς οὐ παρίσται τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν περισσεύομεν, οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν ὑστερούμεθα. Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ἡμῶν αὕτη πρόσκομμα γέννηται τοῖς ἀσθενούσιν· ἐὰν γὰρ τις ἴδῃ σε, τὸν ἔχοντα γινώσκῃ, ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθωτα ἰσθίειν; καὶ ἀπολείται ὁ ἀσθενὴς ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν; οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτᾶτε· διόπερ εἰς βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω. Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐώρακα; οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἴστε ἐν Κυρίῳ; εἰ ἄλλος οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλὰ γε ὑμῖν εἰμὶ· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἴστε ἐν Κυρίῳ.

Ἀπόστολος τῆς Κυριακῆς τῆς Τυροφάγου Κεῖμενον

Ἀδελφοί νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν· ἡ νῦν πρόκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν· ἀποθώδεκα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός· ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν μὴ κόμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἐριδὶ καὶ ζήλῳ· ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν

Χριστὸν, καὶ τῇ σαρκὶς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθαι εἰς ἐπιθυμίαις. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαβάνεσθε μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχνα ἐσθίει· τὸν μὴ ἐσθίοντα μὲ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο· σὺ τις εἰ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθῆσεται δὲ δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεὸς στήσαι αὐτόν.

Πρὸς εὐκολίαν ἐγράφησαν οἱ 2 Ἀπόστολοι

Μεγαλυνάρια Δεσποτικῶν

ἑωρτῶν.

Εἰς τὴν Κυριακὴν τοῦ Θωμᾶ

Ἐπίστης Ἰησοῦ ἡ ζωὴ ἡμῶν, θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς ἁγίοις Μαθηταῖς, καὶ τῷ Θωμᾷ ἐβόας, δεῦρο ψηλάφησόν με, καὶ κήρυξον τῷ κόσμῳ τὴν ἐκ τάφου μου ἔγερσιν.

Εἰς τὴν ἐνδοξον τοῦ Σωτῆρος Ἀνάληψιν.

Ἄρατος κόσμος καὶ ὁρατός, ἅπας, ἐορτάζει, καὶ οἱ ἄγγελοι· σὺν βροτοῖς, σκυρτῶντες ὕμνουσιν, ἐν φωναῖς ἀσυγήτοις τὴν ἄνοδόν σου Σῶτερ καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου

Ἐστήσατε Πατέρες ὡς Ἱατροὶ, ψυχῶν καὶ σωμάτων, τὴν νομὴν τῆς αἰρέσεως τοῦ δεινοῦ Ἀρείου, πᾶσιν ἐκτεθεικότες, τῆς πίστεως τὸν ὅρον ὃν καὶ κατέχομεν.

Εἰς τὴν Πεντηκοστήν.

Εἰς τὸ ὑπερῶν τοῖς Μαθηταῖς, ἐν πυρίνοις γλώσσαις ἐξαπέστειλεν ὁ Πατὴρ τὸ θεῖον αὐτοῦ Πνεῦμα, ὅπως αὐτοῦς φωτίσῃ τοῖς ἔθνεσι κηρύξαι τὸ Εὐαγγέλιον.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΠΡΕΠΕΙ ΔΟΞΑ